

МИНЕТ УОЛТЪРС БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛ

Превод от английски: Петко Петков, 1994

chitanka.info

„Отмъщението е дивашко
правосъдие:

Колкото по-често прибегват
хората

към него, толкова по-строг
трябва

да става законът.“

Франсис
Бейкън

„Защо ли бог лишил ни е от
този дар

постъпките си да следим през
погледа на нашия другар.

Той би избавил ни на грешките
от непосилния товар

и от идеи скудоумни.“

Робърт
Бърнс

На Алек

„Саудърн Ивнинг Хералд“ — 23 март

НАРАСТВАЩА ПОЛИЦЕЙСКА ЗАГРИЖЕНОСТ

„Полицията изрази загриженост за имуществото на
изчезналия бизнесмен Дейвид Мейбъри. Продължава

усиленото претърсване на летища, докове и фериботи. «Изминаха десет дни от изчезването му — каза водещият разследването инспектор Уолих, — но все още не можем да изключим възможността да сме изправени пред опит за измама.» Полицейските усилия са насочени към щателно претърсване на имението Стрийч Грейндж и околността.

През последната седмица се получиха много сведения, че бизнесменът е бил забелязан, но нито едно от тях не се потвърди. През нощта, когато е изчезнал, четиридесет и четири годишният Дейвид Мейбъри е бил облечен в тъмносив раиран костюм. Висок е 180 см, правилно сложен, с тъмна коса и очи.“

„Сън“ — 15 април

РАЗКОПКИ В ИМЕНИЕТО

„Мисис Фийби Мейбъри (27), красивата червенокоса съпруга на изчезналия бизнесмен Дейвид Мейбъри, гневно наблюдаваше как полицията разкопава градината в търсене на съпруга ѝ. Мисис Мейбъри, която е страстна градинарка, заяви: «Моят род притежава къщата от дълги години. Градината е резултат на труда на няколко поколения и полицията няма право да я разваля».

Според достоверни източници Дейвид Мейбъри (44) е имал значителни финансови затруднения точно преди да изчезне. Бизнесът му с вино, осъществяван със средствата на съпругата му, е бил пред фалит. Приятели на семейството твърдят, че двамата постоянно се карали. Полицията смята, че става въпрос за убийство.“

„Дейли Телеграф“ — 9 август

„Снощи полицията призна неспособността си да открие изчезналия бизнесмен Дейвид Мейбъри. Въпреки внимателното и продължително разследване от него не бе открита и следа. Полицейският екип, сформиран за разследването, е разпуснат. Според близки до полицията източници досието по случая ще остане открито, но вероятността загадката да бъде разрешена е нищожна. «Хората бяха много отзивчиви — каза говорител на полицията. — Успяхме да установим какво точно се е случило в нощта на изчезването, но докато не открием тялото, не можем да направим нищо повече.»“

ЕДНО

— Фред Филипс бяга!

В тихия августовски следобед забележката на Ан Катрел прозвуча като пръдня по време на визита у викария.

Двете ѝ приятелки сепнато вдигнаха поглед от заниманията си — Даяна рисуваше нещо в скицника си, а Фийби четеше справочника по градинарство — и очите им се насълзиха от яркото слънце. Последният час бе изминал в мълчание. Седяха на терасата около железната маса, върху която бяха струпани останките от следобедния чай, чифт градинарски ножици, кутия с акварели и листи от ръкопис. Върху един от тях личеше петно от чаша с чай, оставена там от Ан по невнимание.

Фийби се бе покатерила на стол с права облегалка и седеше с подвити под себе си крака. Огненочервените къдрици падаха свободно по раменете ѝ. Не бе помръднала от половин час, когато довърши чая си и гузно заби нос в книгата, вместо да отиде и да довърши работата си в оранжерията. Трябваше да изпълнява голяма поръчка за петстотин корена мушкато. Даяна, лъщяща от „Амбър Солар“, се бе изтегнала в един шезлонг, а краищата на плисираната ѝ памучна рокля докосваха каменните плочи на пода. С едната от изящните си ръце тя галеше легналия лабрадор, а с другата изпълваше бялата страница на скицника с криволичещи драскулки. Вместо тях на листа вече трябваше да е оформен дизайнът за обзавеждане на една вила край Фови, но, уви! Ан, често оборвана от дрямката, се опитваше да напише някоя и друга страница от статията си „Вагиналният оргазъм — мит или истина“, предназначена за слабо известно списание. Сега тя бе подпряла брадичката си с ръце, а черните ѝ очи се взираха в голямата живописна градина пред тях.

Фийби хвърли бърз поглед към нея, а след това се обърна и като надничаше над очилата си, също се загледа към моравата.

— Милостиви боже — възкликна тя.

Градинарят ѝ, мъж с внушителни размери, топуркаше по тревата към тях. Бе гол до кръста, а голямото му шкембе подскачаше ритмично, досущ като огромна приливна вълна. Фред бе доста консервативен по отношение на положението си в Стрийч Грейндж и поради това голотата му бе учудваща. Сред многобройните му изисквания бе и условието Фийби да го предупреждава с подсвиркване за приближаването си към градината, за да може той да се облече подходящо. Дори летните горещини не успяваха да го откажат от тези мерки.

— Може би е спечелил на билиард — предположи не много уверено Даяна, докато трите наблюдаваха все по-бавното приближаване на Фред.

— Малко вероятно — отвърна Ан и премести стола си назад. — Надали шепа пари ще нарушат равновесието на Фред. Тази пъргавина сигурно има доста сериозна причина.

Трите продължиха мълчаливо да наблюдават приближаването на градинаря. Когато стигна до терасата, Фред вече ходеше. Задъхан, той тежко се облегна на малкия парапет. Лицето му бе леко посивяло, а от гърдите му излизаха хрипове. Фийби загрижено направи знак на Даяна да придърпа един празен стол, а самата тя стана, хвана Фред за ръка и му помогна да седне.

— Какво се е случило? — разтревожено попита тя.

— О, мадам, нещо ужасно!

Той се потеше обилно, а думите с мъка излизаха от устата му. Потта се спускаше на ручейчета по загорелите му от слънцето дебели и закръглени като на жена гърди. Миризмата бе толкова остра, че пречеше да се долови ароматът на розите, които поклащаха цветовете от саксиите в края на терасата. Засрамен от това и от голотата си, Фред закри тялото си с ръце.

— Толкова съжалявам, мадам.

Даяна се надигна от шезлонга, взе покривката му и я сложи върху раменете на градинаря.

— Трябва да внимаваш да не настинеш след такова тичане, Фред. Той се загърна и кимна в знак на благодарност.

— Какво има, Фред? — попита отново Фийби.

— Не знам как точно да го кажа — отвърна той и на нея ѝ се стори, че в погледа му се долавя състрадание, — но трябва да знаете.

— Ами кажи ми тогава — подкани го нежно Фийби. — Сигурна съм, че не е чак толкова страшно.

Тя погледна към Бенсън, златния лабрадор, който все още лежеше кротко на пода до Даяна.

— Да не би да са прегазили Хеджес?

Фред протегна грубата си кална ръка и с неприсъща за него фамилиарност леко стисна ръцете на Фийби. Жестът бе колкото кратък, толкова и неочакван.

— В старата къща за лед има тяло, мадам.

За момент настъпи гробно мълчание.

— Тяло? — дойде като ехо гласът на Фийби. — Какво тяло?

Тонът ѝ бе твърд и спокоен.

Ан хвърли бърз поглед. Понякога самообладанието на приятелката ѝ направо я плашеше.

— Да си кажа честно, мадам, не го огледах много добре. Бях твърде шокиран, за да го сторя.

Той погледна нещастно към краката си.

— Всъщност, преди да го видя, стъпих върху него. След това малко замириса.

Погледите и на трите се втренчиха в градинарските ботуши на Фред, а той, явно съжалил за казаното, несръчно се опита да ги прикрие със завивката.

— Няма страшно, мадам — обади се отново Фред. — Веднага ги избърсах в тревата.

Чашата и чинийката леко потрепваха в ръката на Фийби, докато ги поставяше до ножиците на масата.

— Разбира се, че си го сторил, Фред. Постъпил си много разумно. Искаш ли чай? Или пък кейк? — попита го тя.

— Не. Благодаря ви, мадам.

Даяна се извърна, сдържайки с мъка смеха си. „Само Фийби — помисли си тя — може да предложи кейк в такова положение.“ Това, разбира се, бе достойно за уважение, тъй като потресаващото откритие на Фред сигурно имаше най-голям ефект върху нея.

Ан затърси цигарите си, заровени някъде из листите на ръкописа ѝ. С рязко движение тя отвори кутията и предложи на Фред да си вземе. Той погледна към Фийби за разрешение, което не му бе необходимо, и тя мрачно кимна.

— Сърдечно ви благодаря, мис Катрел. Толкова съм разстроен. Ан му поднесе огънче и хвана треперещите му ръце.

— Нека да изясним всичко, Фред — каза тя и черните ѝ очи потърсиха неговите. — Открил си тяло на мъртвец. Права ли съм?

— Напълно, мис Катрел.

— Успя ли да го разпознаеш?

— Не бих казал, мис — заговори неохотно Фред. — Не мисля, че някой въобще е в състояние да го разпознае.

Той всмукна дълбоко от цигарата си, а потта от усилието, с което потискаше гаденето си, изби по челото му.

— Всъщност го видях съвсем за малко, но май не е останало много от него. Трябва да е там от доста време.

Трите жени го изгледаха втрещено.

— Но поне е било облечено, нали? — попита нервно Даяна. — Сигурно си разбрал дали е мъж или жена.

— Доколкото успях да видя, нямаше дрехи, мисис Гуд.

— По-добре да ми го покажеш — заяви решително Фийби и се изправи.

Фред се надигна неловко.

— Не мисля, че идеята е добра, мадам. Не бива да го виждате. Не искам да ви водя там.

— Тогава ще отида сама — усмихна се неочаквано тя и сложи ръка на рамото му. — Съжалявам, но трябва да го видя. Разбираш ме, нали, Фред?

Той изгаси цигарата си и се уви още по-плътено с покривката.

— Щом настоявате, ще дойда с вас. Не мисля, че трябва да ходите сама.

— Благодаря ти.

Фийби се обърна към Даяна:

— Ще се обадиш ли в полицията вместо мен?

— Разбира се.

Ан се изправи и отблъсна стола си.

— Идвам с вас — заяви тя, а след това се обърна и извика след Даяна: — Можеш да налееш и малко бренди. Сигурно ще имам нужда от него дори и никой друг да не иска.

На няколко метра от входа на къщата за лед тримата се спряха и притеснено се приближиха един до друг. Странната къщичка бе

замислена и построена през осемнадесети век, така че да прилича на малка могила. С изобретяването на хладилника използването ѝ като склад за лед бе станало безпредметно. Оттогава природата се бе постарала да заличи всички следи от човешка ръка. Мястото бе така обрасла с коприва, че бе невъзможно да се различи къде свършва почвата и къде започва сградата. Единственият вход, намиращ се в края на буренясала пътека, бе широка и ниска вратичка. Тя също бе трудно забележима, тъй като къпините отдавна я бяха увили в трънливото си покривало. За да достигне до къщичката обаче, Фред ги бе изсякъл и сега входът се виждаше добре.

До краката им лежеше захвърлено електрическо фенерче. Фийби се наведе и го вдигна.

— Какво те накара да дойдеш тук? — обърна се тя към градинаря. — Не сме използвали къщата за лед от години.

Лицето му се изкриви в гримаса.

— Бог ми е свидетел, че сега искам никога да не бях идвал, мадам. Вярно е, че това, което е далеч от очите, е далеч и от сърцето. Бях се хванал да поправам зида на лятната кухня. Половината от тухлите обаче не стават за нищо. Разбрах го още щом ги зърнах. Затова се е и съборила. Някои от тях направо са станали на прах. Както и да е, сетих се за тухлите, които бяхме складирали тук преди години. Онези от постройката, дето я съборихме. Тогава казахте: „Да приберем здравите, Фред. Никога не знаеш кога ще влязат в работа“.

— Спомням си.

— Така че реших да ги използвам за стената на лятната кухня.

— Разбира се. Ти ли изсече къпините?

Той кимна.

— Толкова бе обрасло, че не можеше да се види вратата.

Фред посочи една коса, оставена до входа:

— Благодарение на нея и на ботушите си успях да достигна дотук.

— Хайде — подкани ги Ан. — Да свършваме по-бързо. Приказките няма да помогнат.

— Да — съгласи се тихо Фийби. — Възможно ли е вратата да се отвори по-широко, Фред?

— Да, мадам. Бях я отворил напълно, преди да стъпя на онова, което е вътре. Когато излязох, я затворих колкото се може по-плътно, в

случай че някой мине отгук. Да ви кажа честно, сега май е по-широко отворена, отколкото я оставих.

Той пристъпи неохотно напред и силно ритна вратата. Пантите изскърцаха и тя се отвори. Фийби се наведе и насочи фенерчето навътре. Светлият лъч проникна във вътрешността. Фийби повърна не толкова от гледката на празните очни кухни и почернелия труп, колкото заради Хеджес, който ровичкаше из разложените останки на вътрешностите. Той излезе отвътре с подвита опашка и като легна на тревата с глава между лапите, загледа господарката си. Тя повръщаше останките от следобедния си чай на тревата.

ДВЕ

Сградата на полицейския участък в Силвърборн — триумф на модерната хромова дограма и затъмнените стъкла — се пържеше на слънцето заедно с далеч по-прозаичните си съседи. Климатичната инсталация отново се бе повредила и с всяка изминала минута въздухът и полицаите все повече се нажежаваха. Това ги правеше раздразнителни и те се дракаха досущ като малки деца. Тези, които имаха възможност, се измъкваха навън, а другите ревниво пазеха вентилаторите си и се молеха смяната им да свърши час по-скоро. За главния инспектор, детектив Уолш, който обилно се потеше над някакви документи в кабинета си, заповедта да отиде в Стрийч Грейндж дойде като освежителна глътка въздух. Той се отправи към заседателната зала, като весело си подсвиркваше с уста. За сержант Маклафлин, който трябваше да му помага, обаче мисълта, че изпуска часа, в който отварят кръчмите, а заедно с това и заветната студена бира, бе капката, от която чашата преля.

Даяна първа дочу шума на приближаващите се коли. Тя довърши брeндитo си и остави чашата на шкафа.

— Горe главите, момичета! Ето че пристигат.

Фийби се приближи до камината. Лицето ѝ бе необичайно бледо и изпъкваше на фона на яркочервената коса. Тя бе висока жена, която рядко обличаше нещо по-различно от карирана риза и изтъркани дънки. След като се върна от къщата за лед обаче, Фийби си направи труда да се преоблече в копринена рокля с висока яка и дълги ръкави. В подредената с вкус стая кадифените пердета падаха на дипли, а стените бяха боядисани в пастелни цветове. Безспорно тук Фийби изглеждаше като у дома си. За Ан обаче сега тя приличаше повече на гост, отколкото на домакин. Фийби отнесено се усмихна на приятелките си и каза:

— Ужасно съжалявам за всичко това.

Ан както обикновено пушеше цигара от цигара. Бе седнала на кушетката с отметната назад глава. След като издуха поредната порция

дим, тя отвърна безцеремонно:

— Не ставай глупачка. Никой не може да те обвини, че някакъв идиот е решил да умре в имението ти. Обяснението сигурно е просто: някой скитник е потърсил подслон и е умрял от сърдечен удар.

— И аз така мисля — присъедини се към нея Даяна, като се приближи към кушетката. — Дай ми една цигара, скъпа. Нервите ми са опънати като струни на пиано, очакващи Рахманинов да изсвири концерта си на тях.

Ан цъкна с език и ѝ подаде пакета.

— Искаш ли и ти, Фийби?

Тя поклати отрицателно глава и започна да бърше очилата си с края на роклята. Неволно я бе вдигнала до кръста си и приятелките ѝ видяха, че е без бельо. Безсмисленият жест на Фийби накара Ан да забележи:

— Ако продължаваш в същото темпо, скоро от стъклата няма да остане и помен.

Фийби въздъхна, отпусна края на роклята си и сложи очилата обратно на носа си.

— Скитниците не получават сърдечни удари в чужди имения, и то голи — каза тя.

На вратата се позвъни. И трите чуха как жената на Фред, Моли Филипс, отваря. Инстинктивно, без да продумат, Ан и Даяна застанаха от двете страни на камината и обградиха Фийби. Когато вратата се отвори, на Даяна ѝ хрумна, че може би са заели погрешна позиция. „За полицейската логика — помисли си тя — няма да изглеждаме така, сякаш подкрепяме Фийби — какъвто бе замисълът, — а така, сякаш я пазим.“

Моли въведе двама мъже.

— Главният инспектор Уолш и сержант Маклафлин, мадам. Отвън има още цяла банда. Да кажа ли на Фред да ги наглежда?

— Не, благодаря ти, Моли. Сигурна съм, че ще се държат както подобава.

— Щом казвате, мадам. Самата аз не съм толкова сигурна. Каквито са непохватни, вече успяха добре да утъпчат чакълена пътечка, която Фред толкова грижливо заглажда сутринта — погледна тя укорително към двамата мъже.

— Благодаря ти, Моли. Може би ще ни направиш малко чай?
Сигурна съм, че ще ни дойде добре.

— Напълно сте права, мадам.

Икономката затвори вратата след себе си и затрополи към кухнята.

Джордж Уолш изчака стъпките да заглъхнат, след което пристъпи напред и протегна ръка. Бе слаб, прегърбен човек, който имаше странния навик постоянно да клати глава, сякаш боледуваше от паркинсонова болест. Това създаваше лъжливото впечатление за уязвимост.

— Добър ден, мисис Мейбъри. Вече сме се срещали, ако си спомняте.

Самият той я помнеше доста ясно. Сякаш бе вчера. Тогава тя пак стоеше на същото място. „Десет години — помисли си Уолш, — а тя въобще не се е променила. Все още е господарката на къщата — далечна и недостъпна, уверена в положението си.“ Все едно че драматичните събития през тези години въобще не се бяха случвали. Във всеки случай те не бяха оставили дори и следа по спокойното, гладко лице, което сега му се усмихваше. Царящият навсякъде около нея покой бе удивителен. В цялото село я наричаха „вещица“ и той напълно ги разбираше.

Фийби пое ръката му.

— Да, спомням си. Беше първият ви голям случай.

Гласът ѝ бе нисък и пленителен.

— Ако не се лъжа, тъкмо ви бяха повишили в инспектор. Мисля, че не познавате приятелките ми — мис Катрел и мисис Гуд.

Тя посочи към Ан и Даяна, които на свой ред тържествено се здрависаха с главния инспектор.

— Те живеят тук.

Уолш изгледа любопитно двете жени.

— Постоянно ли? — попита той.

— През по-голямата част от годината — отговори Даяна. — Ако не сме някъде по работа. И двете нямаме постоянен работодател. Аз се занимавам с вътрешен дизайн, а Ан е журналистка на свободна практика.

Уолш кимна, но Ан забеляза, че Даяна не му е казала нищо, което вече да не знае.

— Завиждам ви!

Това си беше самата истина. Той бе пожелал Стрийч Грейндж още в деня, в който го бе видял.

Фийби протегна ръка и към другия мъж.

— Здравейте, сержант Маклафлин. Мога ли да ви представя мисис Гуд и мис Катрел?

Сержантът бе около тридесет и пет годишен, на възраст колкото тях. Мрачен човек с мургава кожа и студен поглед. Изкривените му устни още носеха отпечатъка на раздразнението от участъка. Бе озлобен и затворен в себе си мъж. Поздрави Фийби и приятелките ѝ с отегченото презрение на човек, принуден да спазва етикета. Пръстите му едва докоснаха ръцете им. Безпричинната му неприязън ги изненада като гръм от ясно небе.

За ужас на приятелките си, които почти усещаха гневните тръпки, побиващи Ан, тя без много да му мисли, прие предизвикателството:

— Боже мой, сержант, май вече сте чували за нас?! — повдигна сардонично вежди тя и бавно плъзна пръст надолу по джинсите си. — Както виждам, още имате жълто по човката си, така че едва ли сте били тук последния път, когато полицията удостои Стрийч Грейндж с вниманието си. Ще се опитам да позная. Нашата слава — посочи тя себе си и приятелките си — ни е изпреварила. Чудя се кое ли от добре известните ни занимания ви шокира най-много? Перверзиите с деца, магьосничеството или пък това, че сме обратни?

Ан изучаваше лицето му с презрителен поглед.

— Това, че сме обратни — установи тя. — Да, може би наистина това е най-лошото, но в крайна сметка пък е единственото вярно.

Маклафлин, вече достатъчно добре загрял от жегата, направо изригна. Той въздъхна тежко и каза с равен глас:

— Нямам нищо против лесбийките, мис Катрел. Те просто не ме интересуват, това е всичко.

Даяна загаси цигарата си по-енергично, отколкото бе необходимо.

— Не дразни горкия човечец, Ан — каза сухо тя. — Сивото вещество ще му е по-необходимо, за да разреши загадката в къщата за лед.

Фийби неловко седна в най-близкия до нея стол, като покани с ръка и другите да сторят същото. Уолш зае стола срещу нея, а Ан и Даяна седнаха на кушетката. За Маклафлин остана една тапицирана табуретка. Той седна и подви крака под нея, но неудобството му бе очевидно за всички.

— Внимавайте да не я строшите, сержант — обърна се към него Уолш. — И аз също като икономката не обичам непохватните. Е, мисис Мейбъри, може би ще бъдете така добра да ни кажете защо сте ни повикали?

— Мислех, че мисис Гуд вече го е сторила по телефона.

Инспекторът извади някакво листче от джоба си.

— „Намерено е тяло в къщата за лед в Стрийч Грейндж. Открито е в четири и тридесет и пет следобед.“ Мислите ли, че това е достатъчно? Разкажете ми, моля ви, какво се случи.

— Всъщност точно това. Фред Филипс, градинарят ми, е намерил тялото по това време, а после дойде да ни каже. Даяна ви се е обадила по телефона, докато Фред заведе мен и Ан да го видим.

— Значи сте го видели?

— Да.

— Успяхте ли да го разпознаете?

— Не. Невъзможно е.

Ан запали цигарата си с рязко движение.

— То е разложено, инспекторе. Черно, отвратително. Никой не може да го разпознае — заговори нетърпеливо тя, а дълбокият ѝ глас сякаш режеше думите на две.

Уолш кимна.

— Разбирам. Градинарят ли ви предложи да видите тялото?

Фийби поклати отрицателно глава:

— Не, той не искаше да го гледаме. Аз обаче настоях.

— Защо?

Тя повдигна рамене:

— Предполагам от чисто любопитство. Нима вие не бихте сторили същото?

Инспекторът замълча за момент.

— Съпругът ви ли е там, мисис Мейбъри?

— Вече ви казах, че тялото не може да се разпознае.

— Защо настояхте да отидете? Защото си мислехте, че това може да е той?

— Разбира се. Но после разбрах, че е невъзможно.

— И как достигнахте до този извод?

— На мисълта ме наведе Фред. Напомни ми, че преди около шест години прибирахме в къщата за лед тухлите, които останаха от една порутена постройка в градината. По това време Дейвид вече бе в неизвестност от четири години.

— Тялото му не бе намерено. Така и не успяхме да открием никакви следи от него — напомни й Уолш. — Може би се е завърнал?

Даяна се засмя нервно.

— Не може да се е върнал, инспекторе. Той е мъртъв! Убит!

— Откъде знаете, мисис Гуд?

— Ако не беше така, то отдавна да се е върнал. Дейвид си знаеше интереса.

Уолш кръстоса крак върху крак и се усмихна.

— Случаят му все още не е приключен. Ние не успяхме да докажем, че е бил убит.

Чертите на Даяна се изопнаха.

— Защото всячески се опитвахте да прикачите убийството на Фийби. Когато не успяхте да го сторите, зарязахте случая. Дори не си направихте труда да попитате например мен за вероятните убийци. Бих могла да ви изредя поне сто имена. Сигурно и Ан щеше да се сети за още сто. Дейвид Мейбъри беше най-гадното копеле, живяло някога на този свят. Той заслужаваше да умре!

Тя се зачуди дали не е прекалила и хвърли бърз поглед към Фийби.

— Извинявай, скъпа, но ако малко повече хора го бяха казали преди десет години, сигурно нямаше да ти бъде толкова трудно.

Ан кимна одобрително.

— Ако си мислите, че онова нещо в къщата за лед е Дейвид Мейбъри, ще ви кажа, че само си губите времето.

Тя стана от кушетката и седна на облегалката на стола, в който седеше Фийби.

— А за протокола, инспекторе, мога да ви кажа, че двете с Даяна помагахме да се разчисти къщата за лед, за да може Фред да складира

тухлите вътре. Преди шест години там нямаше и следа от трупове, нали така, Ди?

Даяна погледна учудено и наклони глава:

— Мисля, че къщата за лед не е най-доброто място да търсите Дейвид. Той е някъде на дъното на морето и отдавна е нахранил раците. — Тя погледна към Маклафлин. — Вие обичате ли раци, сержант?

Преди обаче Маклафлин да успее да отговори, Уолш се намеси:

— Проследихме всички приятели и познати на мистър Мейбъри. Не открихме обаче нищо, което би могло да има връзка с изчезването му.

Ан хвърли цигарата си в камината.

— Трънки! — отзова се дружелюбно тя. — Мен също не сте разпитвали. И нека ви кажа нещо: в моя списък със стоте заподозрени аз щях да поставя името си в челната десетка.

— Страхувам се, че грешите, мис Катрел — подхвана невъзмутимо инспектор Уолш. — Вашата връзка със случая бе проследена доста грижливо. По времето, когато мистър Мейбъри изчезна, а и през по-голямата част на разследването, вие заедно с доста ваши приятелки се намирахте край базата „Грийнъм Комън“^[1]. Трябва да отбележа, че там сте били не само под зорката охрана на американските военновъздушни сили и полицията на Нюбъри, но и пред обективите на телевизионните камери. Доста сериозно алиби!

— Прав сте. Бях забравила. Туше^[2], инспекторе — цъкна с език Ан. — Подготвих статия за една цветна притурка.

С крайчеца на окото си тя забеляза неодобрителната гримаса на Маклафлин.

— По дяволите, доста весело беше — продължи замечтано Ан. — Това е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало!

Фийби се намръщи, сложи ръка на рамото на приятелката си и стана.

— Всичко това не ни засяга. Струва ми се, че докато не сте огледали тялото, е безсмислено да се говори дали то принадлежи на Дейвид или не. Ако това наистина ви интересува, господа, аз ще ви заведа дотам.

— Нека ги придружи Фред — опита се да я спре Даяна.

— Не. На него за днес му стига. Аз ще се справя. Провери, моля те, дали Моли е готова с чая.

Фийби отвори френските прозорци и изведе полицаите на терасата. Бенсън Хеджес се надигнаха от топлите каменни плочи и се заумилкваха около нея. Козината на Хеджес бе все още влажна от банята. Фийби го погали нежно по главата и издърпа ушите му.

— Има нещо, което трябва да знаете, инспекторе — каза тя.

Ан, която ги наблюдаваше отвътре, се изсмя.

— Фийби признава малкото прегрешение на Хеджес и това май не понася много добре на сержанта.

Даяна стана от кушетката и се приближи към нея.

— Не го подценявай, Ан — предупреди я тя. — Понякога се държиш като глупачка. Защо постоянно трябва да предизвикваш хората?

— Не го правя. Просто отказвам да се кланям на тесногръдието им. Ако те го приемат като предизвикателство, това си е техен проблем. С принципите не могат да се правят компромиси. Щом направиш компромис с принципа си, то той престава да бъде принцип.

— Може и така да е, но във всеки случай не бива да ги натрапваш на другите. Малко здрав разум от време на време не вреди. В двора ни има труп! Или може би си забравила за него?

Тонът ѝ бе по-скоро загрижен, отколкото ироничен.

Ан извърна поглед от прозореца.

— Може би си права — съгласи се смирено тя.

— Значи ще внимаваш?

— Ще внимавам.

Даяна сбърчи вежди.

— Понякога ми се иска да мога да те разбера. Знаеш, че никога не съм успявала да го направя, нали?

Докато изучаваше разтревоженото лице на приятелката си, в погледа на Ан проблеснаха искрици обич. „Горката Ди — помисли си тя. — Сигурно всичко това ѝ се струва ужасно. Тя въобще не трябваше да идва в Стрийч Грейндж. Идеалното жилище за нея е кула от слонова кост, където гостите не спират да пристигат и думата «неприятности» е непозната.“

— За теб не е трудно да ме разбереш — внимателно отбеляза Ан. — Трудно ти е да се съгласиш с мен. Моят домашен анархизъм те

дразни. Чудя се дали някога ще успееш да свикнеш с него?

Даяна се отпрати към вратата.

— Това ми напомня да ти кажа, че следващия път, когато искаш да поддържам лъжите ти, трябва да ме предупредиш. Не мога да контролирам изражението на лицето си чак толкова добре.

— Глупости — отвърна Ан. — Ти си най-завършената лъжкия, която познавам.

Даяна спря с ръка на бравата.

— Какво те кара да мислиш така? — попита остро тя.

— Ами това — почеса се Ан по гърба, — че бях с теб, когато каза на лейди Вийвил, че е подбрала цветовете за обзавеждането на ателието си доста стилно. Всеки, който е способен да изрече това, без да се разсмее, трябва да владее мускулите на лицето си до съвършенство.

— Лейди Кийвил — поправи я весело Даяна. — Въобще не трябваше да те вземам със себе си онзи път. Този договор можеше да ми донесе цяло състояние.

Ан обаче явно не чувстваше никакво угризение.

— Ти беше в моята посока. Освен това не можеш да ме виниш, че произнасям името ѝ погрешно. Тя говореше, сякаш има сливи в устата си. Както и да е, недей да отричаш, че тогава ти направих услуга. Вишневочервен килим и лимоненозелени пердета! За бога, мисли за репутацията си!

— Нали знаеш, че баща ѝ търгуваше с плодове.

— Понякога наистина ме изненадваш — каза сухо Ан.

[1] „Грийнъм Комън“ — американска военна база, край която през 1983 г. са организирани женски протестни действия против настаняването на крилата ракети във Великобритания. — Б.пр. ↑

[2] Туше (фр.). — Трогната съм. — Б.пр. ↑

ТРИ

В къщата за лед главният инспектор Уолш решително се възпротиви на желанието за бунт, което демонстрираше стомахът му. Сержант Маклафлин обаче не се владееше толкова добре. Той напусна тичешком и повърна в копривата отвън. Тъй като не знаеше, че Фийби Мейбъри сигурно щеше да му влезе в положението, сержантът бе благодарен, че тя се бе върнала в Стрийч Грейндж.

— Гледката не е от най-приятните, нали? — забеляза Уолш, когато Маклафлин се върна. — Внимавай, къде стъпваш. Навсякъде има разпръснати останки. Трябва да е работа на кучето.

Маклафлин бе затиснал устата си с кърпичка и с мъка се съдържаше да не повърне отново. Целият вонеше на бира и това накара Уолш да го изгледа укорително. Въпреки че самият инспектор бе човек на настроенията, той намираще непостоянството на другите за нетърпимо. Познаваше Маклафлин толкова добре, колкото и останалите си колеги. Мислеше го за съзнателен, честен, интелигентен, въобще за човек, на когото може да се разчита. Струваше му се, че дори го харесва. Сержантът бе един от малцината, които успяваха да се справят с променливото като мартенско време настроение на Уолш. Но фактът, че е станал свидетел на умело прикриваната досега слабост на Маклафлин, подразни инспектора.

— Какво ти става, по дяволите? — попита той. — Само допреди пет минути дори не можеше да се държиш прилично, а сега драйфаш като смахнато недоносче!

— Нищо ми няма, сър.

— Нищо ми няма, сър — изимитира го Уолш злорадо.

По принцип той не би се задоволил само с това, но гневното изражение на сержанта възпря острия му език. Инспекторът въздъхна и избута Маклафлин навън.

— Върви да доведеш фотограф и се погрижи да намериш някакво осветление. Тук не се вижда нищо. Предай също на доктор

Уебстър да дойде колкото се може по-бързо. Оставил съм му бележка, така че вече трябва да е в участъка.

Уолш явно си спомни, че сержантът му е по-скоро приятел, отколкото противник и го потупа по ръката.

— Никога не съм виждал по-ужасно нещо, Анди, ако това може да бъде успокоение за теб.

Докато Маклафлин с облекчение се връщаше в къщата, инспектор Уолш извади от джоба си лула, натъпка я замислено и я запали. После започна внимателно да оглежда почвата и къпиновите храсти край пътеката и вратата. От земята не можеше да се научи почти нищо. Лятото бе необичайно горещо и пръстта бе толкова суха, че приличаше на камък. Единствените следи бяха от стъпки — вероятно на Фред, той бе изпотъпкал тревата и бурените пред входа. Предишните следи бяха заличени — ако въобще ги бе имало. Къпините можеха да се окажат по-полезни. Тъй като входът бе само един, без съмнение тялото трябваше да е преминало през бодливата завеса, за да влезе в къщата. Дали го бе сторило на собствените си крака, или на нечий гръб, предстоеше да се изясни. Важното бе, кога е станало това? Преди колко време се бе разиграла трагедията?

Уолш бавно обиколи могилката, за да се увери, че входът е единствен. Разбира се, щеше да му е доста по-лесно да го стори отвътре. Опита се да си обясни нежеланието си с това, че не иска да повреди доказателствата. Добре съзнаваше обаче, че само си търси оправдание. Зловещата гробница не бе привлекателна дори и за полицаи, решен да открие истината.

Инспекторът отдели известно време за огледа на един лавров храст, който растеше точно зад къщата за лед. С някаква отдавна захвърлена бамбукова пръчка той разрови купчината окапали листа, събрали се при коренищата. Единственото му откритие се оказаха основите на къщата, които изглеждаха в състояние да издържат поне още двеста години на напъните на корените. „По онова време — помисли си Уолш — са строили както трябва.“

Той поседя малко приклепнал, без да спира да пуши лулата си. После продължи огледа, като ровичкаше тук-там с бамбуковата пръчка. Явно бе, че входът е единствен. Уолш се върна при вратата и заоглежда къпиновите храсти.

Инспекторът не бе запален градинар. В малката им добре гледана градинка работеше предимно жена му. Но дори и за лаик като него бе очевидно, че къпините са тук от доста време. След тях той прехвърли вниманието си на чимовите трева, изтръгнати точно над вратата. Ниско приведен, като внимаваше да не тъпче следите по тревата, Уолш огледа и окосените къпини. По краищата на пречупените стъбълца все още се виждаше избилият сок. Повечето от плодовете бяха зелени, но на места се чернееха и сочните зрънца на узрели къпини. Инспекторът повдигна с бамбуковата пръчка няколко стръка от къпиновите храсти и погледна под тях.

— Намерихте ли нещо, сър?

Маклафлин се бе върнал.

— Погледни тук долу, Анди, и ми кажи какво виждаш.

Маклафлин послушно коленичи до шефа си и погледна в посочената от Уолш посока.

— А какво търся?

— Стъбла, които не са прясно прекършени. Поне в едно можем да бъдем сигурни — тялото не е паднало от небето.

Маклафлин поклати глава:

— За това ще трябва да прегледаме къпините една по една. Дори и тогава пак не е сигурно, че ще открием нещо. Този, който ги е косил, си разбира от работата.

Уолш захвърли къпиновите стъбла и пусна бамбуковата пръчка.

— Според мисис Мейбъри това е бил градинарят.

— Като че ли е минал с валяк оттук.

— Интересно, нали? — изправи се инспекторът. — Свърза ли се с Уебстър?

— Да. Вече е тръгнал насам. След около десетина минути ще бъде тук. Казах на другите да го изчакат. Ник Робинсън осигурил фотоапарат и осветление, така че щом Уебстър пристигне, градинарят ще ги доведе тук. В къщата ще остане само младият Уилямс. Заръчах му да запише показанията на всички и да си отваря добре очите. Той е доста наблюдателен. Ако има нещо за забелязване, без съмнение ще го забележи.

— Добре. А колата от моргата?

— В участъка е. Чакаат да ги повикаме.

Уолш направи няколко крачки и седна на тревата.

— Е, ще трябва да чакаме. Докато не направят снимките, не можем да пипнем нищо.

Той изпусна облак дим от ъгълчето на устата си и погледна към Маклафлин.

— Какво прави гол труп в къщата за лед на мисис Мейбъри, сержант? И какво или кой може да го е ръфал?

Маклафлин изръмжа и отново извади кърпичката си.

Полицай Уилямс бе взел показанията на мисис Мейбъри, мисис Гуд и мис Катрел и се намираше в кухнята заедно с Моли Филипс. По някакви неясни за него съображения тя явно отказваше да му помага. Уилямс с раздражение си помисли, че колегите му винаги грабваха полесната работа. С нескрито задоволство те събраха екипировката си и последваха Фред Филипс в градината. Уилямс бе видял лицето на Анди Маклафлин, който се връщаше от къщата за лед, и сега се пръскаше от любопитство. Известно бе, че нервите на Маклафлин са здрави като шотландска стомана, и въпреки това той изглеждаше доста зле.

Уилямс неохотно се захвана за работа.

— Значи за пръв път разбрахте за тялото, когато мисис Гуд дойде да телефонира?

— И какво, ако е така?

Той я погледна отчаяно.

— Винаги ли отговаряте на въпросите с въпрос?

— Може би да, може би не. Това си е моя работа.

Уилямс бе все още момче. Щом го видеха на улицата, хората си казваха: „Господи, полицаите стават все по-млади!“. Затова той реши да използва подход, който вече му бе помагал:

— Виж, мамче...

— Да не си посмял да ми викаш „мамче“ — избухна икономката. — Не си ми син. Аз нямам деца — обърна му гръб Моли и започна да реже моркови в тигана. — Как не те е срам! Какво ще каже майка ти? Единствено на нея можеш да викаш „мамче“.

„Гъпата му стара крава!“ — помисли си Уилямс. Погледна слабите ѝ отпуснати рамене и реши, че сигурно мъжът ѝ не я е бил достатъчно.

— Аз не познавам майка си — каза той.

Моли спря за момент, а ръката ѝ замръзна във въздуха. След това продължи да реже, без да каже и думичка.

Уилямс реши да опита по друг начин:

— Мисис Филипс просто се опитвам да разбера какво е станало по времето, когато е било намерено тялото. Мисис Гуд каза, че е влязла в къщата, за да ни телефонира. Рече също, че по това време и вие сте били в хола. После слязла в избата да вземе бутилка бренди, тъй като в шкафа нямало. Така ли е било?

— Щом мисис Гуд го казва, значи е така. Няма смисъл да се навърташ тук и зад гърба ѝ да се опитваш да разбереш дали лъже.

Уилямс я погледна ядосано.

— А тя лъже ли?

— Не, не лъже. Това си е самата истина.

— За какво е тогава цялата тази дандания? — попита той обърнатия към него гръб. — Защо сте толкова потайна?

Моли го погледна.

— Не ми дръж такъв тон! Знаеш ли колко съм ги виждала такива! Всички сте един дол дренки. Да не си мислиш, че ще ме уплашиш.

Тя издърпа чашата с чай изпод носа му и демонстративно я изля в мивката. Уилямс бе готов да се закълне, че в очите ѝ блестят сълзи.

Полицейският фотограф се показа с весела усмивка на вратата и свали фотоапарата от врата си.

— Готово, сър — обърна се той към Уолш.

Главният инспектор сложи ръка на рамото му.

— Добре, синко. Връщай се в участъка и гледай да промиеш лентата по-бързо.

След това подвикна към патолога:

— Ще влизаме ли, Уебстър?

Доктор Уебстър се усмихна вяло:

— Нима имам избор?

— След вас — подкани го язвително Уолш.

Вътрешността вече бе осветена от мощни фенери и всеки детайл изпъкваше с болезнена яснота. Сенките, които преди смекчаваха ужасяващия ефект, сега липсваха. Уолш огледа безстрастно тялото. „Вярно е — помисли си той, — че човек свиква с насиетието.“ От

първоначалното му отвращение нямаше дори и следа, макар че за това сигурно помагаше и осветлението. Като дете тъмнината го ужасяваше. Тя винаги прикриваше кошмарните същества — плод на фантазията му — свити в ъглите на стаята. Баща му бе добър човек, но перспективата да има изнежен и страхлив син го хвърляше в ужас. Поради това той бе глух за хленчовете, долитащи от детската стая, в която бе развил всички електрически крушки.

— Боже мой! — възкликна Уебстър, оглеждайки пода с нескрито отвращение.

Той внимателно пристъпи напред, като избягваше парчетата изсъхнали вътрешности, разпръснати по пода. После погледна към главата и повтори:

— Боже мой!

Главата, все още свързана с тялото чрез почернелите вратни мускули, бе затисната, между две тухли в най-горния край на купчината. Косата бе мръсносива и достатъчно дълга, за да принадлежи и на жена. Празните очни кухини, под които се показваха костите и оголените челюсти, контрастираха с белотата си на почернелите лицеви мускули. Гръдният кош, придържан от вратните жили, също бе облеган на тухлите. Повечето от ребрата липсваха, сякаш месото бе изкусно обезкостено. Долната част на тялото бе в изкривено положение, каквото жив човек, независимо колко гъвкав е той, не можеше да заеме. Коремната част изцяло липсваше. Само разпръснатите тук-там парчета от нея бяха мълчаливи свидетели, че някога е съществувала. Полови органи нямаше. Лявата предмишница лежеше захвърлена на около метър и половина от трупа върху малка купчина тухли. По-голямата част от плътта ѝ липсваше, но от няколкото останали мускули личеше, че е била изтръгната от лакътя. Дясната ръка, притисната към тялото, бе в същото състояние както и главата — костите ѝ се белееха през почернелите мускули. Що се отнася до краката, то единствено прасците и ходилата можеха да се различат от пръв поглед. Те бяха странно раздалечени един от друг и обърнати на обратно, така че ходилата сочеха към покрива на къщата за лед. Бедрените кости бяха раздробени на малки парченца.

— Е? — попита Уолш след няколко минути, през които патологът се занимаваше с измерване на температурата и скициране положението на тялото.

— Какво по-точно те интересува?

— Дали е мъж, или жена?

Уебстър посочи ходилата:

— От размера им предполагам, че е мъж. Разбира се, първо трябва да направим няколко измервания, но на пръв поглед изглежда така. Ако не е мъж, то тогава е доста едра жена с мъжко телосложение.

— Косата май е доста дължка за мъж. Освен ако не е избуяла след смъртта.

— В кой век живееш, Джордж?! Дори и да бе дълга до кръста, косата пак не можеше да бъде ориентир за пола. Освен това растежът ѝ след смъртта е минимален. Не — продължи Уебстър, — като се вземе предвид всичко, мисля, че тялото принадлежи на мъж. Това, разбира се, трябва да бъде потвърдено.

— А някаква представа за възрастта му?

— Никаква. Освен това, че е над двадесет и една години, но пак не съм много сигурен. Някои хора посивяват още през юношеството. Ще е необходима рентгенова снимка на черепа, за да се установи разстоянието между черепните плочи.

— Откога е мъртъв?

Уебстър присви устни:

— Доста труден въпрос. Старият Фред твърди, че когато стъпил отгоре му, се е разнесла доста силна миризма. Това предполага сравнително скорошна кончина.

Той се замисли за няколко минути, след което поклати глава и внимателно огледа пода, ровичкайки с шпатулата из някакви остатъци. После вдигна инструмента си и го помириша:

— Екскременти — обяви Уебстър. — И то доста скорошни. Вероятно са животински. По-добре го проверете внимателно и вижте дали не носят отпечатъците от ботушите на Фред. Значи питаш от колко време е мъртъв? — Уебстър внезапно потръпна: — Това е къща за лед, което ще рече, че тук е с няколко градуса по-студено, отколкото навън. Яйца на мухи не се виждат, което значи, че те не са замесени. Ако бяха от тялото, нямаше да е останало и толкова. Да ти кажа честно, Джордж, ти не по-зле от мен можеш да си отговориш на въпроса за колко време би се разложил един труп на тази температура. Освен това не знам до каква степен е повлияло на разлагането обстоятелството, че от тялото е било ядено. Може да е въпрос на

седмици или пък на месеци. Просто не знам. Ще трябва да се консултирам.

— А може ли да е тук от години?

— Не — отсече Уебстър. — От него щеше да е останал само скелет.

— Да предположим, че е донесен тук замразен. Това променя ли нещата?

Патологът изсумтя:

— Имаш предвид в блокче за лед като рибите?

Уолш кимна.

— Това звучи повече като фантастичен роман, Джордж. Представи си какъв фризер ще ти е нужен за мъж с такива размери. А пък и как ще го докараш дотук? Защо въобще ти трябва да го замразяваш? — намръщи се Уебстър. — Щом толкова те интересува обаче, това не би оказало такова значение. Къщата за лед държи продуктите замразени само ако е пълна с лед. Един замразен труп, вкаран тук, би се размразил почти веднага. Не, и дума не може да става за това.

Уолш се бе вторачил в откъснатата ръка.

— Мислиш ли? Ставали са къде-къде по-странни неща. Може например да е бил съхраняван десет години в камера за лед и наскоро да са го захвърлили тук, за да бъде намерен.

Уебстър подсвирна:

— Дейвид Мейбъри?

— Просто предположение.

Инспекторът пристъпи към откъснатата ръка и я посочи.

— Какво мислиш за това? Според мен последните два пръста липсват.

Уебстър се приближи към него.

— Трудно е да се каже. Нещо здравата е порботило тук.

Той хвърли бърз поглед към пода.

— Претърсете всичко много внимателно. Не трябва да се изпуска нищо. Все пак това наистина е странно. Вероятно е просто съвпадение.

Уолш се надигна.

— Не вярвам в съвпадения. Можеш ли да кажеш от какво е умрял?

— Предупреждавам те, че това е първото ми предположение: от прободна рана или рани в коремната област.

Уолш го погледна изненадано.

— Много си категоричен!

— Казах ти, че е само предположение. Трябва да намерите дрехите му, за да съм сигурен. Но виж сам. Частта от корема до коленете е напълно оглозгана. Представи си го седнал, облегнат на тухлите с кървящи рани по корема. Кръвта ще намокри точно тези части, които са изгризани.

На инспектора внезапно му прилоша.

— Нали не искаш да кажеш, че докато са го ръфали, е бил все още жив?

— Ти да не вземеш да сънуваш кошмари довчера?! Ако е бил жив, сигурно е бил в кома, тъй че не е усетил нищо. В противен случай щеше да уплаши хищниците. Помисли разумно! Разбира се — продължи замислено лекарят, — ако е бил замразен и се е размразявал бавно, смесицата от вода и кръв би имала същия ефект.

Уолш отново изпълни сложния ритуал по паленето на лулата си, като бълваше синкави кълбета дим. Забележката на Уебстър за миризмата го бе накарала да усети носещата се от пода воня, на която преди това не бе обърнал внимание. Няколко минути той мълчаливо наблюдава лекаря, който внимателно оглеждаше главата и гърдите, като от време на време правеше измервания.

— За какви хищници мислиш, че става въпрос? Лисици, плъхове?

— Трудно е да се каже.

Уебстър замислено надникна в очните кухни, преди да се насочи към бедрените кости.

— Без съмнение са имали здрави челюсти. Дори мога да ти кажа нещо повече. Двама от тях са се сбили за него. Виж в какво положение са краката, пък и откъснатата ръка. Голямо дърлене е паднало.

Той присви устни:

— Вероятно язовци. Но по-скоро кучета.

Уолш помисли за златните лабрадори, които се изтягаха на загритите от слънцето плочи, и си спомни, че единият от тях бе облизал ръката му. С почти инстинктивно движение инспекторът я обърса в панталоните си. След като издуха облак дим, той каза:

— Разбрах защо животните са изгризали стомаха и краката, но виждам, че доста са се постарали и върху горната част от тялото. Нормално ли е това? Защо са го направили?

Уебстър се изправи и избърса потното си чело с ръкава на ризата.

— Един господ знае, Джордж. Единственото нещо, в което съм напълно сигурен, е, че цялата тази работа не е нормална. Мога само да гадая. Например, че нещастникът се е опитал да спре кръвта или да прибере вътрешностите си — което от двете предпочиташ — като е притиснал лявата си ръка към корема. След това е направил жеста, който преди малко направих аз. По този начин е изцапал и горната половина на тялото си с кръв, което е привлякло животните към нея.

— Нали каза, че по всяка вероятност е бил в кома? — попита обвиняващо Уолш.

— Може и да е бил, а може и да не е. Откъде, по дяволите, мога да знам? Освен това хората в кома също се движат.

Инспекторът извади лулата от устата си и посочи с мундщука към гръдния кош.

— Да ти кажа ли на какво ми прилича това?

— Давай.

— На агнешки гръден кош, от който жена ми с остър нож е остъргала месото.

Уебстър го погледна уморено.

— Знам. Сигурно е отблъскващо. Ако пък не е сам знаеш какво означава това.

— Хората от селото разправят, че тези жени са вещици.

Лекарят свали гумените си ръкавици.

— Хайде да излизаме оттук. Освен ако нямаш някакви други въпроси към мен. Но повече ще мога да ти кажа едва след лабораторните анализи.

— Едно последно нещо. Къде мислиш е получил раната в стомаха? Тук или другаде?

Уебстър вдигна чантата си с инструменти и тръгна към вратата.

— Не ме питай за такива неща, Джордж. Единственото, в което съм сигурен, е, че е влязъл вътре жив. Дали вече е бил ранен, не мога да ти кажа.

Той спря за миг на вратата.

— Освен ако в тази теория с фризера няма нещо вярно. При това положение ще да е бил мъртъв отдавна.

ЧЕТИРИ

След три часа къртовски труд под ръководството на д-р Уебстър останките от тялото бяха изнесени от къщата за лед. Резултатът от щателното претърсване на вътрешността бе куп отдавна увяхнала папрат. След като всичко бе готово, Уолш запечата вратата и двамата с Маклафлин се отправиха към Стрийч Грейндж. Фийби им предложи да работят в библиотеката и без да прояви дори и капка любопитство, ги остави насаме със задълженията им.

При къщата за лед продължи да работи цял екип полицаи със задачата внимателно да претърси околността. Според Уолш това си бе чиста загуба на време. Ако между пристигането на тялото в къщата за лед и откриването му бе изминало твърде много време, полицаите нямаше да открият нищо. Рутинната работа обаче често даваше неочаквани резултати, тъй че и сега в лабораторията се изследваха различни проби от къщата за лед. Между тях имаше и прах от тухли, снопчета козина, почва от пода и парчета натрошени кости, намерени от Маклафлин отвън в къпините, които д-р Уебстър смяташе за агнешки. Младият полицай Уилямс, който все още не знаеше какво се е случило в къщата за лед, бе извикан в библиотеката.

Уолш и Маклафлин седяха един до друг зад огромно махагоново бюро. Отгоре му ветрилообразно бяха разпръснати снимките от къщата за лед. Единствената светлина в сумрачното помещение идваше от зелената крушка на архаичната настолна лампа. С влизането на Уилямс Уолш протегна ръка, така че да не му блести. Беглият поглед, който младият полицай успя да хвърли на снимките в полумрака, още повече разпали въображението му за кошмарите, разиграли се в къщата за лед. Той изчете събраните от него показания, като от време на време крадешком поглеждаше към Маклафлин. Под очите на сержанта се бяха образували тъмни кръгове, които на слабото осветление изглеждаха ужасно. „Господи, доста зле изглежда нехранимайкото!“ Уилямс се почуди дали слуховете, които се носеха, са верни.

— Показанията им относно намирането на тялото напълно съвпадат, сър. Смятам, че не лъжат — каза Уилямс и после самодоволно добави: — Но ми се струва, че все пак открих нещо интересно.

— Струва ти се, а?

— Да, сър. Обзалагам се, че преди да постъпят на работа тук, семейство Филипс са били на топло.

Той хвърли поглед към малкото си прилежно изписано листче.

— Мисис Филипс се държа доста странно. Не отговори на нито един от въпросите ми, постоянно ме обвиняваше, че се опитвам да я сплаша, което, разбира се, не е вярно, и не спря да повтаря: „Като искате толкова да знаете, разберете сами“. Когато ѝ казах, че ще се оплача на мисис Мейбъри, тя едва не ме разкъса. „Да не си посмял да безпокоиш мадам — вика. — Откакто двамата с Фред сме навън, не сме се забърквали в нищо“.

Уилямс ги изгледа победоносно.

Уолш драсна нещо на един лист и каза:

— Добре, полицай. Ще проверим това.

Маклафлин забеляза разочарованието на младежа и се размърда.

— Добре си поработил, Уилямс — промърмори той. — Мисля, че не е зле да вземем малко сандвичи, сър. Хората не са хапнали нищо от обяд.

Сержантът си спомни за течния обяд, който самият той остави в къпините. Бе готов да даде дясната си ръка за чаша бира.

— До хълма има една кръчма. Не можем ли да пратим Гевин да вземе нещо за момчетата?

Уолш раздражено извади две десетачки от джоба си.

— Сандвичи — нареди той. — Нещо евтино. Донеси няколко тук и отнеси останалите при къщата за лед. След това можеш да останеш там и да помогнеш при претърсването — погледна той през прозореца зад него. — Те имат дъгови лампи. Кажи им да продължат, докато светлината позволява. Ние ще дойдем по-късно. И да не забравиш рестото ми!

— Сър!

Уилямс побърза да напусне, преди инспекторът да е променил решението си.

— Предполагам, че нямаше да е толкова досадно ревностен, ако беше видял това — отбеляза кисело Уолш и заровичка из снимките с костеливия си пръст. — Интересно, дали е прав за тези Филипс? Можеш ли да свържеш името с нещо?

— Не.

— И аз не се сецам. Да видим какво сме събрали досега.

Той извади лулата си и разсеяно започна да я дъвче.

Междувременно изреждаше на глас един по един фактите, с които разполагаха.

Макар и да го слушаше, Маклафлин не чуваше нищо. Главата ужасно го болеше, а вената на слепоочието му заплашваше да избухне. Пулсирането ѝ бе оглушително.

Той взе един молив от бюрото и се опита да го балансира между пръстите си. Те обаче трепереха неудържимо и моливът издрънча обратно на плота. Маклафлин направи усилие да се концентрира.

— Откъде да започнем, Анди?

— От къщата за лед. Кой е знаел за съществуването ѝ? Това сигурно е ключът.

Той взе една от снимките, на която къщата бе фотографирана отвън, и с потрепваща ръка я обърна към светлината.

— Прилича на могила — измърмори сержантът. — Откъде някой външен човек би се досетил, че е куха?

Уолш ухапа лулата между зъбите си и я запали. Вместо да отговори, той взе снимката и мълчаливо я изучава в продължение на минута-две.

Маклафлин безстрастно се бе втренчил в снимките от тялото.

— Мейбъри ли е?

— Рано е за подобни твърдения. Уебстър проверява медицинските и зъболекарските данни. Лошото е, че не можем да сравним отпечатъците. След изчезването му из цялата къща не можахме да намерим и един негов отпечатък. Не че щяхме да имаме база за сравнение. И двете ръце на онзи в къщата за лед са в окаяно състояние.

Уолш побутна тютюна в лулата с палец.

— Дейвид Мейбъри има доста ясен отличителен белег — продължи след момент той. — Последните два пръста на лявата му ръка липсват. Загубил ги е по време на ловен инцидент.

Маклафлин усети първите признаци на надигация се в него интерес.

— Той ли е?

— Може би.

— Онова тяло не може да е било там десет години, сър. Д-р Уебстър говореше за месеци.

— Кой знае, кой знае. Ще съм сигурен едва след като видя медицинската експертиза.

— Що за човек е бил той? Мисис Гуд го нарече „най-гадното копеле“.

— Доста точна характеристика. Можеш да прочетеш за него. Всичко е в досието по случая. Накарах един психолог да поработи върху показанията, взети от хора, които са го познавали. Неофициалното му мнение, като имаш предвид, че никога не го е виждал, бе, че Мейбъри е показвал психопатични отклонения особено в нетрезво състояние. Имал е навика да бие. Без значение мъже или жени.

Уолш изпусна струйка дим от ъгълчето на устата си и я изгледа, докато се разсее във въздуха.

— Освен това доста е хойкал. В Лондон открихме три малки мръсници, които винаги са пазили леглата си топли за него.

— Тя знаела ли е? — кимна в посока на хола Маклафлин.

— Твърди, че не е — повдигна рамене Уолш.

— А нея биел ли я е?

— Несъмнено, поне според мен. Тя обаче отричаше. Когато съобщи за изчезването, на лицето ѝ имаше синина, голяма колкото футболна топка. Освен това открихме, че докато е бил жив, тя два пъти е постъпвала в болница. Веднъж със счупена китка, а втория път със спукани ребра и строшена ключица. Каза на лекаря, че е паднала — изсмя се хрипливо Уолш. — Повярвали ѝ не повече от мен. Мейбъри я е използвал за лична боксова круша, когато е бил пиан.

— И защо не го е напуснала? Да не би вниманието му да я е ласкаело?

Уолш го изгледа замислено. После отвори уста да каже нещо, но размисли.

— Стрийч Грейндж е принадлежало на семейството ѝ години наред. Той е живеел тук с мълчаливото ѝ съгласие и е използвал

къщата и парите ѝ, за да завърти малък бизнес с вино. Предполагам дори, че повечето от стоката е още тук. Освен ако не я е изпила или продала. Не, тя не би напуснала. Всъщност не мога да се сетя за нищо, дори и пожар, което може да я накара да изостави скъпоценния си Стрийч Грейндж. Тя е много силна жена.

— На него сигурно също не му се е тръгвало.

— Така излиза.

— И тя е решила да му помогне.

Уолш кимна.

— Но не сте могли да го докажете.

— Не.

Апатичното лице на Маклафлин се озари от нещо подобно на усмивка.

— Трябва да е извадила доста здраво алиби.

— В интерес на истината, не струваше и пукната пара. Каза ни, че една вечер излязъл и повече не се върнал.

Уолш избърса наплюнчения мундщук на лулата в ръкава си.

— Обади ни се три дни след това, и то само защото разни хора го търсили по телефона и искали да знаят къде е. През това време бе успяла да опакова дрехите му и да ги прати на някакво благотворително дружество, чието име не можеше да си спомни. Освен това бе изгорила всички негови снимки и с помощта на прахосмукачката и парцала с белина бе заличила всяка следа от него из цялата къща. С други думи, държеше се точно като жена, която току-що е убила съпруга си и се опитва да се освободи от уликите. Все пак успяхме да спасим няколко негови косъма от една четка за коса, паспорта му, някаква снимка, забутана в дъното на чекмедже, и кръводарителска карта. Това бе всичко. Обърнахме цялата страна наопаки. Разнасяхме снимката му по пристанища и летища, в случай че някак си е успял да се измъкне без паспорт. Уведомихме дори Интерпол, за да го търсят на континента. Претърсвахме дъната на езера и реки. Публикувахме снимките му в националните вестници. Нищо! Той просто се бе изпарил като привидение.

— А тя как обясни синината на лицето си?

Инспекторът цъкна с език.

— Ударила се е на вратата, разбира се. Опитвах се да ѝ помогна, като я подсетих, че може да го е убила при самозащита. Но не и не. Той

и с пръст не бил я докосвал.

Спомените го накараха да поклати глава.

— Невероятна жена. Тя дори веднъж не се опита да си помогне. Можеше да измисли поне сто истории, с които да ни убеди, че той е планирал изчезването си. Да започнем с паричните му проблеми. Дейвид Мейбъри бе изоставил съпругата си без стотинка. Тя обаче направи точно обратното — упорито продължаваше да повтаря, че една нощ без никаква причина мъжът ѝ излязъл и повече не се прибрал. Само мъртвец може да изчезне така безследно.

— Добре измислено — съгласи се неохотно Маклафлин. — Не ви е казала почти нищо, така че да няма за какво да се хванете. Защо все пак не я обвинихте? И преди са били завеждани дела, без да е бил открит трупът.

Десетгодишните спомени заиграха по нервите на Уолш.

— Не бяхме в състояние да поддържаме обвинението — изстреля той. — Не разполагахме дори и с най-малкото доказателство, което да обори тъпата ѝ, смахната версия, че Дейвид Мейбъри я е напуснал безпричинно. На всяка цена трябваше да открием тялото. Изкопахме половин Хампшир^[1], за да търсим тази проклетия.

Той замълча за момент, а после посочи снимката на къщата за лед, която лежеше на бюрото пред него.

— Знаеш ли, че си прав за това.

— Какво имате предвид?

— Тук е ключът на загадката. Преди десет години основно претърсихме градините на Стрийч Грейндж, но не сме забелязали къщата за лед. Откъде, по дяволите, съм можел да знам, че проклетата могила е куха?! Никой не ми е казал. Спомням си, че по едно време се бях качил върху нея. Дори казах на колегата си да се поразрови из къпините. Беше обрасло като джунгла.

Той отново избърса наплюнчения мундщук в ръкава си, преди да лапне лулата. Засъхналият никотин по туиденото му сако приличаше на черни конци.

— Залагам колкото пари поискаш, Анди, че тялото на Мейбъри е било там през цялото време.

На вратата се почука и Фийби влезе с поднос сандвичи в ръка.

— Полицай Уилямс ми каза, че сте гладни, инспекторе, така че Моли пригответи това за вас.

— О, благодаря ви, мисис Мейбъри. Седнете, моля.

Фийби остави подноса на бюрото и приседна на края на едно кожено кресло. Настолната лампа ги обгръщаше със светлината си и създаваше нежеланото впечатление за близост. Димът от лулата на Уолш се носеше на талози из въздуха, надвиснал над главите им досущ като перест облак. За един дълъг момент в библиотеката се възцари гробно мълчание, внезапно прекъснато от ударите на античния стенен часовник. Девет часа.

Като по команда Уолш се наклони напред и запита:

— Защо преди десет години не ни казахте за къщата за лед, мисис Мейбъри?

За момент му се стори, че изненадата ѝ се смени с облекчение, но после всичко изчезна. Инспекторът дори не бе сигурен, че лицето ѝ е изразявало нещо.

— Не ви разбирам — каза тя.

Уолш направи знак на Маклафлин да включи лампите на тавана. Слабото осветление на настолната лампа му пречеше да долавя нюансите на необикновено спокойното ѝ лице.

— Много е просто — измърмори той, след като Маклафлин бе облял стаята с брилянта светлина. — Докато търсихме съпруга ви, ние въобще не проверихме в къщата за лед. Дори не знаехме за съществуването ѝ.

Инспекторът замислено изучаваше лицето на Фийби.

— Вие също не ни казахте за нея.

— Не си спомням — отговори протичко тя. — Ако не съм ви казала, е било, защото съм забравила. Нима не сте я намерили сами?

— Не.

Фийби леко повдигна рамене.

— Има ли значение, инспекторе? След толкова време.

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Можете ли да си спомните кога за последен път преди изчезването на съпруга си сте ползвали къщата за лед?

Фийби уморено се отпусна в креслото, а червената ѝ коса се разпиля около бледото лице. Зад очилата очите ѝ изглеждаха огромни. Уолш знаеше, че тя е на около тридесет и пет години, но това не ѝ пречеше да изглежда по-млада от собствената му дъщеря. Той усети, че Маклафлин се размърда в стола си, сякаш беззащитността ѝ му бе

подействала. „Дяволска жена“ — помисли си с раздразнение Уолш и си спомни чувствата, които бе изпитал самият той преди десет години. Този уязвим вид бе отлично прикритие за пъргавия й, остър като бръснач ум.

— Трябва да помисля повече — каза Фийби. — В момента наистина не мога да се сетя дали сме я използвали, докато Дейвид бе жив. Нямам никакъв спомен.

Тя спря за малко и после продължи:

— Спомням си, че една зима, докато бях на екскурзия от училище, баща ми я бе използвал, за да промива снимки там. Но това не продължи дълго — усмихна се тя. — Казваше, че не си струва да бъхти целия този път, за да мръзне там.

Фийби се засмя, сякаш споменът за баща й я бе направил щастлива.

— Оттогава носеше лентите на някакъв професионален фотограф в Силвърборн. Майка ми казваше, че го прави, за да има кого да обвинява, когато снимките излязат несполучливи. А те често бяха такива. Фотографията не бе призванието му.

Тя погледна твърдо към инспектора.

— Не си спомням да сме я използвали друг път, освен когато складирахме тухлите вътре. Може би децата знаят повече. Предполагам, че ще мога да ги попитам.

Уолш си спомни децата й — палаво десетгодишно момче, което пристигна от пансиона си в средата на разследването, и осемгодишна дъщеря с буйна къдрава черна коса. Синът бе наследил ясните сини очи на майка си. Припомни си също, че тогава те я бяха защитавали не по-малко яростно от двете й приятелки сега.

— Джонатан и Джейн — каза Уолш. — Те все още ли живеят тук, мисис Мейбъри?

— Всъщност не. Джонатан държи под наем един апартамент в Лондон. Студент е по медицина в „Гайс“. Джейн пък учи политология и философия в „Оксфорд“. Идват тук през ваканциите и понякога за уикенда. Това е всичко.

— Справили сте се отлично. Сигурно сте доволна от тях?

Уолш с горчивина си помисли за собствената си дъщеря. Тя бе забременяла още на шестнадесет години, а сега на двадесет и пет бе

разведена с четири деца. Бъдещето ѝ изглеждаше предопределено — живот в скапан общински апартамент. Той погледна бележките си.

— От последната ни среща, изглежда, сте си намерили нова професия, мисис Мейбъри. Полицай Уилямс ми каза, че отглеждате цветя за продан.

Фийби изглеждаше объркана от внезапната промяна на темата.

— С помощта на Фред направихме малък разсадник за мушкато — отговори предпазливо тя. — Занимаваме се предимно с нискостеблени сортове.

— И кой ги изкупува?

— В района имаме два главни клиента. Единият е верига от супермаркети, а другият — два магазина за градинарски принадлежности — в Девън и Корнуол. Пристигнаха и няколко поръчки от Щатите, които изпратихме със самолет. Защо се интересувате? — попита тя с прогресивно нарастващо подозрение.

— Нищо определено — увери я Уолш.

Той дръпна шумно от лулата си.

— Предполагам, че имате доста клиенти и в селото.

— Нито един — отговори кратко тя. — Ние не продаваме на дребно, но дори и да го правехме, никой от тях нямаше да дойде.

— Май нямате голям авторитет в Стрийч, а, мисис Мейбъри?

— Така излиза, инспекторе.

— Преди десет години работехте на рецепцията в хирургията, нали? Не ви ли харесваше работата там?

Тъглчетата на устата ѝ се повдигнаха изненадано.

— Помолиха ме да напусна. Пациентите не се чувстваха много удобно в присъствието на убийца.

— Съпругът ви знаеше ли за къщата за лед?

Внезапно изстреляният му въпрос я смути.

— Имате предвид, че въобще е съществувала?

Уолш кимна.

— Сигурна съм, че е знаел, но както вече ви казах, не си спомням да е ходил там.

Инспекторът си отбеляза нещо.

— Ще трябва да установим това. Децата ви може би ще си спомнят повече. Дали ще се върнат за уикенда, мисис Мейбъри?

Тя изтръпна.

— Предполагам, че ако не си дойдат, вие сами ще ги повикате.

— Важно е.

Гласът ѝ потрепери:

— Наистина ли, инспекторе? Нали ви казахме, че преди шест години в къщата за лед нямаше никакво тяло. Каква връзка може да има това... това нещо с изчезването на Дейвид?

Фийби свали очилата си и притисна клепачите си с пръсти.

— Не искам да безпокоя децата. Те изтърпяха достатъчно по време на изчезването на Дейвид. Ще бъде некоректно да преминат отново през целия този тормоз. И то без видима причина.

Уолш се усмихна снизходително.

— Просто стандартните въпроси, мисис Мейбъри. Едва ли може да се нарече травматизиращо.

Тя отново сложи очилата си. Бе раздразнена от думите на инспектора.

— Преди десет години бяхте забележително тъп, инспекторе. Не мога да си обясня защо съм се надявала, че с времето ще поумнеете. Тогава превърнахте живота ми в ад и имате наглостта да казвате, че това „едва ли може да се нарече травматизиращо“?! Знаете ли какво е ад? Ад е изражението на малкия ти син, когато баща му го е напуснал без причина, а майка му е обвинена в убийство. Ад е да гледаш как нараняват децата ти и да не можеш да направиш нищо. Питахте ме дали съм доволна от тях? — наклони се към него тя с изкривено в гримаса лице. — Сигурна съм, че дори и вие можехте да измислите нещо по-умно. Те преживяха тайнственото изчезване на баща си, обвиненията в убийство на майка си, превръщането на дома им във влакче на ужасите и се справиха сравнително добре. Мисля, че чувствата ми относно тяхното реализиране в живота се предават по-добре с израза: „изпаднала в екстаз“.

— Навремето ви предложихме да отпратите децата си, докато трае разследването, мисис Мейбъри — опита се да запази гласа си спокоен Уолш. — Вие не се вслушахте в съветите ни и предпочетохте да ги задържите.

Фийби се изправи. Инспекторът я виждаше разгневена едва за втори път.

— Господи, как ви мразя!

Тя сложи ръце на бюрото и Уолш видя, че пръстите ѝ треперят неудържимо.

— И къде можех да ги пратя? Родителите ми бяха мъртви, нямам братя и сестри, а нито Ан, нито Даяна имаха възможност да се грижат за тях. Сигурно трябваше да ги поверя на някой случаен човек в момент, когато собственият им свят се срутваше?

Тя си помисли за единствената си роднина — неомъжена сестра на баща ѝ, която не поддържаше връзка със семейството от години. Старицата с наслада бе изгълтала ред по ред всички вестници, писали за Фийби, и бе внесла своята лепта жлъч към мъките ѝ. Подбудите за писмото ѝ останаха неизвестни, но по някакъв странен начин това, което бе написала на Джонатан и Джейн, накара Фийби да се почувства по-добре. Тогава тя за пръв път разбра, че с миналото ѝ бе свършено. Веднъж и завинаги. Съжалението беше безпредметно.

— Как се осмелявате да ми говорите за избор? Единственият избор, който имах, бе да ви се усмихвам, докато превръщахте живота ми в ад, и да не показвам на децата си колко изплашена и самотна се чувствах.

Пръстите ѝ се стегнаха около края на бюрото.

— Няма да позволя това отново да се повтори. Няма да позволя мръсните ви пръсти да се ровичкат из живота на децата ми. Веднъж вече успяхте да увоните всичко тук. Повече от сигурна съм, че не ще успеете да го направите отново.

Фийби се обърна и тръгна към вратата.

— Имам още няколко въпроса към вас, мисис Мейбъри. Моля ви, останете.

Докато натискаше бравата, тя извърна глава към него.

— Вървете на майната си, инспекторе!

Вратата след нея се затръшна.

Маклафлин бе изслушал диалога им с напрегнато внимание.

— Доста се е променила от следобеда. Винаги ли е толкова яростна?

— Точно обратното. Преди десет години не успяхме да я извадим от равновесие дори веднъж.

Уолш замислено засмука мръсния мундщук.

— Тук сигурно имат пръст онези две лесбийки. Те трябва да са я настроили срещу мъжете.

Уолш изглеждаше изненадан.

— По-скоро го е направил Дейвид Мейбъри. Нека да поговорим с мисис Гуд. Ще отидеш ли да я намериш?

Преди да стане, Маклафлин натъпка един сандвич в устата си.

— Ами другата? Да повикам ли и нея?

Главният инспектор се замисли.

— Не. Струва ми се, че тя е черната овца. Ще я оставя да почака, докато я проверя по-добре.

От мястото си Маклафлин виждаше розовото теме на инспектора, прозиращо през оредялата му коса. Внезапно го обзе съчувствие към стареца. Сякаш враждебността на Фийби бе наранила и него. Тази жена му напомни от коя страна на барикадата е самият той.

— Тя май е главният заподозрян, сър. Сигурно с удоволствие би отрязала топките на онзи мръсник в къщата за лед. Другите две не биха се решили да го направят.

— Сигурно си прав, момко, но се обзалагам, че той вече е бил мъртъв, когато го е направила.

[1] Хампшир — графство в Южна Англия. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Стрийч Грейндж бе чудесна стара резиденция от сив камък в якобински стил. Двукрилите прозорци имаха оловни рамки, а стръмният покрив бе покрит с аспидени плочи. По-късно пристроените крила се намираха от двете страни на главната сграда, а между тях бе каменната тераса, където жените обичаха да пият чая си. Отвътре всяко от крилата бе преградено, така че да стане самостоятелна сграда. На приземния етаж имаше врати, които свързваха трите части на къщата една с друга. След безплодно лутане из всекидневната и кухнята, където не откри никого, сержант Маклафлин стигна до свързващата врата на източното крило. Той почука леко, но след като не получи отговор, натисна бравата и продължи по коридора пред него.

В края се виждаше леко откряната врата. Той долови дълбок глас — без съмнение на Ан Катрел, — който идваше от стаята. Заслуша се.

— ... дръж се мъжки и не позволявай на тези копелета да те изплашат. Бог ми е свидетел, че аз имам най-голям опит с тях. Каквото и да става, трябва да държим Джейн настрана. Съгласна ли си?

Сержантът чу одобрително мърморене.

— И знай, миличка, че ако успееш да изтриеш тъпата усмивка от лицето на този сержант, ще получиш искреното ми възхищение.

— Не ти ли е хрумвало — отговори леко изненаданият глас на Даяна, — че той сигурно е роден с тази глупава усмивка. Просто е трябвало да се научи да живее с нея. Това е нещо, като да си инвалид по рождение. Ако случаят е такъв, не трябва да му се присмиваме.

Ан се засмя гърлено.

— Единствените два недостатъка на този идиот са в панталоните му.

— А по-точно?

— Първо е свръхпотентен, а второ — педал.

Даяна се преви от смях, а Маклафлин усети, че вратът му почервениява. Той се върна на пръсти до свързващата врата, затвори я отвън и почука, но този път по-силно. Когато след минута Ан отвори, сержантът вече бе приготвил най-сардоничната си усмивка.

— Да, сержант?

— Търся мисис Гуд. Инспектор Уолш иска да поговори с нея.

— Това е моето крило. Тя не е тук.

Лъжата бе толкова нагла, че сержантът погледна Ан изумено.

— Но... — успя да каже той.

— Но какво, сержант?

— Къде мога да я намеря?

— Нямам представа. Може би инспекторът иска да поговори и с мен?

Маклафлин я избута нетърпеливо и като премина през коридора, влезе в стаята. Тя бе празна. Сержантът се намръщи. В единия край на голямата стая имаше бюро, а в другия около камината бяха поставени кушетка и няколко фотьойла. Навсякъде бе отрупано със зеленина. Цветята се спускаха от полицата на камината, изкачваха се по дървената решетка на една от стените и приглушаваха светлината на лампите. Завесите бяха оцветени в ивици от бледорозово, светлокафяво и небесносиньо. Подът бе покрит с тъмносин килим, а от рамките по стените весело се смееха ярки абстрактни картини. Навсякъде, където имаше свободно място, бяха подредени книги, изправени като войници. Стаята определено бе хубава и Маклафлин никога не би я свързал с дребничката мускулеста жена, която го бе последвала и сега чакаше облегната на рамката на вратата.

— Явно имате навика да се натрапвате със сила в жилищата на хората, сержант. Не си спомням да съм ви поканила.

— Имахме разрешението на мисис Мейбъри да влизаме и излизаме, когато си поискаме — разсеяно отвърна Маклафлин.

Тя отиде до едно от креслата, отпусна се в него и извади цигара от оставения на облегалката пакет.

— Разбира се, че го имате, но то се отнася за нейния апартамент — каза Ан и запали цигарата си. — Това крило обаче е мое. Нямате право да влизате тук без разрешение или заповед за обиск.

— Извинете — отвърна смутено той.

Внезапно се почувства неудобно. Стоеше прав и притеснението му бе очевидно, докато Ан явно се чувстваше твърде добре.

— Не знаех, че притежавате тази част от къщата.

— Не я притежавам. Взела съм я под наем, но що се отнася до нахълтването ви, това не е от голямо значение — усмихна се леко тя. — Любопитна съм, какво по-точно ви накара да търсите мисис Гуд тук?

Маклафлин забеляза, че едно от пердетата леко се повдига от вятъра и разбра, че Даяна е излязла през френския прозорец. Той се прокле, че е позволил на тази жена да го направи за смях.

— Не можах да я намеря никъде — отговори остро той, — а инспекторът иска да говори с нея. Тя в другото крило ли живее?

— Тя държи под наем другото крило. Що се отнася до живеене, вие вече се досетихте, че трите сме доста близки. Нашият случай прилича на това, което наричат „манеж а троа“^[1], макар че не е съвсем същото. В стандартната тройка влизат представители на двата пола. Страхувам се, че нашият случай е малко по-особен. Ние предпочитаме странния — как да се изразя? — пикантен женски секс. Тройката е доста по-възбуждаща от двойката, не мислите ли? Или може би никога не сте опитвали?

Маклафлин изпита необяснимо силно отвращение от тази жена. Той кимна към главната сграда:

— И децата ли сте покварили така, както и самата нея?

Ан се засмя меко и стана.

— Предполагам, че ще намерите мисис Гуд във всекидневната ѝ. Ще ви изпратя до вратата.

Тя прекоси коридора и отвори вратата.

— Вървете направо през централната сграда, докато стигнете западното крило. Разположението е същото, както и тук. И там има такава врата.

Ан посочи един звънец, който Маклафлин не бе забелязал преди.

— Ако бях на ваше място, щях да натисна това тук. Най-малкото ще е по-любезно.

Тя изгледа отдалечаването му с пренебрежителна усмивка.

По пътя към западното крило Анди Маклафлин мина край библиотеката и реши да каже на инспектор Уолш, че след няколко минути ще се върне с Даяна Гуд. За негова изненада обаче тя вече

седеше в креслото, заемано преди от Фийби. Двамата с инспектора извърнаха глави към отворената врата. Смееха се, сякаш току-що бяха чули нов виц.

— Ето ви и вас, сержант. Чакахме ви.

Той седна срещу Даяна и я огледа подозрително.

— Откъде знаете, че инспекторът иска да говори с вас?

Представи си я как седи отвън до френския прозорец и слуша Ан Катрел, която го прави на глупак.

— Не знаех, сержант. Просто надникнах да видя дали не искате по чаша кафе — усмихна се весело Даяна и кръстоса елегантните си крака: — За какво искахте да ме питате, инспекторе?

Уолш ѝ хвърли одобрителен поглед.

— Откога познавате мисис Мейбъри? — попита той.

— От двадесет и пет години, т.е. от дванадесетгодишна възраст. Бяхме заедно в пансиона. Също както и с Ан.

— Доста време.

— Да. Предполагам, че никой друг не я е познавал толкова дълго. Дори родителите ѝ. Те починаха, когато Фийби бе двадесетгодишна.

Даяна спря.

— Но вие знаете за това отпреди — завърши малко странно тя.

— Припомнете ни — подкани я Уолш.

Даяна сведе поглед, за да прикрие изражението си. На Ан ѝ бе лесно да каже: „Не позволявай на копелетата да те изплашат“. Самият факт, че знаеше, бе плашещ. Една невинна забележка и ето че пламъците на старото подозрение отново се разгоряха. „Няма дим без огън“ — си казаха всички след изчезването на Дейвид.

— Те са загинали при автомобилна катастрофа, нали така? — обади се пак Уолш.

Тя кимна.

— Спирачките отказали. Когато разрязали ламарината на колата, и двамата били мъртви.

Последва дълга пауза.

— Ако добре си спомням — обърна се Уолш към Маклафлин, след като Даяна не продължи, — се носеха слухове за саботаж. Прав ли съм, мисис Гуд? В цялото село си мислеха, че мисис Мейбъри е предизвикала катастрофата, за да може да вземе наследството по-рано.

Хората помнят дълго такива неща. Когато Дейвид Мейбъри изчезна, историята отново излезе наяве.

Маклафлин изучаваше наведената глава на Даяна.

— Защо са си мислили така? — попита той.

— Защото са глупави — отвърна ядосано Даяна. — В приказките им няма и капчица истина. Мнението на следователя бе категорично — спирачките са отказали, защото спирачната течност е изтекла през разядена тръба. Колата е трябвало да бъде проверена три седмици преди това от някакъв човек на име Кейси, който имаше сервиз в селото. Той обаче прибрал парите, без да свърши никаква работа.

Тя се намръщи.

— Имаше слухове, че срещу него ще бъде заведено дело, но си останаха само приказки. Явно е нямало достатъчно доказателства. Както и да е, именно Кейси разпространи версията, че Фийби е повредила колата, за да наследи по-бързо Стрийч Грейндж. Не искаше да изгуби клиентите си.

Маклафлин огледа Даяна от горе до долу, но в очите му не светеше приятелски блясък. Пълното му безразличие плашеше Даяна, тъй като нейното най-силно оръжие бе флиртът. Срещу тази каменна стена в мъжки образ обаче чарът ѝ бе безпомощен.

— Сигурно е имало и нещо друго — каза сержантът сухо. — Хората не са толкова лековерни.

Пръстите ѝ заиграха с края на жилетката.

— Вината бе на Дейвид. Родителите на Фийби им бяха подарили за сватбата малка къща в Пимлико. Дейвид я ипотекира и след това загуби парите в някаква афера на стоковата борса. Не можа да плати ипотеката и по време на катастрофата бяха пред изхвърляне с две малки деца. Нямаха нито пари, нито пък къде да отидат.

Тя поклати глава.

— Един господ знае как, но това се разчу. Местните хора се вслушаха в приказките на Кейси, събраха две и две и получиха пет. Фийби бе прокълната още от момента, когато стъпи в тази къща. Изчезването на Дейвид няколко години по-късно просто затвърди убеждението им.

Даяна въздъхна.

— Лошото е, че те не повярваха и на Кейси. Всичките му клиенти го изоставиха и само десет месеца след катастрофата той

фалира. Бе принуден да продаде всичко и да се премести, така че имаше поне малко възмездие — каза злобно тя. — Това, разбира се, не помогна на Фийби. Хората бяха твърде глупави да разберат, че щом той лъже, значи тя е невинна.

Маклафлин се облегна назад и натисна бюрото със здравите си пръсти. Внезапно устните му се разчупиха в момчешка усмивка.

— Сигурно ѝ е било ужасно тежко.

— Да, така е — отвърна предпазливо Даяна. — Тя бе толкова млада, а трябваше да се справя с всичко сама. Дейвид или не се вясваше в къщата със седмици, или пък се караше с хората, което бе още по-лошо.

Погледът на сержанта омекна, сякаш той познаваше самотата и знаеше колко тежка е тя.

— Предполагам, че всичките ѝ приятели тук са я изоставили заради него?

Даяна се отпусна.

— Бедата е, че тя никога не е имала приятели тук. Ако не бе така, може би всичко щеше да е по-различно. Тя постъпи в пансион на дванадесет години, омъжи се на седемнадесет и се върна тук едва след смъртта на родителите си. Така че в Стрийч Фийби никога не е имала приятели.

Пръстите на Маклафлин тихо забарабаниха по махагона.

— „Най-тежката самота е да бъдеш лишен от искрено приятелство.“ Франсис Бейкън го е казал още преди четиристотин години.

Даяна бе изненадана. Ан имаше навика да цитира Бейкън, но от нейната уста той звучеше лекомислено и придаваше на разговора фалшив блясък. Грубият глас на Маклафлин провлачваше думите, играеше си с тях и ги правеше да звучат сериозно. Изненада я не само уместният цитат, но и фактът, че бе направен от сержанта. Тя го погледна замислено.

— Освен това е казал: „Щастието на човек е в собствените му ръце“.

Изречението му стана жестоко.

— Не е ли странно, че мисис, Мейбъри кара хората да се проявяват откъм лошата си страна? Чудя се, как ли го прави?

Той разбърка снимките от къщата за лед с молива, но така, че Даяна да може да ги види.

— Защо не е продала Грейндж и не се е преместила някъде другаде, щом веднъж се е избавила от съпруга си?

Въпреки че създаваше впечатление на жена с голям житейски опит, Даяна бе наивна. Бруталността я шокира, защото дойде неочаквано.

— Не можеше да го направи — отвърна ядосано тя. — Не и Фийби. След като измина една година от брака ѝ с това копеле, тя убеди баща си да промени своето завещание и да остави всичко на децата ѝ. Ние и трите сме наемателки тук.

— Тогава защо не са го продали децата? Нима не съчувстват на майка си?

Той я погледна в очите.

— Или пък просто не я обичат? Това май е хроничен проблем за мисис Мейбъри?

Гневът, надигащ се в гърдите на Даяна, заплашваше да излезе навън. Тя се сдържа с усилие.

— Идеята, сержант, бе да се попречи на Дейвид да превърне имението в пари и да изостави Фийби и децата на произвола на съдбата в момента, когато Галахър умрат. Той би го сторил и при най-малката възможност. Както например стори с наследените от Фийби пари. Полковник Галахър, бащата на Фийби, остави наставления къщата да не се залага или ипотекира, освен при изключителни обстоятелства, преди двадесет и първия рожден ден на Джейн. Отговорността да преценят дали тези обстоятелства са настъпили — те трябваше да бъдат финансови затруднения на Фийби и децата — бе възложена на двама доверители^[2]. По тяхно мнение досега положението никога не се е влошавало дотолкова, че да се налага продаването на Стрийч Грейндж.

— А не бяха ли предвидени и други условия?

— Разбира се, че не — отвърна саркастично Даяна. — И как биха могли да бъдат? Полковник Галахър бе проникателен човек. Той предостави на доверителите право на преценка, но те предпочетоха да се придържат към завещанието. Предвид неизвестността около Дейвид — дали той е жив или мъртъв — запазването на Грейндж бе най-

разумното, което можеше да се направи. Дори и Фийби да трябваше да страда.

Тя погледна към Уолш с надежда да го привлече към разговора. Маклафлин я плашеше.

— Доверителите винаги са поставяли децата на първо място. Такава бе и волята на наследодателя.

Маклафлин искрено се учуди.

— Започвам да съчувствам на мисис Мейбъри. Чудя се, дали и тя мрази тези доверители толкова, колкото, изглежда, я мразят те?

— Не знам, сержант. Никога не съм я питала.

— И кои са те?

Главният инспектор Уолш цъкна с език. Младокът бе паднал в капана.

— Мис Ан Катрел и мисис Даяна Гуд. Доста странно завещание. То ви натоварваше с големи отговорности, а вие едва бяхте навършили двадесет години. Имаме копие от него в делото — каза той на сержанта. — Полковник Галахър трябва да е имал доста високо мнение за вас, за да ви повери бъдещето на внуците си.

Даяна се усмихна. На всяка цена трябваше да каже на Ан как е изтрила глупавата усмивка от лицето на Маклафлин.

— Така беше — каза тя. — Защо ви учудва това?

Уолш присви устни.

— Учудваше ме преди десет години. Не забравяйте обаче, че тогава не познавах вас и мис Катрел. По онова време вие май бяхте в чужбина, мисис Гуд.

Той се усмихна и затвори едното си око, като че ли наистина смигаше.

— Сега не се учудвам.

Даяна наклони глава.

— Благодаря ви. Бившият ми съпруг е американец. Бях с него в Щатите, когато Дейвид изчезна. Върнах се година по-късно след развода си.

Тя продължи да гледа Уолш, но косите по врата ѝ настръхнаха от втренчения в нея тежък поглед на Маклафлин. Не ѝ се щеше да го поглежда в очите.

— А знаеше ли полковник Галахър за връзката, която вие и мис Катрел имахте с дъщеря му? — попита тихо той.

— Имате предвид това, че бяхме приятелки? — отвърна на въпроса с въпрос Даяна, без да мести поглед от инспектора.

— По-скоро си мислех за креватните ви истории, мисис Гуд. Също и за ефекта, който вашите забавления биха могли да имат върху внуците на полковника. Или може би той не е бил в течение?

Даяна сведе поглед и се загледа в ръцете си. Тя трудно понасяше хорското презрение. Искаше ѝ се да има поне половината от безразличието на Ан.

— Не че ви влиза в работата, сержант — каза най-накрая тя, — но Джералд Галахър знаеше за нас всичко, което може да се научи. Той не бе човек, от когото можеш да скриеш нещо.

Уолш, който дотогава старателно бе тъпкал лулата си с тютюн, я захапа, запали и се зае да опушва и без това задимената библиотека.

— След завръщането си от къщата за лед не споменаха ли мисис Мейбъри или мис Катрел, че тялото там може да е на Дейвид Мейбъри?

— Не.

— Някоя от тях изказа ли предположение на кого може да е?

— Ан каза, че сигурно е скитник, умрял от сърдечен удар.

— А мисис Мейбъри?

Даяна се замисли.

— Единственият ѝ коментар бе, че скитниците не умират от сърдечни удари голи.

— А какво е вашето мнение, мисис Гуд?

— Нямам мнение, инспекторе. Знам само, че това там не е Дейвид. Вече чухте мотивите ми.

— Защо двете с мис Катрел не искате да разпитваме Джейн Мейбъри? — попита внезапно Маклафлин.

Тя отговори без колебание, въпреки че въпросът явно събуди любопитството ѝ.

— Допреди осемнадесет месеца Джейн страдаше от анорексия^[3]. Постъпи в Оксфорд миналия септември със съгласието на лекаря си, но той я предупреди да избягва напрежението. Като доверители, ние споделяме мнението, че Джейн не бива да се въвлича в разследването. Тя все още е болезнено слаба. Безпричинните тревоги напълно ще изчерпят силите ѝ. Нима това ви се струва прищявка, сержант?

— Съвсем не — отговори меко той.

— Странно защо мисис Мейбъри сама не ни обясни състоянието на дъщеря си — попита Уолш. — Има ли някакви конкретни причини, които са я възпрели да го направи?

— Поне на мен не са ми известни. Предполагам, че просто опитът ѝ е подсказвал да бъде нащрек за неща, от които се интересува полицията.

— Това пък защо — попита приветливо инспекторът.

— Вие обикновено търсите слабото място. Всички знаем, че Джейн не може да ви каже нищо за трупа, но Фийби сигурно се страхува, че ще я разпитвате, докато откачи. Едва тогава ще бъдете напълно уверени, че тя наистина не знае нищо.

— Представите ви за полицията са доста погрешни, мисис Гуд. Даяна се засмя пресилено.

— Разбира се, че не са, инспекторе. От трите ни единствено аз съм запазила поне малко вяра във вас. В края на краищата аз съм тази, която ви дава информация.

Тя вдигна краката си на креслото и изцяло ги обви с плетената жилетка. Очите ѝ пробягнаха по снимките на бюрото.

— Тялото на мъж ли е? Ан и Фийби не бяха сигурни.

— Поне засега мислим така.

— Убит ли е бил?

— Вероятно.

— Тогава послушайте съвета ми и потърсете жертвата и убиеца в селото и околностите. Фийби е идеалният човек, на когото може да се лепне чуждо престъпление. „Изхвърли трупа в градината ѝ и нека тя да опере пешкира“ — такава е била логиката на убиеца. Поне според мен.

Уолш кимна одобрително и записа нещо на листа пред него.

— Това е възможно, мисис Гуд. Определено е възможно. Интересувате ли се от психология?

„В края на краищата той е сладур“ — помисли си Даяна и пусна една от чаровните си усмивки, запазени за най-добрите ѝ клиенти.

— Постоянно я използвам в работата си — каза тя. — Макар че не вярвам някой лекар да нарече това, с което си служи „психология“.

Уолш се усмихна в отговор.

— И как според вас би го нарекъл един лекар?

— Предчувствие, предполагам.

Тя си припомни лейди Кийвил и лимоненозелените ѝ пердета. Ан сигурно би го нарекла „лъжа“.

— Тук ли приемате клиентите си?

Даяна поклати отрицателно глава.

— Не. Те искат да обзаведа техните стаи. Не се интересуват от моите. Аз ходя при тях.

— Но вие сте привлекателна жена, мисис Гуд — възкликна Уолш. — Сигурно имате цял куп приятели, които ви навестяват. Хора от селото или пък от другаде.

Тя се зачуди дали Уолш не е отгатнал колко болезнена за нея е тази тема. Как тежко понасяше изолацията, в която живеела. В началото, когато все още болката от развода не бе преминала, самотата не се усещаше толкова остро. Тя се бе оттеглила в Стрийч Грейндж, за да бъде раните си на спокойствие, далеч от добронамерени приятели и утешителни прегръдки. Но щом се съвзе, започна работа и сключи един-два договора за обзавеждане. Тогава дойде и шокът от откритието, че отшелничеството на Фийби не е доброволно, а принудително. Едва тогава Даяна разбра какво е да си парий; видя нарастващото озлобление на Фийби; осъзна, че търпимостта на Ан се е превърнала в безразличие, и чу острите нотки в собствения си глас.

— Не — поправи го тя. — Посетителите ни са твърде малко и между тях няма хора от селото.

Уолш я погледна окуражаващо.

— Ако предположението ви, че убиецът и жертвата са местни, е вярно, то откъде според вас са знаели за къщата за лед и как са я открили? Не можете да отречете, че тя е добре замаскирана.

— Всеки е можел да знае за нея — каза простичко тя. — Сигурно Фред е споменал за нея в кръчмата, след като преместихме тухлите. Или пък родителите на Фийби са казали на някого. Не виждам какво странно има тук.

— Добре. Кажете ми тогава, как бихте я намерили самата вие, ако преди това не са ви я показали? Явно никоя от вас не е забелязала из имението да се навъртат непознати хора, иначе щяхте да споменете за това. И защо въобще тялото е трябвало да се слага там?

Даяна повдигна рамене.

— Къщата е добро скривалище.

— А откъде е научил убиецът за това? Как той или тя са разбрали, че къщата за лед не се използва? И за какво ще крие тялото, ако е мислел да лепне вината на Фийби Мейбъри? Сама виждате, че картината е доста объркана.

Тя се замисли.

— Не трябва да изключвате случайността. Някой е извършил убийство и е решил да се отърве от тялото в Грейндж с надеждата, че ако полицията го открие, подозрението ще падне върху Фийби. Докато е търсел подходящо място, се е натъкнал на къщата за лед.

— Но тя е на половин миля от оградата — възрази Уолш. — Наистина ли мислите, че убиецът може да мине покрай портиерната, по алеята и през ливадата с мъртвец на рамото, и то през нощта? Съгласна сте, предполагам, че никой не е толкова луд да го извърши през деня. Защо просто не е заровил тялото в горичката край оградата?

Даяна се почувства неудобно.

— Може да е дошъл от задната страна и да се е приближил направо към къщата за лед.

— Това би означавало, че убиецът е минал през фермата Грейндж, която, ако добре си спомням, граничи със задната страна на имението.

Тя неохотно кимна.

— Но това е ненужен риск. И ако все пак го е поел, защо не е заровил тялото в горичката? Защо на всяка цена е искал да го остави в къщата за лед?

Даяна внезапно потръпна. Изведнъж разбра, че инспекторът се опитва да я хване натясно. Да я накара да се отбранява и признае, че познаването на околността и къщата за лед е ключов момент в случая.

— Струва ми се, инспекторе — каза хладнокръвно тя, — че изхождате от няколко предположения, които — поправете ме, ако греша — все още не са потвърдени. Първо, смятате, че тялото е било занесено там. А нима не е възможно жертвата сама да е отишла до къщата за лед и там да е срещнала убиеца си?

— Помислили сме и за това, мисис Гуд. То обаче не променя хипотезата ни. Все още стои въпросът, защо са избрали къщата за лед и как са я намерили, ако не са ходили там и преди?

— Ами тогава поработете над хипотезата, че са ходили там и преди, и открийте кои хора влизат в този списък. Например приятели

на полковник Галахър и жена му.

— Които сега са седемдесет-осемдесетгодишни. Разбира се, има такава вероятност, но тя е твърде малка.

— Или пък хора, на които са я показвали Дейвид и Фийби.

Маклафлин се размърда.

— Мисис Мейбъри ни каза, че отдавна е забравила за къщата. Дори е пропуснала да спомене за нея пред полицията по време на разследването във връзка с изчезването на Дейвид Мейбъри. При това положение звучи доста невероятно да е показала къщата на случайни посетители, които и без това не идват често тук.

— Може би Дейвид го е сторил.

— Ето че си дойдохме на думата, мисис Гуд — намеси се Уолш. — Дейвид Мейбъри наистина може да е показвал къщата за лед на някого, но мисис Мейбъри не си спомни за такъв случай. Всъщност тя въобще не си спомни съпругът ѝ да е ходил там, макар че според нея къщата за лед му е била известна. Честно казано, мисис Гуд, не виждам как бихме могли да продължим разследването в тази насока, ако мисис Мейбъри или децата не ни помогнат с имена.

— Децата — сепна се Даяна. — Трябваше да се сетя за тях още преди. Сигурно те са водили приятелите си там, когато са били малки. Знаете колко немирни са малчуганите. Сигурно не е останал и сантиметър от имението, който да не са пребродили.

Тя се отпусна облекчено.

— Разбира се, че е така. Сигурно е някое от селските деца, с които са израснали. Сега трябва да е на около двадесет години.

Глупавата усмивка отново се появи на устните на сержанта.

— Напълно съм съгласен, че е възможно — каза меко Уолш. — Ето защо за нас е изключително важно да разпитаме Джонатан и Джейн. Страхувам се, че е неизбежно, колкото и да е неприятна тази мисъл за вас и мисис Мейбъри. Може би точно Джейн ще ни насочи към убиеца.

Той се присегна за сандвич.

— Полицаите не са варвари, мисис Гуд. Мога да ви уверя, че ще бъдем внимателни и тактични с момичето. Надявам се, че ще убедите мисис Мейбъри в това.

Даяна отгърна краката си и стана. Съвсем несъзнателно тя се наклони над бюрото точно както и Фийби го бе направила преди нея.

Явно всекидневното общуване бе уеднаквило маниерите им.

— Не мога да ви обещаю нищо, инспекторе. Фийби е достатъчно голяма, за да взема решенията си сама.

— Не мисля, че в случая има избор — каза спокойно Уолш. — Единственото, което може да направи, е да повлияе на дъщеря си в избора на мястото за разпит — тук или в „Оксфорд“. При създадите се обстоятелства, предполагам, мисис Мейбъри ще предпочете Стрийч Грейндж.

Даяна се изправи.

— Имате ли още някакви въпроси към мен?

— За тази вечер само още две неща. Утре сержант Маклафлин ще ви разпита по-подробно.

Той я погледна.

— Как мисис Мейбъри се е свързала със семейство Филипс? Обява ли е пуснала, или се е обърнала към някоя агенция?

Ръцете на Даяна потрепериха. Тя ги пхна в джобовете си.

— Мисля, че Ан й е помогнала — отговори тя. — Попитайте нея.

— Благодаря ви. И един последен въпрос. Можете ли да ни кажете какво имаше в къщата за лед, когато я разчиствахте, и къде го сложихте?

— Беше толкова отдавна — запъна се Даяна. — Не си спомням. Просто боклук. Нищо особено.

Уолш я погледна замислено.

— Опишете ни вътрешността на къщата за лед, мисис Гуд.

Инспекторът видя, че погледът ѝ трескаво пробягна по снимките на бюрото, но той предвидливо бе скрил тези, на които къщата бе снимана в общ план.

— Колко е голяма? Каква е формата на вратата? С какво е покрит подът?

— Не помня.

На устните на Уолш заигра победоносна усмивка. Гледката напомни на Даяна за един вълк, който бе видяла отдавна. За оголените му зъби и стъкления поглед.

— Благодаря ви — каза инспекторът и я освободи.

[1] Букв. „домакинство от трима“, семеен триъгълник. — Б.пр. ↑

[2] Доверител — лице, на което се възлага изпълнението на завещанието. — Б.пр. ↑

[3] Анорексия — психично заболяване, което води до загуба на апетит. — Б.пр. ↑

ШЕСТ

Даяна намери Фийби да гледа по телевизията новините в десет. Единствената светлина в стаята идваше от телевизора, чиито цветове се отразяваха в очилата на Фийби и ѝ придаваха вид на слепец. Даяна включи нощната лампа.

— Ще те заболи глава — докосна тя леко загорялата ѝ от слънцето ръка и седна до нея.

Фийби спря звука с дистанционното управление, което лежеше в скута ѝ, но не загаси телевизора.

— Вече ме боли — призна уморено тя.

— После — извади носната кърпичка и я притисна към зачервените си очи.

— Извинявай — каза Фийби.

— За какво?

— За цивренето. Мислех, че вече съм го надживяла.

Даяна придърпа една ниска табуретка с пръстите си и сложи крака на нея.

— Добрият плач е едно от малкото останали ми удоволствия.

Фийби се усмихна.

— Но не помага много.

Тя натъпка кърпичката в ръкава си и отново сложи очилата.

— Яла ли си нещо?

— Не съм гладна. Моли остави задушеното във фурната за теб.

— Да, тя ми каза, преди да тръгне. И аз не съм гладна.

Те замълчаха.

— Отвратителна бъркотия, а? — обади се след малко Фийби.

— Така е.

Даяна изу сандалите си и те тупнаха на пода.

— Инспекторът не е глупав — каза тя.

— Мразя го — отвърна рязко Фийби. — На колко години е?

— Наближава шестдесетте.

— Не се е променил много. Преди десет години приличаше на истински професор.

Фийби се замисли.

— Той е опасен, Ди. Не го забравяй, за бога.

Другата жена кимна.

— А тази досада, която е с него? Джак Изкормвана. Какво мислиш за него?

Фийби изглеждаше изненадана. Сякаш приятелката ѝ се бе отклонила от темата.

— Сержантът ли? Той май не е от приказливите. Защо питаш?

С ритмични движения, сякаш галеше котка, Даяна приглади стърчащите влакна на жилетката си.

— Ан си търси белята с него, но не знам защо — погледна тя към Фийби, която повдигна рамене. — Страхувам се, че греши. Още когато го видя във всекидневната, и го прецени — „Тъп като галош“. Решила е да го прегази. По дяволите — каза Даяна разпалено, — няма ли да се научи да прави компромиси? Поне от време на време. Ако продължава да е толкова безразсъдна, здравата ще загазим.

— Разпитвах ли я вече?

— Не. Казаха, че ще говорят с нея утре. Май не си дават много зор. Имаме официалното им разрешение да си легнем.

Фийби затвори очи, дългите ѝ пръсти започнаха да масажират слепоочията.

— Какво те питаха?

Даяна се извърна и погледна приятелката си.

— От намеците им разбрах, че май същото, каквото и теб.

— Само че аз си излязох и отказах да им отговарям.

Тя отвори очи и погледна печално Даяна.

— Знам — продължи Фийби, — че беше глупаво от моя страна, но страшно се ядосах. Странно, нали? Когато Дейвид изчезна, ме разпитвах с часове, сега издържах само пет минути. Омразата ми към този човек е толкова голяма, че ми се прииска да му избода очите. Спокойно можех да го направя.

Даяна отново се присегна и леко докосна ръката ѝ.

— Не мисля, че е странно. Всеки психиатър ще ти каже, че омразата е нормална реакция срещу стреса. Със сигурност обаче е неразумно.

Тя направи гримаса.

— Ан сигурно ще каже, че съм се разпяла, но според мен трябва да им помагаме с каквото можем. Колкото по-скоро разрешат случая и се махнат, толкова по-добре.

— Искат да разпитват децата.

— Знам и не виждам как можем да им попречим.

— Мога да помоля психиатъра на Джейн да се противопостави. Мислиш ли, че това ще ги спре?

— Да, но само за ден-два, докато издадат заповед за друг преглед. Той по всяка, вероятност ще я обяви годна за разпит. Сама знаеш, че личният ѝ лекар я провъзгласи за здрава преди година и половина.

— Не и за това.

Фийби ожесточено масажираше слепоочията си.

— Страх ме е, Ди. Тъкмо реших, че напълно се е оправила. Един господ знае какво може да стане, ако я накарат отново да си припомни всичко.

— Говори с Ан — каза Даяна. — Тя е по-обективна от теб. Може би подценяваш силите на Джейн. В края на краищата тя ти е дъщеря.

— С други думи, не познавам детето си, така ли?

„Спокойно“ — каза си Даяна.

— С други думи, Джейн е наследница на Галахаровата твърдост, глупаче.

— Забравяш баща ѝ. Колкото и да ми се иска да е обратното, и у двамата тече кръвта на Дейвид.

— Той не бе чак толкова лош, Фийб.

Сълзите неудържимо се затъркаляха по бузите на Фийби.

— Това е лъжа и ти го знаеш не по-лошо от мен. Днес следобед каза на инспектора какво мислиш за него и бе напълно права. Дейвид бе покварен до мозъка на костите си. Добре, че се махна рано. Иначе щеше да поквари както мен, така и децата. Вече се бе опитал да го направи.

Тя млъкна за момент.

— Единственото нещо, за което обвинявам родителите си, е консерватизмът им. В противен случай никога нямаше да се омъжа за него. Можех да родя Джони и да го отгледам сама.

— Било им е трудно.

„Съгласна съм с нея — помисли си Даяна. — Защо ли ги защитавам, когато знам, че са сгрешили?“

— Направили са това, което са смятали за правилно.

— Та аз бях само седемнадесетгодишна, за бога — впи нокти в дланите си Фийби. — По-млада, отколкото е Джейн сега. Омъжих се за два пъти по-възрастно от мен копеле само защото ме бе прелъстило, а след това трябваше да стоя и да гледам как го възнаграждават за това. За бога — изстреля тя, — само като си спомня колко пари изкрънка той от баща ми, и ми прилошава.

„Ами недей да си спомняш тогава — прииска се на Даяна да й каже. — Иска ти се да забравиш, но в началото имаше и хубави моменти. Двете с Ан толкова ти завиждахме, че си вече жена, а ние само кресливи ученички.“ Даяна все още ясно си спомняше уикенда, когато Дейвид по някаква своя прищявка ги взе със себе си в Париж. Вече бе забравила по каква работа бе отишъл там, но уикенда щеше да помни цял живот. Дейвид, толкова сигурен в избора си къде да отиде и какво да направи, без да му пука за чужденците. Фийби бременна в четвъртия месец с приказна шапка и доволна от себе си и Дейвид. Ан и Даяна, отървали се от училище и плуващи на крилете на радостта сред прекрасни хора в чудна страна. Всичко, разбира се, бе само фантазия, тъй като в действителност Дейвид Мейбъри се оказа отвратителен и брутален. Въпреки всичко в Париж те бяха познали силата на очарованието.

Фийби стана рязко и изключи телевизора. Заговори, обърната с гръб към Даяна.

— Знаеш ли какво ми даваше сили да изтърпя часовете полицейски разпит преди години? Какво ме накара да запазя самообладание въпреки обвиненията, които хвърляха в лицето ми?

Тя се обърна и Даяна видя, че сълзите бяха спрели тъй внезапно, както и бяха започнали.

— Облекчението. Чистото дяволско облекчение, че съм се отървала от копелето толкова лесно.

Даяна хвърли поглед към завесите. Августовската нощ бе необичайно хладна, а Фийби сигурно бе оставила прозорците отворени.

— Говориш глупости — каза твърдо тя. — Последните десет години са размътили разсъдъка ти. Избяването от Дейвид съвсем не бе

така лесно. По дяволите, той от първия ден бе кално петно върху роклята ти и все още е.

Тя се загърна плътно с жилетката.

— Само ако бяха намерили някъде тяло, което да идентифицират.

— Ако свинете можеха да летят — отвърна Фийби, докато обикаляше стаята и оправяше малките възглавнички.

Даяна взе една празна чаша за кафе и се запъти към кухнята.

— Насочили са се към къщата за лед — провикна се тя през рамо, докато миеше чашата. — Надяват се предположението, че никой не знае къде се намира, да им донесе нещо.

Тя чу шума от затварящите се прозорци.

— Ако бях на твое място, щях да направя списък на хората, на които ти, Дейвид или децата са я показвали. Сигурна съм, че можеш да напишеш доста имена.

Фийби се засмя горчиво и извади лист хартия от джоба си.

— Откакто излязох от библиотеката, си мисля само за това. Резултатът е: Питър и Ема Барнс, но и за тях не съм много сигурна.

— Да не би да имаш предвид ужасните хлапета на Дилис?

— Да. Една ваканция доста се мотаха из градината с Джонатан и Джейн. Сигурна съм, че Дилис ги е накарала с надеждата да се сбlijим.

— Трябва да е имало и други деца, Фийб.

— Не. Дори съучениците им не са идвали. Спомни си, че Джон бе в пансион и не водеше приятели за уикенда. А Джейн пък въобще никого не водеше. Аз съм виновна. Трябваше да ги насърчавам, но тогава нещата бяха толкова зле, че недружелюбието им едва ли не ме радваше.

— И какво стана с Питър и Ема?

— Нещата се развиха доста неприятно. Ема постоянно си сваляше гащичките пред Джон — поклати глава Фийби при спомена. — Когато и той започна да сваля своите, сложих край на всичко. Бе само деветгодишен.

Тя въздъхна.

— Както и да е, като последна глупачка аз разказах случката на Дейвид. Той веднага позвъни на Дилис и добре я подреди. Нарече я „малоумна кранта“ и ѝ каза, че „каквато майката, такава и дъщерята“.

След това повече не стъпиха тук, но предполагам, че Джон все пак може да им е показал къщата за лед.

Даяна не можа да сдържи смеха си.

— Поне веднъж Дейвид е бил прав. Ако трябва да сме откровени, Ема май не се е променила въпреки годините.

— Той нямаше право да говори на никого по този начин — отвърна студено Фийби. — Бог ми е свидетел, че мразя онази жена, но и Джон не се държеше по-добре от Ема. Дейвид дори не му се скара. Смяташе, че е страхотен майтап. Каза, че Джон ставал мъж. Бях готова да го убия. Ако имаше някой малоумен, то това бе Дейвид.

Даяна бе смутена от настроението на Фийби. И преди я бе виждала ядосана, но не чак толкова много, и то за дреболия като тази. Сякаш следобедната случка бе отприщила сдържаните с години емоции. Това бе опасно. Двете с Ан си мислеха, че Джейн е слабата брънка във веригата. Дали все пак не грешаха?! Дали в края на краищата Фийби не бе по-уязвима?

— Уморена си, скъпа — каза нежно тя и сложи ръка на рамото на приятелката си. — Защо не отидеш да поспиш? Ще ти се отрази добре.

Фийби отпусна уморено глава.

— Имам ужасно главоболие.

— Не ме учудва. Вземи няколко аспирина и утре ще си като нова. Те тръгнаха по коридора, хванати под ръка.

— Питаха ли те за Фред и Моли? — сети се внезапно Фийби.

— Малко.

— О, господи!

— Не се тревожи за това.

Двете стигнаха до стълбите. Даяна я целуна и пусна ръката ѝ.

— Уолш ме накара да опиша къщата за лед — призна неохотно тя.

— Предупредих те, че е опасен — отвърна Фийби и се заизкачва по стълбите.

Стъпките на Даяна шумно отекваха в смълчаната къща. Тя събу обувките си и докато минаваше на пръсти по коридора, в ума ѝ изникна фразата „тихо като в гробница“. Тя отвори вратата към стаята на Ан и надникна вътре. Ан седеше зад бюрото си и печаташе. Даяна подсвирна тихо, за да привлече вниманието на приятелката си, и посочи към тавана. Двете тихо се качиха в спалнята.

Очите на Ан искряха от смях и лукавство.

— Господи, Ди, това е толкова непривично за теб. Ти винаги си държала на официалните визити. Нали не забравяш, че къщата все още е пълна с мръсотия?

— Стига си бръщолева. Не е време за шеги. Млъкни и ме изслушай.

Тя бутна Ан на леглото и седна до нея с кръстосани крака. Докато говореше, пръстите ѝ нервно мачкаха покривката на леглото.

СЕДЕМ

Завесите се дръпнаха и Фийби Мейбъри се появи на прозореца. Тя се загледа в тъмнината навън. Зад нея лампата хвърляше отблясъци по червената ѝ коса. На фона на напрегнатото бяло лице очите ѝ изглеждаха огромни. Джордж Уолш я гледаше и се питаше какво ли изпитва. Страх? Вина? А може би ужас? Нещо в този втренчен поглед му убягваше. Той бе толкова близо до нея, че можеше да я докосне. Задържа дъха си. Тя се протегна, хвана дръжката на прозореца и го затвори. Завесата отново падна и след миг лампата изгасна. Шепотът на Фийби и Даяна долетя от кухнята, но думите вече не можеха да се различат.

Уолш кимна към Маклафлин, който почти не се виждаше, и на пръсти се измъкна през терасата към моравата. Той погледна към източното крило, където прозорецът на Ан все още светеше. Силуетът ѝ се очертаваше ясно. Тя често се местеше, но през последния половин час не бе станала от бюрото. Уолш бе напълно сигурен, че подслушването им е останало незабелязано.

Те тръгнаха към къщата за лед. Маклафлин осветяваше пътя им с фенерче, като прикриваше светлината с длан. Когато се отдалечиха от къщата достатъчно, за да не могат да ги чуят, Уолш се обърна към колегата си:

— Какво мислиш за това, Анди?

— Мисля, че току-що чухме най-ясното самопризнание — изръмжа сержантът.

— Хм — задъвка замислено долната си устна Уолш. — Чудя се. Какво толкова каза тя?

— Ами призна, че е почувствала облекчение, задето се е избавила толкова лесно от съпруга си — повдигна рамене Маклафлин. — По-ясно от това — здраве му кажи.

Уолш отново тръгна.

— Това не струва и пукната пара в съда — заразсъждава на глас той, — но е интересно. Определено интересно.

После внезапно спря.

— Мисля, че след толкова време най-после се пречупва. Останах с впечатление, че и мисис Гуд го е разбрала. Чудя се каква ли е нейната роля във всичко това? Не може да е замесена в изчезването на Мейбъри. Навремето я проверихме грижливо и съм напълно убеден, че тогава бе в Америка.

— Съучастие след престъплението? Тя и тази Катрел са знаели, че мисис Мейбъри е убила съпруга си, но са си мълчали заради децата. Той отново повдигна рамене.

— Като оставим настрана това, ми се струва, че е чиста. Със сигурност не знае нищо за къщата за лед.

— Освен ако не блъфира — замисли се отново инспекторът. — Не ти ли се струва странно, че за осемте години, през които е живяла тук, не е ходила в къщата за лед нито веднъж?

Луната се показва иззад облаците и освети пътя им със студена сива светлина. Маклафлин изгаси фенерчето.

— Може би мястото не ѝ е харесвало — забеляза с черен хумор той. — Може би е знаела какво има там?

Забележката накара Уолш отново да спре.

— Може би, може би — промърмори той. — Чудя се дали наистина е така. Доста логично. Никой не би се мотал около къща за лед, ако знае, че в нея има труп. Тези жени са доста добър екип. Никоя от тях не би се отклонила от предназначения план. Сигурно спокойно биха съжителствали с един труп, стига да не го виждат твърде често. Как смяташ, а?

Сержантът изръмжа.

— Жените са затворена книга за мен, сър. Дори не претендирам, че ги разбирам.

Уолш цъкна с език.

— Кели пак ли ти играе номера?

Присмехът задълба из главата на Маклафлин, остър като свредел. Той извърна глава и пъкна фенерчето и ръцете си дълбоко в джобовете на якето. „Придизвикай ме — помисли си сержантът. — Само ме предизвикай.“

— Поскарахме се. Нищо особено.

Уолш, който знаеше за семейните проблеми на Маклафлин от достатъчно дълго време, за да му съчувства, изръмжа:

— Странно, но преди няколко дни я видях с Джек Буд. Подскачаше безгрижно край него, сякаш през целия си живот не е била по-щастлива. Предполагам, че не е бременна? Наистина изглеждаше добре.

Ако бяха зашлевили Маклафлин, надали щеше да го заболи толкова.

— Сигурно е била, защото се е преместила да живее при Джек — каза спокойно той. — Напусна ме миналата седмица.

„Смей се сега, копеленце, смей се, смей се, смей се и ми дай повод да размажа мутрата ти.“

Хванат неподготвен, Уолш неловко потупа сержанта по рамото. Едва сега разбираше защо през последните дни момъкът бе толкова докачлив. Тежко бе да загубиш жена си, но да избяга с най-добрия ти приятел, бе върхът. Господи! Защо от всички бе избрала точно Джек Буд? Та той кумуваше на сватбата им! Виж ти, виж ти. Това вече обяснява всичко. Като например факта, че през последните дни Маклафлин постоянно се мотаеше сам. Както и неочакваното решение на Джек да напусне полицията и да се хване на работа в някаква охранителна фирма в Саут Хамптън.

— Нямах и представа. Извинявай.

— Нищо не се е случило, сър. Разделихме се мирно и кротко. Не сме се карали.

Доста спокойно го приемаше.

— Може би е временно — предположи меко Уолш. — Сигурно скоро ще ѝ мине и ще се върне.

Зъбите на Маклафлин блеснаха в зла усмивка, но нощта скриваше гневния му поглед.

— Направете ми една услуга, сър. Нека да не говорим за това. Бог ми е свидетел, че и преди нещата между мен и Кели не вървяха. За какво, по дяволите, да се връща?

Господи, искаше му се да удари някого. Нима всички знаеха? Нима всички му се присмиваха? Щеше да убие първия, който се изсмее.

Той ускори крачка.

— Добре поне, че нямаме деца. Така никой не губи.

Уолш го следваше на няколко стъпки, размишлявайки върху странностите на човешката природа. Спомни си за един разговор с

Маклафлин преди няколко месеца. Тогава сержантът твърдеше, че семейните му проблеми идват от липсата на деца. Казваше, че Кели е недоволна от секретарската си работа и има нужда от дете, за да се занимава с него. Уолш предвидливо си бе замълчал, тъй като добре знаеше, че съветите в тази деликатна област са безполезни. Само се надяваше съдбата да не позволи на това почти разпаднало се семейство да създаде поколение. Първата бременност на дъщеря му — тогава неомъжена шестнадесетгодишна ученичка — бе дошла като гръм от ясно небе. Откритието, че тя и жена му всъщност никога не са се харесвали, направо го шокира. Дъщеря му приписваше двата развода и четирите си деца на безуспешното търсене на любовта. Жена му пък от своя страна приписваше проваления живот на дъщеря им на липсата на самоуважение. Джордж се опитваше да навакса пропуските, като се грижеше за внуците си, но това не бе много по вкуса му. Бе настроен доста критично към тях. Смяташе ги за недисциплинирани и невъзпитани, което според него се дължеше на немарливостта на дъщеря му и на липсата на баща.

Уолш не можеше да се избави от кошмарните угризения, че лошото възпитание на дъщеря му е посяло семената на нещастieto, които щяха да избуяат в следващите поколения.

Той настигна Маклафлин.

— Животът е загадка, Анди. Когато остарееш и се обърнеш назад, ще видиш, че всичко е могло да пасне идеално дори и сега да не ти се струва така. В крайна сметка всичко ще се оправи. Винаги става така.

— Разбира се, че ще се оправи, сър. „Всичко е за добро в най-добрия от всички възможни светове.“ Вие вярвате в тези глупости, нали?

Уолш беше разгромен.

— Да, наистина вярвам.

Те приближаваха къщата за лед, чийто силует ясно се открояваше на светлината на дъбовите фенери, Маклафлин наведе глава и надникна в тъмната къща.

— Този тук щеше да ви каже къде да заврете малкия си афоризъм. Той сигурно не би се съгласил с него.

— Но не може да се каже същото и за убицеца му.

„Както и за жена ти — добави наум саркастично Уолш, — гушеща се в леглото с топло и весело човече на име Джек Буд.“ Той вдигна ръка, за да поздрави детектив Джоунс.

— Намерихте ли нещо?

Джоунс посочи парче платно, опънато на земята.

— Това е, сър. Претърсихме всичко в радиус от петдесет метра около къщата. Казах на момчетата да оставят другото за утре. Фенерите хвърлят твърде много сенки и е невъзможно да се работи.

Уолш коленичи и с един молив разрови купчината хартии, бонбонени обвивки, две стари топки за тенис и други отпадъци. Той отдели настрана три използвани презерватива, чифт избелели бикини и няколко празни гилзи.

— Ще поработим над това. Не мисля, че другото ще ни свърши работа — каза той и се изправи. — Е, здравата сте се потрудили, момчета. Джоунс, искам утре да продължиш с огледа тук. Насочете се към горичката до задната ограда и входната врата. Вземи още хора, за да стане по-бързо. Попитайте Фред Филипс дали скоро е стрелял с пушка. Ще проверим дали тук някой има разрешително. Сержант Робинсън и полицаите ще тръгнат от врата на врата в селото.

Той посочи презервативите и бикините.

— Струва ми се невероятно някой от Грейндж да изостави такива предмети в градината, но въпреки това — обърна се той към Маклафлин — можеш тактично да попиташ.

Инспекторът отново заговори на Джоунс.

— На едно място ли ги намерихте?

— Разпръснати, сър. Отбелязали сме положението.

— Добре. Изглежда, че някой местен Лотарио^[1] има навика да води приятелките си тук. Ако наистина е така, той може би ще ни помогне. С това ще се заеме Ник Робинсън.

По лицето на Маклафлин се бе изписала кисела гримаса. Перспективата да разговаря за използвани презервативи с жените от Грейндж не го блазнеше особено.

— А вие, сър? — попита той.

— Аз ли? Аз ще попрегледам няколко досиета. Особено това на нашата приятелка мис Катрел. Тя е костелив орех. Което въобще не ми харесва.

Инспекторът присви устни и ги притисна между палеца и показалеца си.

— За нея има специално досие, дебело колкото ръката ти. Започнато е още от студентските ѝ години. Преглеждам го навремето, когато изчезна Мейбъри. Оттам знам, че е била край „Грийнъм Комън“^[2]. През годините е подложила доста динени кори. Спомняш ли си за скандала със сметката на Министерството на отбраната? Някой бе прибавил още една нула към оферта за три милиона и министерството платило десет пъти повече, отколкото трябва. Именно Ан Катрел — изнесе новината на бял свят. Доста глави паднаха, бива я да сваля глави.

Пръстите замислено пощипваха устните му.

— Имай го предвид, Анди.

— Не мислите ли, че малко преувеличавате, сър? Ако е толкова добра, защо, по дяволите, се е забутала из хампшърската пустош? Вместо това трябваше да е в някой голям лондонски всекидневник.

Възхищението в гласа на Уолш го бе по дразнило.

— О, тя е добра — отвърна инспекторът саркастично. — Освен това е работила в голям лондонски вестник, преди да зареже всичко, да дойде тук и да мине на свободна практика. Ако я подцениш, ще сгрешаш. Чел съм някои от статиите, прикрепени в досието ѝ. Тя е нахална малка мръсница, която няма да се предаде лесно. Имала бе леви убеждения и знае всичко, което може да се научи за човешките права и за полицейските правомощия. Членувала е в „Кампания за ядрено разоръжаване“, отявлена феминистка, активен профсъюзен член, имала е връзки с „Войнстващото течение“^[3], по едно време дори е била член на Британската комунистическа партия...

— Милостиви боже! — прекъснато ядосано Маклафлин. — Какво, по дяволите, прави в тази скапана резиденция? Ами че те имат прислуга!

— Интересно, а? Какво я е накарало да захвърли работата и принципите си? Можеш да я попиташ утре. Това е първият ни шанс да разберем.

Старецът вонеше на уиски. Бе седнал на стълбите на магазинче за тютюн в Саутхямптън. Носеше нелепи розови панталони, на

плешивото му теме се мъдреше древна шапка, а от устата му се носеше весела песен. Бе почти полунощ. Привично за пияниците, той от време на време спираше да пее и подвикваше към минавачите. Те му хвърляха бегъл поглед и като преминаваха от другата страна на улицата, бързаха да се отдалечат.

Един полицай се приближи и застана пред него, чудейки се какво да прави със стария глупак.

— Пак ми създаваш неприятности — каза дружелюбно той.

Скитникът го изгледа.

— Я, ам'чи ти си ченге — каза той, преди старите му очи да успеят да разпознаят полицаия. — Прости мъ, Боже. Ти си сержант Джордан — разкудкудяка се старецът.

Той бръкна в джоба си и извади увита в кафяв хартиен плик бутилка. След това я отпуши със зъби и предложи на полицаия.

Сержант Джордън поклати отрицателно глава.

— Не тази вечер, Джозефин.

Старецът потупа бутилката и изпразни съдържанието ѝ в гърлото си. Шапката му падна и се търколи по стъпалата. Сержантът се наведе, вдигна я и здраво я нахлупи на главата на скитника.

— Хайде, стари глупако.

Той пъкна ръка под мишницата на вмирисаното тяло и го изправи на крака.

— Арестувъш ли мъ?

— Това ли искаш?

— Ами дубре ша ѝ доди, синко — захленчи той. — Уморен съм. Що ни мъ окушариш?

— И след това да дезинфекцирам килията след теб ли? — измърмори полицаият, докато четеше адреса, написан на някаква визитка, която извади от джоба си. — Ще ти направя услуга. Може би първата от години насам, която не се отнася до пиене. Хайде, тази вечер ще спиш в „Хилтън“.

Джордж Уолш остави сержантите Робинсън и Маклафлин в „Агне и знаме“ на Уинчестър роуд за по една бърза бира и подкара към полицейския участък в Силвърборн. Пътят му минаваше по Хайстрийт покрай военния мемориал и стария зърнен пазар, където сега се намираще банката. После продължаваше покрай редицата тъмни магазини. Въпреки бързото му разрастване единствената слава на

Силвърборн в последните десет години идваше от близостта му със Стрийч Грейндж и мистериозното изчезване на Дейвид Мейбъри. За Уолш фактът, че Стрийч отново е център на полицейско разследване, не бе случаен. Неразкритите убийства бяха рядкост и според него със сигурност не можеше да има две на едно и също място. Докато влизаше в участъка, той беззвучно си подсвиркваше.

На пропуска бе Боб Роджърс. Той вдигна поглед към Уолш.

— Здравейте, сър.

— Боб.

— Чува се, че сте открили трупа на Мейбъри.

Уолш се облегна на бюрото му.

— Нищо окончателно — изръмжа той. — Това копеле ми убягва вече десет години. Мога да почакам още двадесет и четири часа, преди да отворя шампанското. Обаждал ли се е Уебстър?

Роджърс поклати отрицателно глава.

— Имаш ли много работа тази вечер?

— Не, както виждате.

— Направи ми една услуга тогава. Искам списък на всички мъже и жени от околността, за които е съобщено, че са изчезнали през последните шест месеца. Аз ще бъда в кабинета си.

Докато се качваше по стълбите, стъпките на Уолш шумно отекваха в пустия коридор. Харесваше участъка през нощта. Нямаше ги звънящите телефони и постоянния шум пред вратата на кабинета, който му пречеше да работи. Той влезе в стаята си и включи осветлението. Преди години неговата жена му бе подарила картина, която да придаде малко индивидуалност на стерилно белите стени. Тя бе окачена точно срещу вратата и го посрещаше всеки ден, когато идваше на работа. Уолш я мразеше. Картината изобразяваше стадо коне с развети гривви, препускащи из есенна гора, и бе по вкуса на жена му, но не и по неговия. На същата цена той би предпочел да си вземе репродукция на Ван Гог, но жена му се изсмя на предложението. „Скъпи — бе каза тя, — всеки може да има репродукция. Къде-къде по-добре е да притежаваш оригинал.“ Докато гледаше картината, той за пореден път се запита защо му бе толкова трудно да каже „не“ на жена си.

Инспекторът отвори шкафа с досиетата и затърси на буквата „К“. Кейрнс, Калагън, Калвърт, Кеймбридж, Катрел. Той подсвирна

доволно, извади досието и го сложи на бюрото си. После седна на стола, разхлаби вратовръзката и изу обувките си.

Информацията бе подредена така, че да дава най-важните факти от живота на Ан Катрел по времето на изчезването на Дейвид Мейбъри. Разбира се, доколкото полицията в Силвърборн бе в течение на тези факти. Впоследствие от време на време бе добавяна и нова информация. Докато четеше, Уолш замислено пощипваше устните си. Общо взето, остана разочарован. Надяваше се да намери пролука в бронята ѝ. Нещо малко, което да му бъде от полза. Но в досието такава „нещо“ липсваше. Освен ако зад факта, че последните девет години от живота ѝ бяха побрани на една страница, а предните десет заемаха доста повече, не се криеше нещо. Защо бе зарязала обещаващата си кариера? Ако бе останала в Лондон, сега името ѝ щеше да бъде доста известно. Най-големият ѝ успех за последните девет години бе случаят с Министерството на отбраната. Но статията ѝ бе публикувана в едно месечно списание и в крайна сметка големите всекидневници бяха обрели каймака. Тя бе получила само малък хонорар. Всъщност Уолш знаеше, че разкритието е нейно само защото името му бе познато от случая „Мейбъри“. Ако се бе омъжила, внезапното ѝ оттегляне нямаше да е толкова загадъчно, но... Лицето му изведнъж помръкна. Нима обяснението бе толкова просто? Нима и трите от мига, в който са се почувствали свободни, са образували някакво перверзно семейство? Идеята му се стори странно привлекателна. Ако мисис Мейбъри винаги е била лесбийка, щеше да бъде ясно като бял ден. Той тъкмо прибираще досието, когато в кабинета влезе Боб Роджърс.

— Направих списъка, за който ме помолихте, сър. Нося ви и чаша чай.

— Благодаря — пое чашата Уолш. — Колко са имената?

Сержант Роджърс погледна към листа.

— Пет. Две жени и трима мъже. Жените явно са избягали — и двете са в юношеска възраст. И двете са напуснали домовете си след кавги с родителите и оттогава не са виждани. По-младата е на четиринадесет години — Мери Лусинда Фелпс, известна като Луси. Доста я търсихме, ако си спомняте, но си останахме само с търсенето.

— Да, помня. На снимката изглеждаше като двадесет и пет годишна.

— Точно така. Родителите ѝ се кълняха, че е девствена, но излезе, че на тринадесет години е правила аборт. Бедното дете! Сигурно вече е по улиците в Лондон. Другата е Сузи Милър. Осемнадесетгодишна, видяна за последен път на магистрала А 31 да стопаира с някакъв по-възрастен мъж. Имахме свидетел, който твърдеше, че е хлътнала по него. Родителите ѝ настояваха да разследваме случая като убийство, но такива улики нямаше, пък и не намерихме тяло. От тримата мъже единият вероятно се е самоубил, въпреки че отново не сме намерили тяло. Другият е възрастен и просто е изчезнал, а третият е избягал. Първият е млад азиатец, двадесет и една годишен. Мохамед Мирахмади. Изчезнал е преди три месеца. Имал е пет опита за самоубийство, всичките чрез удавяне. Претърсихме околните реки, но без успех. Втори в списъка е Кейт Чапъл — старец, който е избягал от приюта в средата на март, т.е. преди около пет месеца. Най-странното е, че оттогава не е виждан. В рапорта пише, че е носил ярки розови панталони. И най-накрая Даниел Клайв Томпсън, петдесет и две годишен, изчезнал преди десет седмици. Обадила се е жена му. Инспектор Стейли се е занимавал подробно със случая. Нашият човек е банкрутирал и е завлякъл доста хора, включително и работниците си. Според инспектора се е покрил някъде в Лондон. За последен път е видян да слиза от влака на гара Ватерло^[4].

Сержантът вдигна поглед от листа.

— Някой от тях живее ли в близост със Стрийч?

— Един от мъжете — Даниел Томпсън. Адрес: Ларкфийлд, Ийст Дийлър. Това е съседното село, нали?

— Прочети ми описанието му.

— Висок метър и осемдесет, сива коса, лешникови очи, добре сложен, облечен в кафяв костюм и кафени обувки, номер четиридесет и втори. Другата информация е: нулева кръвна група, белег от операция от апандисит, татуировки на двете ръце и зъбна снимка. Забелязан за последен път на двадесет и пети май на Ватерло. Жена му го е видяла за последен път същия ден, когато го е изпращала на гара Уинчестър. Това е всичко, което имам, но инспектор Стейли знае доста повече за него. Да поискам ли досието му?

— Не — изръмжа сърдито Уолш. — Мейбъри е.

Той изгледа Боб Роджърс, който излизаше.

— Мамка му! Все едно да не си вземеш чадър, когато времето е слънчево. След това винаги вали. Остави ми листа. Ако всичко това е вярно, то човекът в къщата за лед трябва да е Мейбъри.

Уолш изчака, докато вратата се затвори, и замислено се загледа в описанието на Даниел Томпсън. Инспекторът изглеждаше с десет години по-стар.

[1] Герой на Николас Роув от „Покаяният се грешник“, синоним на прелъстител. — Б.пр. ↑

[2] „Кампания за ядрено разоръжаване“ — организация, създадена през 1958 г. във Великобритания, с цел да активизира общественото мнение срещу ядреното въоръжение. — Б.пр. ↑

[3] Войнстващо течение — политическо движение, появило се през 1980 г. сред част от членовете на Лейбъристката партия. — Б.пр. ↑

[4] Ватерло — една от лондонските жп гари. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Когато на другата сутрин Ан влезе в библиотеката, намери Маклафлин до прозореца, загледан отнесено в чакълена аля. Щом чу отварящата се врата, той се обърна и Ан забеляза черните сенки на безсънието около очите му и следите от претупаното сутрешно бърснене. Сержантът миришеше на раздразнение, гняв и вчерашна бира. Той ѝ кимна да седне, изчака и след това сам се настани зад бюрото с лице към нея. Прашинките танцуваха на слънчевата светлина между тях. Двамата се гледаха с открита неприязън.

— Няма да ви задържам, мис Катрел. Инспектор Уолш ще дойде по-късно, а знам, че и той има някои въпроси към вас. Засега бих желал да поговорим за откриването на тялото и за още няколко свързани с него неща. Бихте могли да започнете със събитията от вчерашния следобед след пристигането на градинаря.

Макар и предния ден да бе разказала същата история на полицай Уилямс, Ан направи каквото ѝ казаха. Знаеше, че няма смисъл да протестира. От време на време тя поглеждаше към сержанта, но бързо извърщаше очи, тъй като и той я гледаше втренчено. В погледа му се четеше предпазливост, което означаваше, че сега е информиран по-добре за нея. Вчера той я презираше, а сега виждаше в нейно лице предизвикателство. С безмълвна въздишка Ан започна да подготвя защитата си.

— Не знаете кой е, как е отишъл там и кога? Влизали ли сте в къщата за лед преди?

— Не.

— А защо казахте, че двете с мисис Гуд сте помагали да се преместят тухлите в нея преди шест години?

Ан бе предупредена за този въпрос от Даяна.

— Защото вчера идеята ми се стори добра.

Тя извади цигара от джоба си и я запали.

— Искях да ви спестя време и главоболия. Трябва да търсите жертвата и заподозрените си въвн от Грейндж. Мъртвецът няма нищо

общо с нас.

Изказването ѝ не направи впечатление на Маклафлин.

— Идеята да се лъже полицията никога не е добра. С вашия опит би трябвало да го знаете.

— Моят опит? — попита тя с кадифен глас.

— Ако нямате нищо против, засега ще изоставим игрите на думи, мис Катрел. Това ще ни спести доста време.

— Разбира се, че сте прав — съгласи се меко тя.

„Господи, какъв педант е този човек.“

Маклафлин присви очи.

— Защо излъгахте? Защото разбрахте колко важни за случая са къщата за лед и хората, които знаят къде се намира ли?

Тя замълча.

— Със сигурност разбрах, че вие ще помислите това за важно, което не означава, че и аз съм на същото мнение. Споделям гледището на мисис Гуд, че разположението на къщата е известно на доста хора или че всичко е резултат на случайност.

— Около къщата за лед намерихме няколко използвани презерватива — внезапно смени темата Маклафлин. — Имате ли представа кой може да ги остави там?

Ан се усмихна.

— Във всеки случай не съм аз, сержант. Не ги използвам.

Маклафлин не скри раздражението си.

— А имали ли сте сношения там с някой, който ги използва, мис Катрел?

— Какво, с мъж? — изсмя се гърлено Ан. — Мислите ли, че е уместно да се задава подобен въпрос на една лесбийка?

Сержантът вкопчи треперещи пръсти в коленете си. Цялото му тяло се тресеше от ярост. Чувстваше се ужасно. Очите му лютяха от недоспиване, в устата си имаше дъх на гнилоч. „Каква отвратителна, тъпа кучка“ — помисли си той. Маклафлин пое няколко малки глътки въздух и сложи ръцете си на бюрото. Те трепереха неудържимо.

— Имали ли сте? — попита отново той.

Ан го изгледа внимателно.

— Не, не съм — отвърна спокойно тя. — Нито пък, доколкото ми е известно, някой друг от тази къща.

После се наведе напред и изтръска цигарата си в пепелника. Сержантът премести ръцете си в скута.

— Може би ще ни помогнете да си отговорим на един въпрос, който занимава както мен, така и инспектор Уолш — продължи той. — Двете с мисис Гуд живеете в къщата вече няколко години, а никога не сте влизали в къщата за лед. Как така?

— Ами по същия начин, по който и повечето лондончани не са ходили в Тауър^[1]. Човек няма желание да изследва собствената си градина.

— А знаехте ли за съществуването ѝ?

— Предполагам, да.

Тя се замисли за момент.

— Сигурно съм знаела, защото съобщението на Фред не ме изненада.

— Знаехте ли къде се намира?

— Не.

— А какво мислехте, че има в могилата?

— Спомням си за един-единствен път, когато съм ходила там, и това беше още при пристигането ми. Предполагам, съм мислела, че под могилата има пръст.

Маклафлин не ѝ повярва.

— Не сте ли се разхождали? С кучетата, с приятели?

Тя повъртя цигарата в ръката си.

— Нима приличам на човек, който се занимава с упражнения, сержант?

Той я огледа набързо.

— В интерес на истината, приличате. Доста сте слаба.

— Ям малко, пия само концентрати и пуша като комин. Тази диета прави чудеса за фигурата, но ме кара да се задъхвам, когато изкачвам стълбите.

— Не помагате ли в градината?

Ан повдигна вежди.

— Там ще бъде само в тежест. Не мога да различа роза от маргаритка. Пък и нямам много свободно време. Аз съм работеща жена. Заета съм по цял ден. С градинарството се занимава Фийби. Това е нейна територия.

Той си спомни цветята в стаята ѝ. Дали отново лъжеше? Но какъв смисъл имаше да лъже за градинарството, за бога? Ръката му пробягна по неравно обръснатата буза. Внезапно го обзе пристъп на паника, който притъпи сетивата му. Беше ли се обръснал? Кога бе закусвал? Къде бе прекарал нощта? Погледът му стана стъклен и той се загледа през Ан в тъмнината, която цареше в стаята. Сякаш жената срещу него бе едва забележимо привидение.

Гласът ѝ дойде от много далече:

— Добре ли сте?

Маклафлин с облекчение се осъзна.

— Защо живеете тук, мис Катрел?

— Вероятно по същата причина, поради която и вие живеете в къщата си. Това е най-добрият покрив над главата ми, който успях да намеря.

— Това не е отговор. Как съжителстват Стрийч Грейндж и прислугата му с вашите убеждения? Не намирате ли къщата малко аристократична за разбиранията си?

Тонът му преливаше от ирония.

Ан изгаси цигарата си.

— Не мога да отговоря на този въпрос. Той е изграден върху толкова много грешни предположения, че е просто безсмислен. Нито пък виждам връзката му със случая.

— Кой ви предложи да дойдете тук? Мисис Мейбъри?

— Никой. Предложението беше мое.

— И защо го направихте?

— Защото — повтори търпеливо тя — сметнах, че е подходящо за живеене място.

— Заяждате се — каза сърдито Маклафлин.

Ан се усмихна.

— Не забравяйте що за жена съм, сержант. Искам да се забавлявам на всяка цена. Фийби не искаше, не можеше да дойде в Лондон и затова аз дойдох тук. Толкова е просто.

Последва дълго мълчание.

— Удоволствията не са вечни — каза меко той.

Свределът в мозъка му отново задълба.

*„Като разцъфнал мак е радостта.
Откъснеш ли го, мъртъв е цвета.
Или пък като паднал във водата сняг.
За миг е бял и после се разтапя пак.“*

Маклафлин сякаш говореше на себе си. После отново се възцари мълчание.

— Цената на удоволствието във вашият случай май е лицемерието. Доста сте платили, мис Катрел. Заслужава ли го мисис Мейбъри?

Думите му я прободоха като нож. Тя потърси спасение в гнева.

— Нека накратко ви разкажа какво ви е накарало да ми задавате такива въпроси. Някой, сигурно Уолш, ви е казал: Тя е феминистка, с леви убеждения, член на „Кампания за ядрено разоръжаване“, бивша комунистка и един господ знае какви още измишльотини. И вие, изхождайки от превъзходството си, което е естествено, тъй като сте хетеросексуален, се нахвърляте върху мен заради принципите ми. Вие не търсите истината, Маклафлин. Единственото, което ви интересува, е дали вие и вашето надуто его можете да се наложите над моето. Бог ми е свидетел, въобще не сте оригинален.

Сержантът също се наклони напред, така че двамата бяха почти лице в лице.

— Кои са Фред и Моли Филипс?

Както предполагаше Маклафлин, въпросът я завари неподготвена и тя не можа да скрие загрижеността в погледа си. Ан се облегна назад и извади нова цигара.

— Работят за Фийби като икономка и градинар.

— Мисис Гуд ни каза, че вие сте уредили постъпването им тук. Как ги намерихте?

— Запознаха ме с тях.

— Чрез работата или чрез политическите ви контакти? Да не би реформата в правораздаването да е някое от многобройните ви занимания?

„По дяволите — помисли си тя, — май не е чак такъв дръвник.“

— Членувам в един лондонски комитет, който помага на бивши затворници да се аклиматизират по-бързо. Свързах, се с тях чрез него.

Ан очакваше да го види триумфиращ и остана леко разочарована, че сержантът прие думите ѝ спокойно.

— Винаги ли са се казвали Филипс?

— Не.

— А как е била предишната им фамилия?

— Мисля, че трябва да попитате тях.

Маклафлин уморено прокара ръка по лицето си.

— Разбира се, че мога да го направя, мис Катрел, но това ще усложни нещата за всички ни. Така или иначе ще разберем.

Ан погледна през рамото му навън, където Фийби подрязваше розите от двете страни на алеята. Тя явно се бе преборила с напрежението от предната вечер и сега доволно се приличаше на слънцето, което хвърляше огнени отблясъци в косата ѝ. Пръстите ѝ умело се провираха между бодливите стебла на розите. Бенсън седеше до нея, а Хеджес се бе излегнал под декоративен рододендрон. Слънцето, макар все още далеч от зенита си, вече приличаше върху чакълестата алея.

— Джеферсън — каза Ан.

Сержантът светкавично направи връзката.

— Осъдени на по пет години заради убийството на хазаина си Йън Донахю.

Тя кимна.

— Знаете ли защо присъдата е била толкова лека?

— Да, знам. Донахю блудствал с дванадесетгодишния им син и след това го убили. Джеферсън успели да го намерят преди полицията.

Ан отново кимна.

— Одобрявате ли отмъщението, мис Катрел?

— Не го осъждам.

Маклафлин внезапно се усмихна и за миг ѝ се стори, че лицето му добива почти човешки облик.

— Значи все пак има нещо, за което и двамата да сме съгласни.

Той почука с молива по бюрото.

— Как съжителстват семейство Филипс с мисис Мейбъри?

— Чудесно — засмя се неочаквано Ан. — Фред я боготвори, а Моли се държи с нея като със слугиня. Страхотна комбинация.

— Предполагам, че са ѝ благодарни.

— Напротив. Фийби е тази, която е благодарна.

— Защо? Тя им е дала дом и работа.

— Говорите така, защото не знаете какво представляваше Стрийч Грейндж преди девет години, когато дойдох тук. Фийби бе живяла в къщата около година сама и отритната от всички. Никой от селото или пък от Силвърборн не искаше да работи за нея. Трябвало е съвсем сама да се грижи за градината, да върши кухненската работа, да поддържа къщата. Мястото приличаше на бунище.

Болезнените спомени отново изплуваха в съзнанието ѝ. „За това бе виновна миризмата на урина — помисли си тя. — Навсякъде. По стените, по килимите, по пердетата.“ Ан никога нямаше да забрави отвратителната воня.

— Пристигането на Фред и Моли два месеца след нас промени живота ѝ.

Маклафлин огледа библиотеката. Повечето от обзавеждането бе старо: дърворезбованите дъбови шкафове за книги, гипсовите корнизи, облицованата камина. Доста от нещата обаче имаха по-нов вид: прясно боядисаните стени, радиаторът под прозореца, двойните прозорци с бели рамки.

— А сега местните хора променили ли са отношението си към мисис Мейбъри?

Тя проследи погледа му.

— Съвсем не. Все още отказват да работят за нея.

Ан изтръска пепелта от цигарата си.

— Въпреки това тя от време на време опитва. Без успех. За Силвърборн въобще не си струва да се говори. Фийби ходи дори до Саутхямптън и Уинчестър, но, уви. Стрийч Грейндж е известен, сержант, но вие вече знаете това — усмихна се цинично тя. — Всички си мислят, че ще бъдат убити още в момента, когато кракът им стъпи тук. И трябва да кажа, че след вчерашния инцидент, изглежда, имат право.

Маклафлин кимна към прозореца.

— Кой тогава е монтирал централното отопление и е поставил двойните прозорци? Фред?

— Фийби.

Сержантът искрено се разсмя.

— О, за бога! Вижте, знам, че водите някакъв кръстоносен поход, за да докажете, че жените са началото и краят на света, но

трудно ще ме накарате да повярвам в това.

Той стана и се приближи до прозореца.

— Имате ли въобще някаква представа колко тежи стъкло с такива размери?

Маклафлин почука по прозореца и привлече вниманието на Фийби отвън. Тя го изгледа учудено и като видя, че ѝ обръща гръб, поднови работата си. Той отново седна на стола.

— Тя дори не може да го вдигне сама, а да не говорим за поставяне в рамка. За тази работа ще са необходими поне двама, ако не и трима мъже.

— Или пък три жени — забеляза спокойно Ан, без да обръща внимание на избухването на сержанта. — Помагахме всички. В края на краищата сме петима, а през уикенда, когато се връщат децата, ставаме осем.

— Осем? — попита остро Маклафлин. — Останах с впечатление, че децата са само две.

— Три са. И Елизабет — дъщерята на Даяна.

Маклафлин разроши косата си с пръсти и един кичур остана да стърчи.

— Тя не спомена, че има дъщеря — отбеляза кисело той, чудейки се какви ли още изненади го очакват.

— Сигурно не сте я питали.

Сержантът не ѝ обърна внимание.

— Казахте, че мисис Мейбъри е прокарала и парното отопление. Как?

— Предполагам по същия начин, по който го правят водопроводчиците. Спомням си, че се спря на тръбните връзки и тук не можеше да се мине от стъклен памук, кълчища и поялници. Имаше също и различни размери петнадесет и двадесет и две милиметрови тръби. Фийби взе под наем една машина за огъване на тръби, с помощта на която оформи правите ъгли. От цялата работа аз скалъпих една доста добра статия за жените и „Направи си сам“.

Маклафлин поклати невярващо глава.

— И кой ѝ показа как да го направи? Кой свърза котела?

— Тя — отвърна Ан, изненадана от изражението му. — Взе една книга от библиотеката, където бе описано какво точно трябва да се извърши.

Сержантът продължаваше да е настроен скептично. В представите му просто не съществуваше жена, която може да свърже парен котел. Майка му, която бе със старомодни разбирания за мястото на жената в къщата, стоеше по цял ден в кухнята, търкаше, чистеше, миеше, готвеше и категорично отказваше да смени дори, и изгоряла електрическа крушка. Твърдеше, че това е мъжка работа. Жена му пък се гордееше с модерните си разбирания. Тя се бе хванала на работа като секретарка и настояваше, че прави кариера. В свободното си време лакираше ноктите си, фризираше се и непрестанно се оплакваше от скуката, но не предприемаше нищо, за да промени положението си. Пазеше енергията си за времето, когато съпругът ѝ се връщаше от работа. Тогава се нахвърляше върху него с обвиненията, че я пренебрегва, че не забелязва новата ѝ прическа, че не е способен да бъде опората, от която се нуждае крехко създание като нея. По ирония на съдбата жена му го бе привлякла именно с това, че бе пълна противоположност на кухненския манталитет на майка му. От двете обаче майка му определено бе по-интелигентната. И в двете връзки Маклафлин бе останал с впечатлението, че неудовлетвореният е не той, а те. Бе потърсил равенство и бе намерил само дразнеща зависимост.

— И какво още е направила — попита остро той, като гледаше плетените пана по стените. — Украсата ли?

— Не. Повечето от тях са дело на Даяна, въпреки че и ние помагахме. Ди тапицира мебелите и постави завесите. Какво още е направила Фийби? — замисли се Ан. — Поднови всички кабели в къщата, обзаведе двете нови бани и постави вратите, които отделят крилата от централната сграда. В момента с Фред обмислят как най-безопасно да се направи оглед на покрива.

Ан усети новата вълна на скептицизъм, надигаща се у Маклафлин.

— Тя не се опитва да докаже нищо, сержант, нито пък аз, като ви разказвам всичко това. Фийби направи каквото би направил всеки друг на нейно място. Просто се приспособи към положението. Тя е борбена натура. Не е от тези, които ще се откажат от играта, защото са им се паднали лоши карти.

Сержантът се замисли за себе си. Самотата го плашеше.

— Значи двете с мисис Гуд сте били разтревожени за душевното здраве на мисис Мейбъри, след като е прекарала сама дванадесет

месеца в къщата? Затова ли се преместихте тук?

Ан се зачуди дали истината може да бъде изопачена. Да отговори с „да“ на подобен въпрос на сержанта, бе равносилно на предателство. Той бе твърде ограничен от предразсъдъците си, за да мисли обективно.

— Не, сержант — излъга тя. — Даяна и аз дори и за момент не сме се съмнявали в душевното здраве на Фийби. Например тя е доста по-уравновесена от самия вас.

Маклафлин ядосано присви очи.

— Да не би да сте психиатър, мис Катрел?

— Аз бих се изразила по друг начин — каза тя и се наклони напред. — Винаги мога да разпозная кога някой има проблеми с алкохола.

Със светкавична бързина Маклафлин се протегна и я сграбчи за гърлото. Пръстите му се впиха в шията ѝ и той почти несъзнателно я дръпна към себе си. Целувката, ако грубото проникване на език в нечия уста можеше да се нарече целувка, бе също така инстинктивна, както и нападението. Той я отблъсна назад и погледна червените петна, оставени от пръстите му. Когато осъзна, че постъпката му е проява на слабост, по гърба на Маклафлин изби студена пот.

— Не знам защо го направих — промълви той. — Съжалявам.

Добре знаеше обаче, че при същите обстоятелства би го направил отново. Поне се чувстваше отмъстен.

Ан избърса слюнката от устата си и вдигна яката на ризата.

— Имате ли още въпроси към мен? — попита тя, сякаш нищо не се бе случило.

Маклафлин поклати отрицателно глава.

— Засега не — отвърна той, докато Ан ставаше. — Можете да подадете оплакване, мис Катрел.

— Разбира се.

— Не знам защо го направих — повтори сержантът.

— Аз знам — каза тя. — Защото сте малък незадоволен мухльо.

[1] Средновековна кула, служила като затвор за кралски особи.
— Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Сержант Ник Робинсън погледна и с облекчение видя, че му остават само още две къщи, след което идваше кръчмата. От дясната му страна се виждаше хълмът, граничещ с оградата на Стрийч Грейндж. На няколко мили зад него бе Уинчестър, а пред него се издигаше стената на Грейндж, покрай която минаваше пътят за Ийст Дийлър. Той погледна часовника си. След десет минути кръчмите щяха да отворят и Робинсън бе готов да унищожи една бира. Ако имаше нещо, което сержантът ненавиждаше, то това бе разпитването от врата на врата. С весела стъпка той се приближи към къщата и към — сержантът погледна листа си — мисис Ейми Ледбетър. Натисна звънеца.

След няколко минути и след подрънкване на веригата вратата се отвори десетина сантиметра. Отвътре надникнаха чифт блестящи очи.

— Да?

Сержантът протегна картата си.

— Полиция, мисис Ледбетър.

Картата бе издърпана от сковани от артрит пръсти и гласът отвътре каза:

— Почакайте тук, моля. Възнамерявам да позвъня в участъка, за да разбера дали сте този, за когото се представяте.

— Много добре.

Робинсън се облегна на вратата и запали цигара. Това щеше да бъде третата телефонна проверка за него през последните два часа. Той се зачуди дали униформените полицаи имат същите проблеми като него.

Три минути по-късно вратата широко се отвори и мисис Ледбетър го въведе в хола. Тя бе около седемдесетгодишна жена с набръчкана кожа и умни очи. След като го покани да седне, мисис Ледбетър върна полицейската му карта.

— На масата има пепелник. Е, сержант, с какво мога да ви бъда полезна?

„Пред този стар крокодил няма нужда да говоря със заобикалки — помисли си той. — Не е като превзетата си съседка, която твърди, че когато по телевизията съобщавали за убийство, получавала сърцебиене.“

— Вчера следобед в градината на Грейндж са били открити останките на убит човек — каза направо той. — Правим разследване, за да установим дали някой от селото знае нещо.

— О, не — възкликна Ейми Ледбетър. — Горката Фийби!

Сержант Робинсън я изглежда с интерес. Досега не бе виждал подобна реакция. Другите бяха показали само зле прикрито задоволство.

— Ще ви изненада ли — обърна се той към старата дама, — ако ви кажа, че сте единствената, показала съчувствие към мисис Мейбъри?

По лицето ѝ се изписа гримаса на отвращение.

— Разбира се, че не. Слабата интелигентност на местните хора е просто учудваща. Ако не бях влюбена в градината си, отдавна да съм се преместила оттук. Предполагам, тялото е на Дейвид?

— Все още не знаем.

— Ясно — погледна го замислено тя. — Е, да започваме. Какво искахте да ме питате?

— Познавате ли добре мисис Мейбъри?

— Познавам я, откакто се е родила. Баща ѝ, Джералд Галахър, и мъжът ми бяха добри приятели. Когато съпругът ми бе все още жив, а Фийби — малко дете, я виждах доста често.

— А сега?

Тя се намръщи.

— Не, сега я виждам рядко. Вината за това е моя. — Старата дама вдигна костеливата си ръка. — Артритът е дяволска работа. По-лесно е да си стоиш у дома, отколкото да ходиш на гости. Това, разбира се, е неприятно. За последен път видях Фийби преди година. Тогава бях малко рязка с нея и тя не дойде повече. Грешката е моя — повтори тя.

„От стара коза яре е — помисли си сержантът. — На нея може да се разчита повече, отколкото на хулите и клюките на другите.“

— А знаете ли нещо за приятелките ѝ мисис Гуд и мис Катрел?

— Срещата съм ги и навремето ги познавах доста добре. Фийби ги водеше на гости през ваканциите. Чудесни момичета. Интересни са, а и имат характер.

Робинсън погледна бележника си.

— Един от селяните ми каза — погледна отново той, — цитирам: „Тези жени са опасни. На няколко пъти са се опитвали да прелъстят момичета от селото. Веднъж дори направиха опит да включат дъщеря ми в лесбийските си оргии“.

Сержантът вдигна поглед.

— Знаете ли нещо за това?

Мисис Ледбетър отметна един паднал на челото ѝ кичур.

— Дилис Барнс, предполагам. Тя няма да остане много очарована от факта, че сте я нарекли селянка. Тази жена е невероятен сноб и се мисли за една от нас.

Робинсън бе заинтригуван.

— Откъде знаете?

— Че го е казала Дилис ли? Просто защото е една глупава лъжкиня. Това, разбира се, се дължи на лошо възпитание. Тя е от типа хора, които предпочитат да ги убият, вместо да им се присмиват. Със снобските си идеи са развалили и децата си. Изгониха сина им от училище за хулиганство. А дъщеря им Ема... — Тя направи гримаса. — Страхувам се, че горката Ема е доста разпусната. Предполагам, че по този начин отмъщава на майка си.

— Разбирам — каза сержантът объркано.

Старата дама цъкна с език.

— Момичето ходи да се сношава в горичката на Стрийч Грейндж — обясни тя. — Там е любимото ѝ място.

Долната челюст на сержанта увисна от удивление и мисис Ледбетър отново цъкна с език.

— Една вечер Ема е била видяна да се измъква оттам и майка ѝ веднага скалъпи абсурдната история, която ви е разказала — поклати глава тя. — Разбира се, това са един куп глупости, на които никой не вярва. Но всички се преструват, че наистина е така, защото мразят Фийби. А самата тя още повече влошава положението си, като ясно им показва презрението си. Това е голяма грешка. Както и да е, можете да попитате Ема. Тя не е лошо момиче. Предполагам, че ако ѝ обещаете да не разпространявате думите ѝ, ще ви каже истината.

Сержантът си отбеляза нещо.

— Благодаря, ще я попитам. Казвате, че горичката е любимо място за... въъ... сношение.

— Точно така — отговори твърдо тя. — Преди сватбата с Реджи редовно ходехме там. Мястото е много хубаво. Особено през пролетта. Цветя, птички... Красота!

Робинсън леко се дръпна.

— Е, хайде — каза спокойно мисис Ледбетър. — Виждам, че сте изненадан, но младите днес знаят толкова малко за секса. По мое време хората бяха не по-малко нетърпеливи от сега. Благодарение на Мери Стоупс^[1] вземахме необходимите предпазни мерки — усмихна се тя. — Когато станете на моите години, млади човече, ще разберете, че човешката природа почти не се променя. Животът за повечето от нас е преследване на удоволствието.

„Е, това поне е истина“ — си каза Робинсън и си представи халбата с бира.

Сержантът реши да изостави предразсъдъците си.

— В горичката на Стрийч Грейндж открийме няколко захвърлени презерватива. Те идеално се връзват с вашите думи, мисис Ледбетър. Знаете ли и за други, освен Ема Барнс, които ходят в горичката?

— Не мога да бъда категорична, но имам едно-две предположения. Ако ми обещаете да говорите с хората тактично, ще ви кажа още две имена.

— Обещавам — кимна Робинсън.

— Пади Кларк, собственикът на кръчмата. Женен е за една стара брантия, която си няма и хабер колко надарен е мъжът ѝ. Тя си мисли, че докато почиства кръчмата вечер, Пади извежда кучето на разходка. Аз обаче твърде често съм виждала животното да търчи самотно назад-напред, за да повярвам на тази история. Страдам от безсъние — обясни старата дама.

— И другият?

— Еди Стайнс — един от работниците във фермата „Байуотър“. Симпатичен малък дявол, който сменя момичетата всяка седмица. Виждала съм го да отива натам няколко пъти — кимна тя в посока на Грейндж.

— Бяхте много любезна — каза ѝ сержантът.

— Нещо друго?

— Да — отвърна срамежливо той. — Виждали ли сте някакви непознати насам? Да кажем през последните шест месеца?

Въпросът му бе посрещнат с искрено удивление. Мисис Ледбетър се изсмя:

— Може би преди двадесет и пет години щях да съм в състояние да ви отговоря на този въпрос. Но сега е невъзможно — повдигна рамене тя. — Тук постоянно има непознати. Особено през лятото. Туристи, хора, които просто минават и спират да хапнат в кръчмата, летуващи в къмпинга край Ийст Дийлър. Напоследък имаше няколко каравани, които засядаха в канавката на ъгъла. Обикновено са френски. Французите са толкова лоши шофьори. Питайте Пади. Той ги издърпва оттам с един джип. Но по този въпрос не мога да ви кажа нищо.

— Сигурна ли сте — подкани я Робинсън. — Може би някой, който е дошъл пеш? Някой, когото познавате отдавна.

Ейми Ледбетър изненадано възкликна:

— Да не би да имате предвид Дейвид Мейбъри? Със сигурност не съм го виждала през последните месеци. В противен случай бих се обадила в полицията. За последен път видях Дейвид една седмица преди да изчезне. Беше в Уинчестър по времето, когато още можех да карам кола. Срегнах го в „Уулуъртс“. Купуваше плюшено мече за Джейн. Той бе доста странен човек. Бесен днес, очарователен утре. Съпругът ми би го окачествил като „простака“, но човек като него винаги привлича жените.

Тя замълча за момент.

— И, разбира се, скитникът — додаде старата дама след малко.

— Какъв скитник?

— Ами мина оттук преди няколко седмици. Смешно старче с мека кафява шапка, килната на тила. Спомням си, че пееше „Моли Малоун“^[2]. И то доста хубаво. Попитайте Пади за него. Сигурна съм, че се е отбил в кръчмата.

Тя уморено се отпусна назад.

— Изморих се. Не мога да ви помогна повече. Предполагам сам ще намерите изхода, млади човече. Не забравяйте да затворите външната врата — каза мисис Ледбетър и затвори очи.

Сержант Робинсън се изправи.

— Благодаря ви, че ми отделихте толкова много време, мисис Ледбетър.

Докато излизаше на пръсти, той чу лекото похъркване на старата дама.

Инспектор Уолш затвори телефона и се загледа замислено. Д-р Уебстър бе дразнещо неуслужлив.

— Не мога да докажа, че е Мейбъри, не мога да докажа и че не е — бе казал весело по телефона той. — Но личното ми мнение е, че не е.

— Защо, за бога?

— Има твърде много несъответствия. Например косата не е същата, въпреки че това не е решаващо. Изпратих проби на един мой приятел, който е експерт в тази област, но не се обнадеждавай прекалено много. Той ме предупреди, че космите, които имаш от четката за коса на Мейбъри, са в доста лошо състояние. В това отношение съм безсилен.

— И какво друго?

— Зъбите. Забеляза ли, че трупът няма зъби? Нито резци, нито кътници, нищо. Това е знак, че е носил зъбни протези, въпреки че не намерихме такива. От друга страна, според досието на Мейбъри преди десет години зъбите му са били в отлично състояние. Имал е само четири пломби. Това е доста красноречива разлика, Джордж. Трябва да е заболял от ужасна болест на венците, за да му опадат всички зъби за десет години.

Уолш се замисли за момент.

— Да предположим, че по някаква причина е искал да промени самоличността си. Тогава може нарочно да си е извадил зъбите.

Това явно развесели Уебстър.

— Малко вероятно, но не и невъзможно. Но ако приемем, че го е убила мисис Мейбъри, тогава за какъв дявол ѝ е било да маха зъбните протези? Тя най-добре е знаела, че по тях не можем да го идентифицираме. Да си кажа право, Джордж, струва ми се, че е било точно обратното. Който и да е убиецът на нашия човек в къщата за лед, то той е премахнал всичко, което може да докаже, че не е Дейвид Мейбъри. Например пръстите на ръцете и краката липсват, така че не сме в състояние да вземем и един отпечатък. Спомни си обаче, че в

къщата всички добре знаят, че ти не притежаваш отпечатъци на Дейвид Мейбъри.

— По дяволите — избухна Уолш, — помислих си, че най-последен съм заловил проклетото копеле. Сигурен ли си, Джим? А какво ще кажеш за липсващите пръсти?

— Вярно е, че наистина липсват, но изглеждат като отсечени със сатър. Сравних ги със снимките от ампутацията на Мейбъри и уверявам те, между тях няма нищо общо. Мейбъри е изгубил само последните стави на пръстите си. При нашия труп са откъснати от основата.

— Това не доказва, че не е Мейбъри.

— Съгласен съм, но изглежда така, сякаш някой, който е знаел, че Мейбъри е с липсващи пръсти, се е опитал да ни заблуди, че мъртвецът е той. Да ти кажа честно, Джордж, дори не съм сигурен, че липсващите пръсти са дело на човек. Твърде е възможно да са били отхапани от някакво зверче с остри зъби. Огледах костите много внимателно, но не мога да определя какви са били животните. Не мога да различа дори белези от зъбите им.

— Кръвна група?

— Тук вече улучи. И двамата са с нулева положителна. Точно както и половината от населението на страната. И като говорим за кръв, да ти кажа, че е важно да намериш дрехите му. От пръстта на земята успяхме да вземем много малко проби.

— Чудесно — изръмжа Уолш. — И какви са добрите новини?

— Още не съм напечатал доклада си, но ще ти кажа главното. Мъж, бял, висок приблизително метър и осемдесет. Бедрените кости са в много лошо състояние, но смятам, че е бил едър човек, склонен към пълнеене. Коса до раменете, татуировка на дясната предмишница. Носел е обувки номер четиридесет и две. Не знам каква е била косата му, преди да посивее, но предполагам — тъмна. Възраст над петдесетте.

— За бога, Джим! Не можеш ли да бъдеш по-точен?

— Когато става въпрос за стареещи хора, никой не може да бъде точен, Джордж. Щеше да е добре, ако разполагах поне с два-три зъба. Всичко зависи от разстоянието между черепните плочи, но засега смятам, че възрастта е между петдесет и шестдесет години. Щом получа нови резултати, ще ти се обадя отново.

— Добре — каза унило Уолш. — Кога е умрял?

— По този въпрос се наложи да се посъветвам. Като се има предвид, че летните горещини са повишили температурата в къщата за лед, без да се забравя, че ако вратата е била отворена, вътре ще да е било доста топло, и като изключим възможността ръфането на трупа от гризачите да е ускорило разлагането, плюс вероятните рани, нанесени от човешка ръка, но без да се вземат под внимание насекомите, тъй като яйцата им върху трупа не са много, въпреки че изпратих някои от ларвите за по-подробно изследване...

— Добре, добре, не съм те молил за скапани уроци по биология. От колко време е мъртъв?

— Осем до дванадесет седмици или два до три месеца както предпочиташ.

— Не предпочитам нито едното. Много си неточен. Има цял месец разлика. Кое ти се струва по-вероятно, осем или дванадесет?

— Може би някъде по средата, но не ме цитирай.

— Ще имаш късмет, ако не го направя — затръшна сърдито слушалката Уолш.

След това се обади на секретарката си по разговорната уредба:

— Мери, скъпа, можеш ли да ми донесеш всичко, което имаме за един човек, изчезнал преди два месеца? Име: Даниел Томпсън, адрес: някъде в Ийст Дийлър. Мисля, че със случая се е занимавал инспектор Стейли. Помоли го да ми отдели пет минути, ако е свободен.

— Разбира се — изчурулика секретарката му.

Погледът на инспектора се спря върху дебелото досие на Дейвид Мейбъри, което бе извадил от архива тази сутрин. То седеше в края на бюрото му чистичко и усмихнато в блестящата си нова подвързия. Досуц като обещание за пролет.

— Копеле мръсно! — каза му главният инспектор Уолш.

[1] Мери Стоупс (1880–1958) — привърженичка на контрола върху раждаемостта. През 1921 г. открила първата във Великобритания клиника за контрол върху раждаемостта. — Б.пр. ↑

[2] „Моли Малоун“ — популярна английска народна песен. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Извикани от спешни телефонни позвънявания, Джонатан Мейбъри и Елизабет Гуд пристигнаха късно следобед с малката червена кола на Джонатан. Докато влизаха през вратата на имението, Елизабет разтревожено се обърна към него:

— Нали няма да кажеш на никого?

— Какво да кажа?

— Знаеш много добре. Обещай ми, Джон.

Той повдигна рамене.

— Добре, но мисля, че си луда. По-добре да си признаеш всичко сега.

— Не — каза твърдо Елизабет. — Знам какво правя.

Джонатан погледна към азалиите и рододендроните, които обграждаха алеята по цялата ѝ дължина.

— Чудя се дали наистина знаеш. Според мен между твоята параноя по въпроса и тази на майка ти почти няма разлика. Рано или късно трябва да намериш кураж и да кажеш всичко, Лизи.

— Не бъди глупак — отвърна тя.

Алеята ги изведе на широката площадка пред къщата и Джон намали. Тук вече имаше две коли.

— Цивилни ченгета — каза той с черен хумор и паркира до двете коли. — Готова ли си за вземане на отпечатъци?

— О, за бога, няма ли да пораснеш? — избухна Елизабет, в която несигурността и раздражението бяха взели връх. — Понякога ми идва да те убия!

— Намерихме чифт обувки, сър — каза детектив Джоунс и остави прозрачна найлонова торба до краката на Уолш.

Инспекторът бе седнал на един дънер в горичката около къщата за лед. Той се наведе и погледна в торбата. Обувките бяха от хубава кафява кожа, изпъстрена с бели ивици от изсъхналата влага. Едната бе с черна, а другата с кафява връзка. Уолш обърна чантата и погледна токовете.

— Интересно — каза той. — Токовете са неизносени и подковани с налчета. Кой номер са? Тук не се вижда нищо.

— Четиридесет и втори, сър — посочи Джоунс обувката с кафявата връзка. — Ето тук все още личи.

Уолш кимна.

— Кажи на един от хората си да изтича до къщата и да провери кой номер носят Джонатан Мейбъри и Фред Филипс. След това да отиде в селото и да види как се справят Робинсън и другите момчета. Ако са свършили, да идват тук.

— Дадено — отвърна непочтително Джоунс.

Инспекторът се изправи.

— Аз ще бъда в къщата за лед заедно със сержант Маклафлин.

Когато и последните клиенти си тръгнаха, сержант Робинсън се върна в кръчмата.

— Съжалявам, друже — каза собственикът приветливо, щом се сети, че Робинсън вече бе изпил една бира по-рано. — Закъснял си. Не мога да ти сервирам.

Робинсън извади служебната си карта.

— Детектив сержант Робинсън, мистър Кларк. Разпитвам хората от селото. Вие сте последната ми спирка.

Пади Кларк облегна лакти на бара и цъкна с език.

— Предполагам, че ще да е заради тялото в Грейндж. На обяд говореха само за това. Мръсна работа, ето какво ще ти кажа.

Ник Робинсън се покатери на един висок стол и предложи на Пади цигара, преди сам да запали.

— Сигурно ще се изненадаш, но хората обикновено знаят повече, отколкото си мислят.

Той огледа набързо кръчмаря и реши, че и тук трябва да говори без увъртания. Пади бе голям грубоват човек с открита усмивка и хитри очи. „С този е по-добре да си приятел“ — помисли си Робинсън. Ръцете му бяха като лопати.

— Интересувам се от чужденците, които са минавали през Стрийч през последните шест месеца, мистър Кларк.

Пади се преви от смях.

— Чакай да се успокоя. Та при мен всеки ден идват чужденци. Минават всякакви хора, които спират просто да похапнат. Не мога да ви помогна.

— Добре. А какво ще кажеш за някакъв скитник, който е минал преди известно време през селото? Помислих си, че може да се е отбил при теб. Спомняш ли си нещо такова?

Пади му хвърли бърз поглед през цигарения дим.

— Странно. Сам никога нямаше да се сетя, но сега си спомням, че се отби тук. Каза, че идвал от Уинчестър. Приличаше на вързоп с парцали. Седна ей тук в ъгъла — кимна Пади към камината. — Жена ми искаше да го изгоня, но аз го оставих. Човекът имаше пари и се държеше прилично. Изпи две бири, стоя, докато затворих, и след това се заклатушка надолу по пътя. Мислите ли, че е замесен?

— Не. Сега просто търсим следи. Кога е било това? Можете ли да си спомните?

Здравенякът се замисли.

— Навън ръмеше. Спомням си, че влезе тук да се изсуши. Може би жена ми помни. Ако искате, ще я попитам и ще ви позвъня.

— Тя не е ли тук?

— Отиде до магазина. Скоро ще се върне.

Ник Робинсън погледна в бележника си.

— Чух, че се правите на добрия самарянин и помагате на заседнали каравани.

— Поне по два пъти в годината, когато някой идиот не успее да вземе завоя. Добре е за бизнеса. Когато им помогна, се чувстват задължени да дойдат и да похапнат тук.

Той кимна към прозореца.

— Общината е виновна. Поставили са твърде голям знак за къмпинга в Ийст Дийлър, и то в подножието на хълма. Оплаквал съм се хиляди пъти, но кой ли те слуша?!

— Нещо да ви е направило впечатление у хората, на които сте помагали? Нещо необичайно?

— Веднъж тук дойде някакъв еднокрак немски дребосък, придружен от жена като Раquel Уелч. Това ми се стори необичайно.

Ник Робинсън се засмя и отбеляза нещо в бележника си.

— Значи нищо необичайно.

— Нали няма още много въпроси?

— Това зависи от теб — отвърна сержантът и несъзнателно понижи тон. — Има ли още някой тук?

Пади леко присви очи.

— Не, сами сме. Какво искате?

— Поверителен разговор, сър. За предпочитане на четири очи — каза Ник Робинсън, а погледът му се спря на мечешките лапи на кръчмаря.

Пади изгаси цигарата в пепелника с дебелите си като кренвирши пръсти.

— Давай тогава — подкани той сержанта с недружелюбен тон.

— Тялото бе намерено в къщата за лед на Грейндж. Знаете ли я?

— Знам, че има такава, но не знам къде точно се намира.

— Кой ви е казвал за нея?

— Сигурно същият човек, който ми е казал, че в гората има двестагодишен дъб — сви рамене Пади. — Дейвид имаше идеята да привлече туристи в Грейндж. Искаше да го направи втори Стоурхед. Изготви карта на околността с няколко исторически бележки за къщата и отпечата стотина копия. Това беше умряла работа. Не му се щеше да даде и пени за реклама, а кой, по дяволите, е чувал за Стрийч Грейндж? — изръмжа презрително Пади. — Тъпо копеле. Чакаше парите да му паднат от небето.

Робинсън се оживи.

— Знаете ли кой друг има такава брошура?

— Това бе преди дванадесет-тринадесет години, сержант. Доколкото си спомням, Дейвид ги раздаваше наляво-надясно. Казваше, че опипва почвата. Не мога да ви кажа кой друг има копие от нея.

— А можете ли да намерите вашето?

Пади го погледна невярващо.

— Един господ знае къде е, но ще го потърся. Жената може да го е прибрала някъде.

— Благодаря. Значи сте познавали добре Мейбъри?

— Само колкото ми трябваше.

— Що за човек бе той? Какви бяха родителите му?

Пади се загледа към тавана, сякаш събираше мислите си.

— Средна класа. Баща му бе майор, загинал по време на войната. Не мисля, че Дейвид го е познавал, въпреки че старият полковник Галахър със сигурност го знаеше. Предполагам затова разреши на Фийби да се омъжи за сина му. Надявал се е, че се е метнал на баща си — усмихна се цинично кръчмарят. — Нямаше късмет. Дейвид бе проклет и в червата. Разправят, че когато майка му починала, той се

чудел дали да отиде на погребението ѝ или на конни състезания. Избрал конните състезания, защото бил заложил цяло състояние на фаворита в тях.

— Значи не го харесвахте, така ли?

Пади си взе още една цигара.

— Той си беше гадняр — от хората, които винаги ще те изиграят. Но беше един от най-добрите ми клиенти, а и ме снабдяваше с хубава стръв за риба. Купуваше бира само от мен и повечето от вечерите пиеше в кръчмата.

Той всмукна от цигарата.

— Освен мен никой друг не съжали за изчезването му. Когато си отиде, ми дължеше стотачка. Нямахме да ме боли толкова, ако поне бях уредил сметките си със скапаната му винена компания.

— Казахте „отиде си“. Не мислите ли, че е бил убит?

— По този въпрос не мисля нищо. Дали си е отишъл, или е бил убит — резултатът е същият. По онова време удвоихме оборота си. Вестниците доста пошумяха и Стрийч стана известен. Преди да ходят да киснат пред вратите на Грейндж, журналистите първо се отбиваха тук, за да пият по една бира.

Пади забеляза презрителната физиономия на сержанта и допълни:

— Аз съм бизнесмен. Сега пак ще бъде същото. Затова и жената отиде до магазина. Помнете ми думата. Довечера тук ще гъмжи от журналисти. Горко им на бедните жени. Няма да могат да подадат и носа си от къщата.

— Познавате ли ги добре?

По лицето на Пади се изписа подозрение.

— Достатъчно добре.

— А знаете ли нещо за лесбийските им истории?

Пади Кларк цъкна с език.

— Кой ви е разправял за това? — попита той.

— Чух го от няколко различни хора — каза меко Робинсън. — Не е ли истина?

— Глупави са като кокошки — изкоментира отвратено кръчмарят. — Достатъчно е три жени да заживеят заедно, да не вдигат много шум и да си гледат работата, и клюките започват.

Той отново изръмжа презрително.

— Две от тях са майки. Това едва ли се връзва с лесбийството.

— Ан Катрел няма деца, а освен това е признала пред мой колега, че е лесбийка.

Пади така се разсмя, че едва не се задави с цигарения дим.

— За твоя информация — каза той с насълзени очи, — Ан може да дава уроци по секс на Фиона Ричмонд. Вярно е, човече. Тази жена е имала повече любовници, отколкото ти — обяди. Какъв е този твой колега? Сигурно някой надут мухльо. Ан обича да изкарва такива от кожата им.

Сержант Робинсън не пожела да обсъжда Анди Маклафлин.

— Защо тогава никой не спомена за това? Предполагам, че за местните хора лекото поведение е не по-малко благодатна тема от лесбийството.

— Защото тя е твърде дискретна. Нима вие изхвърляте боклука на прага си? Във всеки случай в този край няма мъж, който би могъл да влезе в спалнята ѝ. Тя си пада по силни и умни мъже — завърши той с остър тон.

— А вие откъде знаете всичко това, мистър Кларк?

Пади го погледна втренчено.

— Няма значение откъде го знам. Искаше поверителен разговор и ето — аз съм поверителен. Нека да се изясним. За тези жени са изговорени толкова много глупости, че повече няма накъде. Сигурно ще ми кажете, че организират и магьоснически събори. Това е другата любима тема. Обвиняват горкия Фред, че е сатанинският жребец в тези оргии само защото е лежал в затвора.

— Между нас да си остане, сър — продължи Робинсън, но след кратка пауза, през която размишляваше как би изглеждал Фред в ролята на сатанински жребец, — от няколко източника дочух, че може би знаете нещо по въпроса с два-трите употребявани презерватива, които открихме в горичката край Грейндж.

По изражението на Пади личеше, че е готов да убива.

— Какви са тези източници?

— Няколко — отвърна твърдо сержантът. — Не възнамерявам да ги разкривам, както и не възнамерявам да разкривам нищо от това, което ще ми кажете, без изричното ви позволение. Не знаем накъде да вървим. Трябва ни информация.

— Вървете на майната си и ти, и твоята информация! — каза агресивно Пади, като приближи лицето си до това на Робинсън. — Аз съм кръчмар, а не скапано ченге. На теб ти плащат за това. Ровичкай се из мръсотията сам.

Десетте години служба бяха научили Ник Робинсън на някои хитрини. Той прибра химикалката в джоба си и стана от стола.

— Това е ваше право, сър, но засега всички обстоятелства са против мисис Мейбъри и приятелките ѝ. Изглежда, че единствено те са знаели местонахождението на къщата за лед достатъчно добре, за да скрият трупа вътре. Гарантирам ви, че ако не съберем повече информация, трите ще бъдат обвинени в съучастничество.

Последва дълго мълчание, през което кръчмарят втренчено гледаше полицая. Робинсън чувстваше, че не би трябвало да харесва този човек, който според Ейми Ледбетър бе полов атлет. Въпреки това обаче го харесваше. Какъвто и да бе сексуалният му морал, той поне гледаше събеседника си в очите.

— По дяволите — изгърмя внезапно Пади и стовари юмрук на тезгяха. — Сядай тук, човече. Сега ще ти донеса една бира. Ако обаче отнякъде разбере, че си промълвил и думичка на жена ми, ще ти кача топките на врата.

Когато Уолш пристигна с обувките в найлоновия плик, Маклафлин вече го чакаше пред входа на къщата за лед.

— Предадох ми, че сте искали да ме видите, сър.

Уолш свали сакото си, сгъна го прилежно и седна на затоплената от слънцето земя.

— Седни, Анди. Трябва да разменим няколко думи на спокойствие. Този дяволски случай става все по-объркан и не бих искал някой да ни подслушва.

Инспекторът внезапно забеляза умореното лице на Маклафлин и раздражено попита:

— Какво ти става? Изглеждаш ужасно.

Сержантът извади портфейла от джоба на панталоните си и седна на земята.

— Нищо — отвърна той, докато безуспешно се опитваше да намери място на краката си.

Маклафлин погледна шефа си с крайчеца на окото. Не помнеше да е бил наясно дали харесва или не Уолш. При цялата си грубост

инспекторът понякога изненадваше с любезността си. Но не и днес.

Той се обърна към Уолш и видя в него дребен, незначителен човек, който се правеше на мъжкар само защото положението му го позволяваше. Маклафлин се изкуши да признае на инспектора за нападението си над Ан Катрел просто за да види реакцията му. Дали щеше да хапе, или пък само да лае? „Ще лае“ — реши презрително сержантът. Уолш не бе по-способен от него да се справя с неприятностите. Разбира се, когато Ан Катрел подаде писменото си оплакване, всичко щеше да бъде доста по-различно. Тежката машина на правосъдието щеше да се задвижи и действието ѝ щеше да бъде безпощадно ефикасно. Увереността, че ще стане точно така, по-скоро радваше, отколкото потискаше Маклафлин. Тогава нямаше да става нужда сам да си прави харакири. Всичко щеше да бъде извършено без негово участие. За момент дори почувства гневни тръпки, че жената все още не е подала оплакването.

Уолш прочете рапорта на патолога и попита:

— Е, какво мислиш?

Свределът отново задълба в мозъка на Маклафлин.

Той вдиша очи и обърна към Уолш празен поглед, но бързо се осъзна и поклати глава.

— Казахте, че изследва вероятността за осакатяване. Нима още не е сигурен?

Уолш изръмжа саркастично:

— Не иска да се обвързва. Твърди, че има много малък опит с ръфани трупове. Чудя се обаче какъв, по дяволите, е този плъх, който откъсва само двата пръста, които липсват на Мейбъри.

— Трябва да натиснете Уебстър за това — отбеляза замислено Маклафлин. — Ако е нямало осакатяване, то тогава нещата коренно се променят.

В съзнанието му изникнаха черно-белите кадри от обесеното за краката тяло на Мусолини. Преди това тълпата го бе кастрирала. Гневни, бесни, мразещи лица, празнуващи отмъщението си.

— Коренно се променят — повтори тихо той.

— Защо?

— Защото вероятността тялото да е на Мейбъри намалява.

— И ти си като Уебстър — избумтя Уолш. — Бързате да направите глупавите си изводи. Запомни го от мен, Анди. Най-

вероятно е тялото да е на Мейбъри. Статистически невероятно е само в продължение на десет години това имение да бъде сцена на две несвързани помежду си убийства. Докато, както вече отбелязах, статистически вероятно е жена му да го е убила.

— Дори и тя не може да го убие два пъти, сър. Ако го е извършила преди десет години, то трупът в къщата за лед не е негов. Ако пък е негов, ръцете на мисис Мейбъри са все още окървавени.

— Заслужава си го — отвърна студено Уолш.

— Може би, но за вас Мейбъри се е превърнал във фикс идея и не можете да очаквате и от останалите да преследват духове само заради това.

Уолш заровичка из джобовете на сакото за лулата си и щом я намери, я натъпка мълчаливо.

— Имам предчувствие, Анди — каза той най-накрая, докато палеше лулата си. — В момента, когато видях тази каша вчера, и разбрах. „Намерих те, намерих те, копеле такова“ — рекох си аз.

Той вдигна глава и улови погледа на Маклафлин.

— Добре, добре, синко. Не съм глупак. Няма да ви карам да гоните вятъра само защото имам предчувствие. Факт е обаче, че проклетото тяло не може да бъде идентифицирано. И защо? Защото някой някъде не иска полицията да го идентифицира, ето защо. Кой е взел дрехите? Къде са зъбните протези? Защо няма отпечатъци? Добре, било е осакатено. Но вероятността да е било осакатено, защото не е Мейбъри, е също толкова голяма, както и тази да е било осакатено, защото е той.

— И какво ще предприемем сега? Да проверим обявените за издирване.

— Вече го направих. Поне в околността. Ако трябва, ще разширим района, но един от местните отговаря на описанието. И то доста точно. Някой си Даниел Томпсън от Ийст Дийлър. Освен че отговаря на описанието, е изчезнал и по времето, по което Уебстър смята, че е умрял нашият човек.

Инспекторът кимна към обувките в плика.

— По време на изчезването си е носел кафяви обувки. Джоунс е намерил тези в горичката.

Маклафлин подсвирна през зъби.

— Има ли някой, който може да идентифицира обувките?

— Жена му — отговори Уолш, докато гледаше как Маклафлин непохватно се изправя. — Не бързай толкова — изсъска сприхаво той. — Да чуем какво имаш да кажеш ти. Нали си говорил с мис Катрел тази сутрин. Научи ли нещо?

Маклафлин откъсна стрък трева до себе си.

— Истинското име на семейство Филипс е Джеферсън. И двамата са били осъдени на по пет години за убийство на хазаина си Йън Донахю, който пък блудствал със сина им и го убил. Бил е единственото им дете, дванадесетгодишен. Мисис Джеферсън го е родила на четиридесет години. Постъпването им на работа тук е уредено от мис Ан Катрел.

Сержантът погледна към Уолш.

— Това е вероятност, сър. Щом са го направили веднъж, защо да не го направят и втори път?

— Случаите са различни, сержант. Доколкото си спомням, те не са се опитали да прикрият убийството на Донахю. Дори са провели нещо като съдебен процес срещу него, след което са го обесили. Приятелката му също е присъствала. После е била главна свидетелка на защитата. Не, това е съвсем различно убийство.

— Може би — каза Маклафлин, — но все пак са показали, че са способни да убият за отмъщение. Не трябва да забравяме, че са много привързани към мисис Мейбъри.

— Разпита ли ги вече?

Сержантът намигна.

— До известна степен. Разпитах жената след мис Катрел. Само си изгубих времето. Тя е свадлива стара кокошка.

Той извади бележник от джоба на ризата си и заровичка из листите.

— Изтърва обаче нещо, което ми се стори интересно. Питам я дали е щастлива тук, а тя ми отговори: „Единствената разлика между затвор и крепост е, че в крепостта вратите са заключени отвътре“.

— И какво ти се струва толкова интересно?

— Бихте ли описали дома си като крепост?

— Тя е стара — махна нетърпеливо с ръка Уолш. — Нещо друго?

— Даяна Гуд има дъщеря — Елизабет, която понякога прекарва уикендите си тук. Деветнадесетгодишна, живее в Лондон, в

апартамент, подарен от баща ѝ. Работи като крупие в едно от казината на Уест Енд. Доста е непокорна. Поне така я описа майка ѝ.

Уолш изръмжа.

— Фийби Мейбъри притежава пушка и разрешително за нея — продължи да чете бележките си Маклафлин. — Нейни са празните гилзи, които намерихме. Според Фред около лятната кухня в градината има стадо подивели котки. Мисис Мейбъри от време на време ги плашела с изстрели, но напоследък загубила интерес. Казала, че е все едно да се опитваш да спреш прилива.

— А някой знаеше ли нещо за презервативите?

Маклафлин иронично повдигна вежди.

— Не — отвърна разпалено той, — но затова пък се позабавлявах за моя сметка. Фред каза, че напоследък не ходел много по жени. Разпитах го отново за намирането на тялото. Повтори същата история. Без отклонение.

Маклафлин отново прочете показанията на Фред:

— Когато стигнал до къщата за лед, вратата била напълно оплетена от къпините. Той се върнал до барачката си за фенерче и коса. Утъпкал къпините толкова много, защото искал да извади тухлите с количка и му трябвала широка пътека. Щом приближил вратата, намерил я полуотворена. Нямало следи някой да е бил там скоро. След като открил тялото, се забавил колкото да затвори вратата и хукнал към къщата.

— Притисна ли го здраво? — попита Уолш.

— Задавах му едни и същи въпроси по три-четири пъти, но и той е като жена си. Наумил си е нещо и повтаря само него. Дори и да е отъпкал къпините, след като е открил тялото, няма да ни каже.

— Какво е мнението ти, Анди?

— И аз мисля като вас, сър. Сигурно е имало доста следи, но след като е открил тялото, Фред е направил всичко възможно, за да ги заличи.

Маклафлин погледна към купчината окосени къпини от едната страна на вратата.

— Добре се е справил. Дори и да искаме, не можем да разберем колко хора са минали оттук и кога.

Елизабет и Джонатан намериха майките си и пият кафе във всекидневната. Бенсън и Хеджес се надигнаха от килима да посрещнат

новодошлите. Те започнаха да душат ръцете и да се търкат доволно в краката на гостите. За разлика от кучетата, трите жени ги приеха спокойно. Фийби протегна ръка на сина си, Даяна потупа облегалката на креслото си, като мълчалива покана към дъщеря си, а Ан кимна.

Първа заговори Фийби:

— Здравейте, скъпи. Добре ли пътувахте?

Джонатан се настани на облегалката на стола ѝ и я целуна по бузата.

— Чудесно. Лизи е успяла да се освободи от нощната смяна и дойде да ме вземе от болницата. Аз съкратих следобедните лекции и по обяд бяхме на път за насам. Все още не сме яли — допълни той.

Даяна се изправи.

— Сега ще ви донеса нещо.

— Чакай малко — хвана ръката ѝ Елизабет и я накара да седне обратно. — Ще потърпим още няколко минути. Кажете ни какво става? В кухнята разменихме няколко думи с Моли, но тя не бе особено словоохотлива. Полицията идентифицира ли трупа? Споменаха ли как е било извършено престъплението?

Тя изстреля въпросите си с развълнуван глас и горящи очи. Думите ѝ бяха посрещнати от изненадано мълчание. Само за двадесет и четири часа жените бяха успели да станат болезнено подозрителни. Въпросите трябваше да се обмислят, а отговорите да се преценяват.

Както можеше и да се очаква, Ан първа наруши мълчанието:

— Доста страшничко, а? Не вярваш на собствените си преценки.

Тя хвърли цигарата си в камината.

— Представете си какво е в полицейска държава. Не смееш да вярваш на никого.

Даяна ѝ хвърли благодарен поглед.

— Разкажи им ти. Мен не ме бива за такива работи. Попрището ми е да разказвам анекдоти. Когато тази история свърши, ще усъвършенствам умениято си, ще подсиля пикантните подробности и ще ги сервирам заедно с вечерята. Но не и сега — поклати глава тя. — В момента не ми е много смешно.

— Не знам за теб — обади се неочаквано Фийби, — но аз тази сутрин доста се посмях, когато Моли хвана Маклафлин в долния килер. Изгони го оттам с метлата. Бедният човек имаше доста окаян вид. Сигурно се е опитвал да намери клозета.

Елизабет нервно се засмя.

— Какво представлява той?

— Глупак — каза сухо Ан и загърна врата си с яката на ризата.

— Та какви бяха въпросите ти, Лизи? Идентифицирали ли са трупа? Не. Казаха ли са как е извършено престъплението? Не.

Тя се наклони леко напред и вдигна пръст.

— Засега, доколкото знаем, положението е следното.

Бавно и отчетливо Ан описа намирането на тялото, преместването му, огледа на къщата за лед и околността и разпитването им от полицията.

— Мисля, че следващият им ход ще е претърсване на къщата.

Тя се обърна към Фийби.

— Това е логично. Предполагам, ще искат да огледат всеки сантиметър.

— Не разбирам, защо не го направиха снощи?

Ан се намръщи.

— Аз също се чудих, но, предполагам, са изчаквали резултатите от медицинската експертиза. Искат да знаят какво търсят. В известно отношение това е дори по-лошо.

Джонатан се обърна към майка си:

— По телефона каза, че са искали да ни разпитват. Защо?

Фийби свали очилата си и ги избърса с края на ризата си.

— Искат да знаят на кого сте показвали къщата за лед.

Тя го погледна и Джонатан не за пръв път се зачуди защо майка му носи очила. Без тях тя бе красива, а с тях изглеждаше обикновена. Веднъж, още като момче, бе погледнал през очилата ѝ. Откритието, че стъклото бе обикновено, му се бе сторило равносилно на предателство.

— Ами Джейн? — попита веднага той. — И нея ли ще разпитват?

— Да.

— Не трябва да им позволяваш — настоя Джонатан.

Фийби взе ръката му и я задържа между своите.

— Не мислим, че можем да ги задържим, скъпи. Ако се опитаме, нещата сигурно ще станат по-лоши. Тя ще се прибере у дома утре. Ан смята, че трябва да имаме повече вяра в нея.

Джонатан гневно се изправи.

— Ти си луда, Ан. Това ще бъде голям удар не само за Джейн, но и за мама.

Ан повдигна рамене.

— Нямаме голям избор, Джони — отвърна тя, като нарочно използва галеното име от детските му години. — Предлагам ти да имаш повече доверие на сестра си. И да стискаш палци. Всъщност това е единственото, което можем да направим.

ЕДИНАДЕСЕТ

Хората на Уолш заприиждаха към къщата за лед от всички страни, за да докладват. Слънцето приличаше безмилостно и като нахвърляха саката си по тревата, мъжете насядаха и налягаха по тях. Приличаха досущ на летовници, натъркаляли се един до друг на плажа. Маклафлин бе легнал по корем и гледаше с присвити очи, сякаш бе баща, който следи немирните си деца в далечината. Сержант Робинсън, забравил за всичко на света, бе заровил лице в плика със сандвичи и мляскаше лакомо. Ако го гледаше отстрани, човек би си помислил, че мъжете са излезли на импровизиран пикник.

В дъното къпините, които само допреди два дни цъфтяха в трънливата си плетеница, изцеждаха сока от прекършените си стъбла и вехнеха на слънцето.

Уолш извади носна кърпа и избърса потното си чело.

— Е, да видим какво сте донесли — наруши гласът му блажената тишина, сякаш веднъж вече бе правил предложението, но то е било отхвърлено.

Инспекторът седеше с широко разкрасени крака и тефтерче между тях. Той обърна на бяла страница.

— Обувки — започна Уолш, като си отбеляза нещо и посочи найлоновия плик до себе си. — Кой е ходил в къщата?

— Аз, сър — обади се един от хората на Джоунс. — Фред Филипс носи четиридесет и пети номер, а ходилата му са почти квадратни. Показа ми един от ботушите си — цъкна с език полицаят. — Този човек има не само слонско тяло. Той има и слонски крака.

Полцията улови погледа на Уолш и бързо разгледа обувките в чантата. После поклати глава.

— Не, сър. Тези сигурно няма да му се закачат и на големия пръст. Джонатан Мейбъри носи четиридесет и три и половина.

Полцията отново вдигна очи от бележника си.

— Двамата с дъщерята на мисис Гуд току-що пристигнаха, сър. В момента са с майките си.

Докато записваше номерата, Уолш измърмори нещо одобрително.

— Добре. Робинсън, ти какво откри?

Сержантът натъпка последното парче сандвич в устата си и извади бележника си.

— Повишение — прошепна той на полицая до него.

— Какво беше това? — попита строго Уолш.

— Извинете, сър, от вятъра е — отвърна Робинсън, докато прелистваше бележника си. — Открих златна мина, сър. Ще напиша всичко в рапорта си, но най-важните неща са: първо — горичките наоколо редовно се използват от местните любовни двойки. Явно тази практика не е от вчера. Второ — Дейвид Мейбъри е напечатал сто екземпляра от брошура, в която има карта на околността и кратка история на къщата.

Той погледна към Уолш.

— Искал е да привлече туристи — обясни сержантът — и е раздавал брошурките на всички желаещи.

— По дяволите — избухна главният инспектор. — Имаш ли екземпляр?

— Все още не. За тях ми разказа собственикът на кръчмата. Обеща ми, че ще потърси своето копие и ще ми позвъни, ако го намери.

— Нещо друго?

— Почакайте малко, сър, едва започвам — изхленчи умолително Ник Робинсън. — Разпитвах и за чужденци. Няколко души си спомниха за стар скитник, когото са видели преди два-три месеца. Точна дата обаче не успях да установя. Имал е пари, защото е изпил две бири в кръчмата.

— Аз знам датата, сър — прекъсна го нетърпеливо младият Уилямс. — Ходил е и в две къщи от общинските жилища, за да моли за храна и пари. В първата живее стара дама на име Хогърт. Тя му е дала сандвич. Втората е била на мисис Фаулър, която го е изгонила, защото по това време синът ѝ празнувал рождения си ден. Двадесет и седми май — обяви победоносно той. — Дадох ми добро описание. Сигурно няма да е трудно да го намерим. Стара кафява шапка, зелено сако и — това е интересно — яркорозови панталони.

Уолш не изглеждаше много убеден.

— Сигурно няма връзка. Това лято скитниците са повече от мухите. Вървят след слънцето и забележителностите досущ като туристите. Нещо друго?

Сержант Робинсън улови саркастичния блясък в очите на Маклафлин, който му подсказа, че инспекторът отново е в едно от лошите си настроения. „Господ да го убие“ — помисли си той. Да работиш с Уолш бе като да въртиш фурнаджийска лопата. Той постоянно се измяташе. По друго време усилията му можеха и да бъдат възнаградени. Днес обаче щеше да бъде късметлия, ако получи и ритник в задника.

Той отново погледна в бележника си.

— Проверих една следа и говорих със собственика на използваните презервативи — продължи сержантът. — Той идва тук с приятелките си, ако времето е хубаво. Обикновено към единадесет вечерта.

— Името — изсъска Уолш.

— Съжалявам, сър. Обещах, че няма да споменавам името на източника си, освен ако не стане крайно наложително. Дори и тогава ще е необходимо съгласието му.

Според сержант Робинсън заплахите на Пади Кларк, че ще му качи топките на врата, съвсем не бяха празни приказки. Кръчмарят не обясни защо кръшка, но Робинсън сам се досети, когато на излизане неочаквано се сблъска с мисис Кларк. Тя бе огромна, дебела и властна жена с хищна усмивка и смразяващ поглед. Същинска горгона в панталон. „Бог вижда — си бе помислил сержантът, че никой не може да обвинява Пади за желанието му от време на време да се гушне в нещо меко, топло и приятно.“

— Продължавай — каза Уолш.

— Попитах го дали е виждал нещо необичайно тук през последните шест месеца. Каза, че не е виждал, но е чувал. Според него тук обикновено е тихо. Най-много да се обади бухал, сова или да излае куче.

Робинсън отново погледна бележника си.

— През първата половина на юни моят източник твърди, че на два пъти с приятелката си — цитирам: „се напикахме от страх от най-ужасните звуци, които съм чувал. Сякаш душите на мъртвите крещяха от ада“. Когато това се случило за пръв път, приятелката му толкова се

изплашила, че избягала. Той побързал да я последва и щом стигнали до пътя, тя му каза, че си е забравила пликчетата там.

Приглушеният кикот се понесе като пролетен бриз сред мъжете. Дори Уолш се усмихна.

— Оттогава идвали още няколко пъти, но не са чували нищо.

Маклафлин се размърда.

— Дивите кожи — обади се той — са се боричкали за тялото. Ако това е вярно и датата е правилна, ще разберем кога е започнало всичко. Жертвата е била убита през или преди първата седмица на юни.

— Сигурен ли е твоят човек за датата? — обърна се Уолш към Робинсън.

— Да. Ще пита и приятелката си, но си спомня, че е било през горещините в началото на юни. Каза, че и двата пъти земята е била топла и суха, така че не е ставало нужда да взема никаква постелка.

Уолш си отбеляза нещо.

— Това ли е всичко?

— Имам и няколко противоречиви показания за трите жени. Почти всички твърдят, че са лесбийки и се опитват да привлекат момичетата от селото към оргиите си. Но двама от разпитаните от мен, сър — по мое мнение най-разумните — казаха, че това са пълни глупости. Едната е възрастна дама — седемдесет-осемдесетгодишна, която ги познава доста добре, а другият е моят човек. Той ми довери, че Ан Катрел е имала толкова много любовници, че можела да дава уроци по секс на Фиона Ричмонд.

Робинсън запали цигара и погледна Маклафлин през дима.

— Ако това е вярно, сър, то може да даде нова насока на разследването. Крим пасионел^[1] или както там го наричат жабарите^[2]. Тя се преструва на лесбийка и се опитва да ни убеди, че я интересуват само жените. Защо? Може би, защото е ликвидирала някой ревнив любовник и се опитва да се прикрие.

— Информаторът ти говори измишльотини — прекъсна го сухо Маклафлин. — Всички знаят, че тези жени са лесбийки. По дяволите, за тях съм чувал повече вицове, отколкото мога да си спомня.

Джак Буд имаше цяла торба такива.

— Това едва ли е нещо ново, което мис Катрел е измислила заради нас. И ако в крайна сметка не е вярно, защо тогава се преструва,

че е? Какво печелят от това?

Уолш тъпчеше лулата си.

— Проблемът ти, Анди, е, че твърде много обобщаваш — каза кисело той. — Фактът, че всички знаят нещо, не го прави истина. Всички знаеха, че брат ми е непоправима стипца, а след смъртта му открихме, че всяка година е давал по двеста лири за обучението на някакви негърчета в Африка.

Инспекторът кимна одобрително към Робинсън.

— Може би си попаднал на нещо, Ник. Лично аз и пет пари не давам за сексуалните им навици. Впечатлението ми е, че и на тях не им пука много какво говорят хората. Ето защо — погледна той към Маклафлин — не потвърждават или отричат нищо. Но — продължи замислено Уолш, след като запали лулата си — съм заинтересуван от факта, че Ан Катрел се опитва да ни натрапи хомосексуалността си от момента, в който ни видя. Защо го прави?

На полянката се възцари мълчание. Робинсън изчака малко и после заговори:

— Нека аз да опитам, сър. Мен все още не ме е виждала. Може би ще проговори. Струва си да пробваме.

— Ще си помисля. Някой друг да е открил нещо?

Един от полицаите се изправи.

— Говорих с двама души, които си спомнят за някаква стенеца жена една нощ. Не могат обаче да определят кога точно са чули стоновете.

— В една къща ли живеят?

— Не. Затова и реших да ви кажа. В различни къщи са. Встрани от пътя за Ийст Дийлър има две фермерски къщурки. И двамата си спомнят за женските стонове, но тогава не са направили нищо, защото помислили, че са някои любовници. Както казах, не могат да си спомнят точната дата.

— Върви и ги разпитай пак — сопна се Уолш. — Вземи със себе си и Уилямс. Разбери, дали по това време не са гледали телевизия, дали не е било, докато са вечеряли? Или пък ако са си били легнали, по кое време е станало. Защо са били будни — от горещина или пък защото е валил дъжд. Въобще питай ги за всичко, което ще ни ориентира за времето. Ако виковете не са били, защото жената току-що е убила човек, може да е станало, защото е видяла как го убиват.

Инспекторът с мъка се изправи и вдигна сакото и бележника си от земята.

— Маклафлин, идваш с мен. Ще отидем да си поговорим с мисис Томпсън. Джоунс, докарай тук една от колите и прибери всичко. След като откарате екипировката в участъка, можете да починете един час. После ви искам отново тук за претърсване на къщата. На бюрото ми има заповед за обиск — обърна се той към Джоунс. — Донеси я.

Инспекторът погледна Ник Робинсън.

— Добре, синко, иди и си поговори на сексуални теми с мис Катрел, но без да я плашиш. Ако тя наистина е извършила това, искам да мога да го докажа.

— Оставете на мен, сър.

Уолш се усмихна зловещо.

— Запомни само едно нещо, Ник. Навремето тази дама е хапвала хора от частите за бързо реагиране на закуска. За нея ти си просто пакетче фъстъци.

След няколко секунди вратата се отвори и на прага се появи дребна безцветна жена в закопчана до брадичката строга черна рокля. Тя имаше тъжни очи и изпити устни. Между плоските ѝ гърди висеше златен кръст, окачен на дълга верижка. За да заприлича напълно на мъченица, ѝ липсваха Евангелието в ръцете и черната забрадка на главата.

Уолш извади служебната си карта.

— Мисис Томпсън? — попита той.

Тя кимна, без да си прави труда да гледа картата.

— Главен инспектор Уолш и сержант Маклафлин. Може ли да влезем? Бихме искали да ви зададем няколко въпроса във връзка с изчезването на съпруга ви.

Жената присви устни в отблъскваща гримаса.

— Но аз вече казах на полицията всичко, което знам — изплака тя, а тъжните ѝ очи се напълниха със сълзи. — Не искам пак да си спомням за това.

Уолш изруга наум. „Ако нещо ми се случи — помисли си той, — жена ми сигурно ще бъде същата. Досадна, плачлива, раздражителна.“ Инспекторът се усмихна любезно.

— Ще ви отнемем само минута — увери я той.

Мисис Томпсън неохотно отвори вратата и ги покани в гостната, въпреки че „гостна — помисли си Маклафлин — не е най-точното название“. Стаята бе стерилно чиста и лишена от всичко, което би й придало индивидуалност — книги, украшения, картини. Нямаше дори и телевизор. В мислите му изникна пълната с живот стая на Ан Катрел. Ако подредбата наистина отразяваше вътрешния свят на човека, то за сержанта нямаше и капка съмнение коя от двете жени бе по-интересна. Съвместният живот с мисис Томпсън сигурно приличаше на съжителство с празна черупка.

Двамата полицаи заеха посочените им столове, а мисис Томпсън приседна на края на дивана. Пръстите ѝ мачкаха копринената кърпичка, с която от време на време подсушаваше очите си. Инспектор Уолш извади лулата си и се огледа, сякаш едва сега виждаше стаята. След като не откри каквото му трябваше, той прибра лулата.

— Кой номер обувки носеше съпругът ви? — обърна се той към дребничката жена.

Очите ѝ се разшириха и тя го изгледа така, сякаш инспекторът току-що ѝ бе направил неуместно предложение.

— Не ви разбирам — прошепна мисис Томпсън.

Уолш усети, че става нервен. Дори и Томпсън да бе избягал, кой можеше да го вини? Та тази жена бе нетърпима.

— Кой номер обувки носи съпругът ви — повтори търпеливо инспекторът.

— Носи? — обади се като ехо тя. — Носи? Да не би да сте го открили? Бях сигурна, че е мъртъв.

Мисис Томпсън замръзна на мястото си.

— Значи е загубил паметта си. Това е единственото обяснение. Той никога не би ме напуснал.

— Не, не сме го открили, мисис Томпсън — отговори твърдо инспекторът. — Но вие сте съобщили за изчезването му и ние правим всичко възможно да го намерим. Номерът на обувките му ще ни помогне. В полицейското досие пише, че е носил четиридесет и втори. Вярно ли е?

— Не знам — каза отнесено тя. — Винаги си купуваше обувките сам.

Мисис Томпсън погледна Уолш изпод ресниците си и внезапно му се усмихна свенливо.

Маклафлин се наклони напред.

— Ще ме придружите ли догоре, мисис Томпсън? Ще прегледаме обувките, оставени от съпруга ви, и ще разберем каквото ни трябва.

Жената се сви на дивана.

— Не мога — отвърна тя. — Не ви познавам. Предния път идва една млада полицайка. Защо я няма сега? Къде е?

Инспектор Уолш преброи наум до десет и реши, че Даниел Томпсън трябва да е бил светец.

— От колко години бяхте женени? — попита любопитно той.

— От тридесет и две — прошепна жената.

„Този човек наистина е бил светец“ — помисли си инспекторът.

— Можете ли да отидете и да ни донесете чифт обувки? — предложи той. — Ние със сержант Маклафлин ще ви изчакаме тук.

Мисис Томпсън прие без съпротива. Тя излезе от стаята и грижливо затвори вратата след себе си, сякаш това би попречило на двамата мъже да я изнасят в спалнята ѝ, ако бяха решили да го сторят. Уолш повдигна високо вежди.

— Тази жена трябва да се прегледа.

— Болна е — отвърна сериозно Маклафлин. — Сигурно изчезването на съпруга ѝ я е изкарало извън релсите. Не мислите ли, че трябва да ѝ помогнем?

Уолш замълча за момент.

— Май викарият живее през няколко къщи. На връщане в Грейндж ще се отбием при него.

Вратата се отвори и мисис Томпсън се появи с чифт излъскани до блясък черни обувки, които бе притиснала до гърдите си.

— Четиридесет и втори номер — каза тя. — Въобще не съм подозирала, че има толкова деликатни крака. Той съвсем не бе нисък човек.

Уолш неохотно отвори куфарчето си и извади оттам найлоновата торба с кафявите обувки. След това ги поднесе към мисис Томпсън и попита:

— Тези обувки на съпруга ви ли са? Спомняте ли си да е имал такъв чифт?

Отговорът ѝ дойде незабавно:

— Разбира се, че не са. Съпругът ми дори не би си помислил да носи шарени обувки.

— Белите петна са засъхнала влага, мисис Томпсън, а не кожа. Обувките са били чисто кафяви.

— О — приближи се по-близо тя, но след като ги огледа внимателно, поклати глава. — Не, никога не съм ги виждала. Със сигурност не са на Даниел. Той имаше само един чифт кафяви обувки — въздъхна тя — и го бе обул в деня, в който изчезна.

Мисис Томпсън подсуши очите си с дантелената кърпичка.

— Бяха много скъпи италиански обувки с остри върхове. Въобще не приличаха на тези. Съпругът ми бе много придирчив към облеклото си — завърши тя.

Уолш прибра найлоновия плик в куфарчето си.

— Когато сте съобщили за изчезването на съпруга си, мисис Томпсън, сте споменали, че напоследък е имал проблеми с работата си. Какво точно сте искали да кажете?

Жената се дръпна уплашено.

— Той не би ме напуснал — повтори тя.

— Разбира се, че не, мисис Томпсън. Понякога обаче трудностите в работата карат мъжете да постъпват безразсъдно. Може би не е успял да се справи с проблемите си и е искал да ги обмисли насаме. Това ли имахте предвид?

Сълзите неудържимо потекоха от тъжните ѝ очи. Мисис Томпсън носеше отчаянието си като стара раздърпана жилетка. Тя бе свикнала с него въпреки грозотата му. Жената се отпусна на дивана.

— Фирмата му банкрутира — обясни тя. — Даниел дължи пари почти на всички. Помощникът му им обясни положението, но хората — кредиторите — продължават да звънят у нас. Не мога да направя нищо. Казах им, че е мъртъв.

— Откъде знаете? — попита я меко Уолш.

— Никога не би ме напуснал — каза мисис Томпсън. — Не и ако бе жив.

Инспекторът погледна към Маклафлин и кимна към вратата.

— Благодаря ви, че ни отделихте от времето си, мисис Томпсън. Искам да ви питам само още нещо. Ходил ли е някога съпругът ви в Стрийч Грейндж? Имал ли е въобще вземане-даване с обитателите му?

Устните ѝ злобно се свиха.

— Да не би да имате предвид онези ужасни жени? — изсъска тя.

Уолш кимна.

— Даниел по-скоро би влязъл в бърлогата на лъва — прекръсти се мисис Томпсън, — отколкото да се опетни с греха им.

Тя целуна кръста и изведнъж започна да разкопчава роклята си.

— Добре, добре — каза объркано Уолш. — Няма нужда да ни изпращате.

В коридорчето Анди Маклафлин се спря и се обърна към гостната:

— Ще помолим викария да ви посети, мисис Томпсън. Добре ще е да си поговорите с него.

Викарият изслуша разказа им със зле прикрито безпокойство.

— Честно казано, инспекторе, аз не мога да направя почти нищо. Повярвайте ми, нашето малко паство положи големи усилия да помогне на мисис Томпсън. Потърсихме помощ от лекари и социални работници, но ако тя самата не поиска помощта на психиатър, те са с вързани ръце. Виждате ли, тя не е луда. Дори не е депресирана. Не и в общоприетия смисъл на тази дума.

Докато говореше, изпъкналата адамова ябълка на викария подскачаше нагоре-надолу.

— Тя се държи... въъ... странно само когато я посещават хора и по-точно мъже. Лекарят е сигурен, че подобрението ѝ е въпрос на време. Истината е — разпери ръце викарият, — че нито на него, нито пък на мен ми се иска да ходя там отново. Ще изпратя съпругата си, въпреки че и нейната последна среща с мисис Томпсън не е била от приятните. Бедната жена ѝ каза, че ме видяла в църквата само по чорапи и обувки.

Адамовата ябълка нервно подскочи към брадичката му.

— Това е такава трагедия! Оставете я на моите грижи, инспекторе. Сигурен съм, че с времето ще се оправи. Трябва да намерим начин да ѝ помогнем. Оставете я на мен...

Детектив сержант Робинсън натисна звънеца на Ан Катрел и зачака. Вратата бе леко открехната и отвътре се дочу гласът ѝ:

— Влезте.

Той прекоси коридора към стаята в дъното. Ан бе седнала зад бюрото си със затъкнат зад ухото молив и подпрян на чекмеджето крак. От касетофона ѝ тихо се носеше „Джъмпинг джек флаш“^[3] и кракът ѝ се движеше в ритъм с музиката. Тя погледна към сержанта и му посочи един празен стол.

— Аз съм Ан Катрел — свали молива иззад ухото си тя и поправи нещо на напечатания лист пред нея.

„Вагиналният оргазъм — мит или истина“ вече бе почти готов, побрал се на пет стандартни машинописни страници.

Сержантът седна.

— Детектив сержант Робинсън — представи се той.

— Какво мога да направя за вас? — усмихна се Ан.

„По дяволите — помисли си той, — та тя е бомба! Даже повече от «бомба».“ Тъмната ѝ коса и големите очи му напомнях за Одри Хепбърн. От начина, по който я бе описал Маклафлин, Робинсън очакваше да види истински крокодил.

— Няма да ви отнемам много време — започна той. — Искам само да изясня нещо.

— Давай тогава. Музиката пречи ли?

— Не. Това са едни от любимците ми — признали Робинсън. — Работата е там, мис Катрел, че вие, както и повечето от хората в Стрийч казвате, че сте лесбийки.

Той направи малка пауза.

— Продължавайте.

— Когато обаче сутринта споменах този факт на мистър Кларк в кръчмата, той си умря от смях и ме осведоми, макар и не със същите думи, че вие определено сте хетеросексуална.

— Какви бяха точните му думи? — полюбопитства Ан.

Робинсън забеляза пълния пепелник на бюрото и попита:

— Ще ви преча ли, ако запаля, мис Катрел?

— Заповядайте, моля — предложи му тя своя пакет.

— Мистър Кларк каза, че през живота си сте имали повече мъже, отколкото аз обяди — смутолеви сержантът.

Ан цъкна с език.

— Да, това е едно от изтърканите клишета на Пади. Значи искате да знаете дали съм лесбийка и ако не съм, защо се опитвам да си придам вид на такава?

Робинсън почти чуваше как щрака мозъкът ѝ.

— Защо една жена ще се представя за нещо, което не е, освен ако не иска да отклони вниманието от себе си?

Тя го посочи с молива си.

— Мислите, че съм убила някой от любовниците си и съм го захвърлила да гние в къщата за лед, нали?

Ръцете ѝ бяха малки и нежни като на дете.

— Не — излъга сержантът. — Всъщност това не е от голямо значение, но просто ни учуди. Освен това — продължи слепешката той — от всички разпитвани мистър Кларк ми вдъхна най-голямо доверие и не вярвам да греши.

— Браво на вас — похвали го Ан. — По въпросите, които не са свързани със секса, малкото пръстче на Пади Кларк има повече мозък, отколкото цялото население на Стрийч, взето заедно.

— Е? — попита той.

— В присъствието на жена му ли го разпитвахте?

Робинсън поклати отрицателно глава.

— Разговорът ни бе напълно поверителен, въпреки че сведенията за вас трябваше да бъдат разпространени. Мистър Кларк каза, че му е дошло до гуша от га... ъъ... глупостите, които се разправят за вас.

— Гадостите — помогна му услужливо Ан.

— Да — усмихна се свенливо той. — Всъщност на излизане се видях с жена му. Изплаши ме до смърт.

Ан запали цигара.

— Тя някога е била монахиня и при това невероятно красива. Срецнали се с Пади в църквата и той я убедил да наруши обетите си. Още не му е простила за това. Колкото повече остарява, толкова повече красотата ѝ се превръща в мазнини. Мисли си, че бездетието ѝ е Божие наказание.

Ан се учуди от изненадата на сержанта.

— Вие ме будалкате — каза Робинсън, отказвайки да повярва, че мисис Кларк може да е била красива.

Черните ѝ очи заблестяха.

— Бог ми е свидетел, синко — изпусна дима от устата си Ан, — преди петнадесет години е изгорила сърцето на Пади. Пламъкът все още е жив. От време на време се разгаря отново, въпреки че Пади не го забелязва. И той вече се е подлъгал от външността ѝ и е забравил, че девет десети от нея са скрити от чужди погледи.

— Това може да се каже за всеки — забеляза Робинсън.

— Разбира се, че може.

От касетофона вече звучеше „Мадърс литъл хелпъ“. Ан продължаваше да тактува.

Сержантът изчака и след като тя не продължи отново, зададе въпроса си:

— Вярна ли е информацията на мистър Кларк, мис Катрел?

— Що се отнася до количеството е безнадеждно погрешна. Освен ако не сте на диета, разбира се. Но в общи линии е вярна.

— Тогава защо сте казали на сержант Маклафлин, че сте лесбийка?

Ан отново поправи нещо в статията си.

— Не съм му казвала — отвърна тя. — Той е чул това, което е искал да чуе.

— Маклафлин не е лошо момче — обади се помирително Робинсън, като се чудеше защо ли го защитава. — Просто напоследък му се събра много.

Ан учудено повдигна вежди.

— Приятел ли ви е?

Сержантът повдигна рамене.

— Предполагам, че да. Правил ми е някои услуги и един-два пъти се е застъпвал за мен. От време на време пием заедно.

Ан реши, че отговорът му е доста потискащ. „Кой ли — зачуди се тя — изслушва мъжете, когато имат нужда да говорят?“ Жените имаха приятелки, а мъжете — другари по чашка.

— Казаното от мен няма значение — обади се тя. — Не е толкова важно дали си лягаме с жени, мъже или — посочи към библиотеката Ан — с книгите, за да заспивам по-бързо. Когато приключите случая, ще разберете, че съм права — надвеси се отново над статията си тя.

[1] Крим пасионел (фр.) — престъпление от страст. — Б.пр. ↑

[2] Жабарите — презрително название на французите в Англия. — Б.пр. ↑

[3] „Джъмпинг джек флаш“ — песен на Ролинг Стоунс. — Б.пр.

↑

ДВАНАДЕСЕТ

Главният инспектор Уолш събра хората си на алеята пред Грейндж и ги раздели на четири групи. Трите трябваше да претърсят вътрешността на къщата, а четвъртата — постройките зад кухнята, гаража, оранжерията и килерите. Робинсън също се бе присъединил към тях.

— Какво да търсим, сър? — попита един от полицаите.

Уолш раздаде някакви листовки.

— Прочетете написаното тук и впрегнете мозъците си на работа. Ако някой от къщата е замесен в убийството, то със сигурност няма да си признае. Най-важните неща са: Първо — нашият човек е мъртъв от около десет седмици. Второ — бил е промушен с нож. Трето — дрехите и зъбните му протези липсват и, четвърто — най-важното — ще ни бъде по-лесно, ако знаем кой, по дяволите, е. Най-вероятните жертви са: Дейвид Мейбъри и Даниел Томпсън. На тези листове имате описанията им.

Той спря и изчака хората си да ги прочетат.

— Както виждате, по ръст, цвят на косата и номера на обувките двамата не се различават много. Имайте предвид обаче, че описанието на Дейвид Мейбъри е отпреди десет години. Аз ще предвождам групата в сградата на мисис Мейбъри. Маклафлин взема крилото на мис Катрел, а Джоунс това на мисис Гуд. Робинсън с хората си ще бъде отвън. Ако някой открие нещо, ме уведомете незабавно.

Маклафлин неохотно заведе двамата полицаи пред вратата на Ан и натисна звънеца. Робинсън накратко му бе предал разговора си с нея и парният чук отново бе заблъскал в главата му.

— Май си ударил на камък, старче — бе прошепнал в ухото му Ник. — Ако ми се отдаде възможност, и аз бих се пробвал там. Всички казват, че интелигентните са най-палави.

Маклафлин, умиращ за капчица алкохол, бе забил твърдите си пръсти в биреното коремче на колегата си и с удоволствие бе чул стона му.

— Искаш да кажеш, че ти забиват нож между ребрата, ако не си се представил добре ли? — изсъска той в лицето на Робинсън.

Ник отвърна на удара му и задъхано успя да промълви:

— Не знам. Никога не съм имал подобни проблеми.

Маклафлин се опита да си спомни имало ли е време, когато да не го е боляла глава, да не е бил замаян и да не му се е гадело. Чувствата му бяха раздвоени между неприязънта към Ан, съчетана с убеждението, че тя е виновна за трупа в къщата за лед, и спомена за сутрешното му поведение, от който започваше да се поти. Той стиска юмруци, докато кокалчетата му не побеляха:

— И защо е казала, че е лесбийка?

Без да изпуска юмруците на колегата си от поглед, Ник Робинсън отстъпи крачка назад.

— Твърди, че не е. Погледни истината в очите, Анди. Мисли те за надут пуюк и е решила да се пошегува.

„И нека ти бъде за урок“ — добави наум Робинсън. Той харесваше Маклафлин, но не и прекалено голямото му самочувствие. Именно то бе причината Анди да понесе толкова тежко напускането на жена си. Смешното в цялата история бе, че всички знаеха за изневярата, тъй като Джек Буд се бе изпуснал пред Боб Роджърс. Чакаха обаче Маклафлин сам да им каже. А той не го бе сторил. В продължение на две седмици Анди всяка сутрин се появяваше в участъка с ужасен махмурлук и несвързани истории за това какво е казала или направила предната вечер Кели. Само че гордостта му бе наранена и всички го знаеха. Жените вече не се редяха на опашка, за да влязат в леглото му. Всъщност цялата работа бе заради колежката им Браунлоу. И сега за Ник, който бе възпълен, преждевременно оплешивял и харесваше Браунлоу, безразличието на Ан към Маклафлин бе дошло като мехлем върху жива рана.

Ан отвори вратата и ги покани в стаята си. Маклафлин извади заповедта за обиск от куфарчето си и ѝ я подаде. Преди да му я върне, Ан я разгледа доста внимателно. В отношението ѝ нямаше промяна. Явно Маклафлин все още не бе преминал онази невидима граница, отвъд която Ан ставаше човечна.

— Заповядайте — каза тя и кимна в посока на малките стълби, водещи към горните стаи. — Ако ви потрябвам, ще бъда в кабинета си.

След това Ан се върна на бюрото в голямата си слънчева стая. „Сатисфакшън“^[1] гърмеше в колоните на касетофона.

В едната от горните стаи не намери нищо. Маклафлин предполагаше, че не е била използвана с месеци, а дори и с години. Покривката на двойното легло бе леко намачкана, което показваше, че Бенсън или Хеджес си бяха намерили добра постелка. Във всеки случай в стаята не личаха следи от човешко присъствие. Полицайте се преместиха в спалнята.

— Не е зле — изкоментира единият от тях. — Жена ми скоро плати цяло състояние за розови чаршафи, покривки и огледала. Сега не мога да пристъпя в проклетата спалня. За половината от парите можехме да си обзаведем нещо като това — прокара ръка той по капака на малката дървена ракла.

Спалнята създаваше впечатление за пространство, тъй като бе мебелирана съвсем оскъдно. Освен раклата имаше още малък плетен стол и ниско двойно легло с тревистозелена покривка. В една ниша се виждаше вграден гардероб. Белият килим почти се сливаше с дъските на пода, боядисани в същия цвят. Цялата стая бе обсипана с пищни цветя, чиито черни саксии контрастираха на белотата на стените. Стаята едновременно ангажираше и отморяваше очите.

— Прегледайте раклата и гардероба — нареди Маклафлин. — Аз ще надникна в банята.

Той облекчено се оттегли в боядисаната в бледорозово баня. Там не откри нищо особено. Разбира се, ако двете тубички с пяна за бръснене и пакета самобръсначки за еднократна употреба можеха да се причислят към необходимите за тоалета на една стара мома аксесоари. До тях се мъдреха и три използвани четки за зъби. Докато се обръщаше към вратата, с крайчеца на окото си Маклафлин долови движение зад себе си. Той рязко се обърна. Сърцето му напираше да изскочи от гърдите. От огледалото го гледаше гневното му изпито лице. Маклафлин едва успя да се познае. Той се наведе над мивката и се напписа с вода. Избърса лицето си с някаква ухаеща на рози кърпа. Главата му щеше да се пръсне. Той воюваше със себе си и фактът, че не можеше да помири двете страни, го унищожаваше. Това нямаше нищо общо с Кели. Самата мисъл за нея обаче го изненада. Значи през цялото това време тя е била в него. Една приспана омраза, която не

можеше да контролира, нито пък да насочи към някого и която Кели бе пробудила със заминаването си.

Маклафлин се върна в спалнята.

— Открих нещо, серж — посрещнаха го думите на полицай Фрайър.

Той се бе изтегнал върху леглото, подпрян на възглавниците, в поза, която абсурдно напомняше на „Олимпия“ на Мане. В едната си ръка държеше малка книжка в кожена подвързия и цъкаше с език.

— Боже мой, колко е неприлично!

— Долу! — нареди Маклафлин и кимна с глава.

След като изгледа неохотното ставане на подчинения си, той попита:

— Какво е това?

— Дневникът ѝ. Слушайте: „Не мога да погледна увиснал пенис с презерватив, без да се изсмея. Това винаги ме връща в детството. Баща ми имаше навика да надува изрязани от гумени ръкавици пръсти «ей тъй за кеф». Винаги викаше мен и мама да гледаме как ги надува, докато най-накрая се пръснат. Беше хубаво“.

Господи, тая е извратена — дръпна дневника той, преди Маклафлин да успее да го вземе. — Чуйте и това — обърна полицаят на друга страница. — „Днес Фийби и Даяна правиха слънчеви бани голи на терасата. Бяха толкова красива гледка, че можех да ги наблюдавам с часове.“

Фрайър се ухили.

— Малка извратена мръсница, а? Чудя се дали другите две знаят, че обича да ги зяпа?

Той вдигна поглед и остана изненадан от отвратеното изражение на Маклафлин. После реши, че сержантът е прекалено целомъдрен.

— Четях само откъсите, писани в края на май и началото на юни — оправда се полицаят. — Ето вижте — на втори и трети юни.

Маклафлин прелисти страниците. Дневникът бе изписан с черно мастило, а почеркът навсякъде се разчиташе. Той намери събота, втори юни, където Ан бе написала:

„Погледнах в гроба и се уплаших от вечността. Сънувах, че след смъртта душата не умира. Висях в

непрогледна тъмнина, без да мога да се движа или да говоря, но знаех (тази дума бе подчертана три пъти), че съм обречена навеки да живея без надежда и любов. Можех само да копнея и болката от копнежа ми бе ужасна. Довечера няма да гася лампата си. В момента тъмнината ме плаши.“

Сержантът продължи да чете. Трети юни.

„Горката Ди. Съвестта прави страхливци от всички ни.“

Четвърти юни.

„П. е загадка. Казва, че всяка година спи с повече от петдесет жени, и аз му вярвам. Въпреки това обаче си остава нежен любовник. Защо ли го прави, след като получава пая си толкова лесно?“

Маклафлин затвори дневника.

— Нещо друго? Намерихте ли нещо в дрехите ѝ?

Двамата мъже поклатиха отрицателно глави.

— Отиваме в кабинета ѝ — каза сержантът.

Когато влязоха, Ан вдигна глава. Тя видя дневника си в ръцете на Маклафлин и по бузите ѝ изби лека червенина. „По дяволите — каза си тя. — Защо от всички неща трябваше да забравям точно него?“

— Нима дневникът ми е необходим за разследването? — попита

Ан.

— Страхувам се, че да, мис Катрел.

„Стоунс“ изсвириха последния си акорд, вибрациите от който останаха да звучат още известно време в тишината.

— В него няма нищо — каза тя. — Поне нищо, което би могло да ви помогне.

Полицай Фрайър се наведе към колегата си и измърмори в ухото му достатъчно силно, за да го чуе Маклафлин:

— Нямало било, а? Това там е пълно със скапана информация.

Фрайър не бе подготвен за пръстите на сержанта, които се впиха в ръката му над лакътя. Те захапаха меката плът като железни клещи и се стегнаха с неприкрита злоба. Съвсем неволно полицаят бе напомнил на Маклафлин за Джек Буд.

Сержантът, който бе една глава по-висок от подчинения си, погледна надолу и му се усмихна любещо. Гласът му се издигна и се заизвива около думите на шотландски диалект:

*„О, грозна, пъплица, проклетата твар,
презирана и от светец, и от митар.
Как смееш крак да слагаш на тялото на таз’ изящна
дама?
Иди при някой друг страдалец да дириш своята
прехрана.“*

Лицето му не изразяваше нищо, но кокалчетата на ръцете му бяха бели.

— Знаеш ли какво е това, Фрайър?

Полицаят с усилие издърпа ръката си и я разтърка. В очите му се четеше пълно объркване.

— Не разбрах и една думичка.

Той се обърна към колегата си за подкрепа, но Янсен гледаше в краката си. Той бе в Силвърборн отскоро и Анди Маклафлин го плашеше до смърт.

Сержантът сложи куфарчето си на бюрото на Ан и го отвори.

— Това е поема от Робърт Бърнс — обърна се той миролюбиво към Фрайър. — Нарича се „На една въшка“. Вижте, мис Катрел — насочи сержантът вниманието си към нея, — ние разследваме убийство. Дневникът ще ни помогне да проследим поведението ви през последните месеци.

Маклафлин извади кочан с квитанции и попълни една от тях.

— Ще ви бъде върнат, след като свършим работа с него — каза той, като откъсна една квитанция и ѝ я подаде.

За момент очите им се срещнаха и той забеляза смеха в нейните. В самотното му замръзнало сърце се вля струйка топлина. Ан наведе глава да прочете квитанцията и погледът на Маклафлин се спря на врата ѝ. Там малките ѝ къдрици приличаха на обърнати въпросителни, които поставяха не по-малко въпроси от самата Ан. На сержанта му се прииска да ги докосне.

— В дневника си не отразявам събития, а само мисли — каза след малко тя. — Бръмбарите в главата ми ще бъдат доста оскъден материал за следствието. „Не ще да е вечерята обилна в пустош като тази.“

Той се усмихна. За поемата си Бърнс се бе вдъхновил от една въшка, изпъзляла върху бонето на някаква жена в църквата.

— Липсва ви шотландски акцент, мис Катрел. Скрибуцането ви дразни ушите ми.

Ан се засмя с глас, а Маклафлин притегли с крак един стол и седна. „Лицето ѝ е така малко — помисли си той — и така изразително.“ Може би твърде изразително? Дали тъгата се появяваше на него толкова лесно, колкото и смехът?

— На втори юни сте написали доста интересни неща. Например — представи си той страницата: — „Погледнах в гроба и се уплаших от вечността.“

Маклафлин я погледна изпитателно.

— Защо сте го написали, мис Катрел? И защо точно тогава?

— Няма конкретна причина. Аз често пиша за смъртта.

— Не е ли защото току-що сте били надзърнали в гроб?

— Не.

— Страхувате ли се от смъртта?

— Не. Тя само ме дразни.

— И защо?

В погледа ѝ се четеше учудване. „Очите ѝ винаги я издават“ — помисли си сержантът.

— Защото не знам какво ще се случи след това. Искан ми се да прочета цялата книга, а не само първата глава. Нима на вас не ви се иска?

„Да — помисли си той. — Искан ми се.“

— И все пак в началото на юни сте се страхували. Защо?

— Не си спомням.

— „Сънувах, че след смъртта душата не умира“ — напомни ѝ сержантът. — По-нататък пишете, че вечерта няма да загасите лампата, защото тъмнината ви плаши.

Ан се замисли.

— Бях сънувала нещо, а моите сънища са много реалистични. Тогава се събудих рано сутринта. Бе все още тъмно и не можех да разбера къде се намирам. Помислих си, че сънят ми е истина. — Тя повдигна рамене. — Предполагам, че това ме е уплашило.

— Писали сте, че на трети юни нещо е безпокояло съвестта на мисис Гуд. Какво е било то?

— Нима съм писала такова нещо?

Маклафлин отвори дневника и ѝ прочете откъса. Тя поклати глава.

— Сигурно става въпрос за нещо маловажно. Ди има чувствителна съвест.

— Може би — предположи сержантът — сте решили да ѝ кажете за трупа, който сте открили в къщата за лед?

— Не, със сигурност не е било това — отвърна Ан, а очите ѝ дяволито заблестяха. — Иначе положително щях да си спомня.

Маклафлин замълча за минута.

— Чудя се, защо сте толкова безсърдечна към онзи нещастник, мис Катрел?

Тя се обърна и си взе цигара.

— Напротив, съжалявам го.

— Наистина ли — поднесе ѝ огънче сержантът. — Не сте го казвали. Нито вие, нито пък мисис Мейбъри или мисис Гуд. Това не ми изглежда нормално. Повечето от хората щяха да изразят някакво съжаление или поне да кажат: „Горкият човек“. Единственото чувство, показано от вас засега, обаче е раздразнение.

„Вярно е — помисли си Ан. — Какви глупачки сме.“

— Пазим съчувствието за себе си — отвърна невъзмутимо тя. — То е крехко и умира още при първия студен полъх. Трябва да живеете в Стрийч Грейндж, за да разберете, че говоря истината.

— Действате ми потискащо. Мислех си, че за вас съчувствието е извор на вдъхновение.

Той отпусна ръце на масата и после стана.

— Според мен сте в състояние да съжалите някой непознат. Вие обаче сте го познавали и не сте го обичали. Не съм ли прав?

Маклафлин отблъсна стола си.

— Фрайър, Янсен, да се залавяме на работа. Ще приключим възможно най-бързо, мис Катрел. После ще ви помоля да отидете в спалнята, където една от моите колежки ще ви претърси, за да сме сигурни, че не сте скрили нищо в дрехите си. Докато работим, можете да останете тук, но ако предпочитате да чакате отвън, един от полицаите ще ви придружи.

Ан направи колелце от дим и го разпръсна с цигарата си.

— О, ще остана, сержант — отвърна тя. — Полицейските обиски са чудесен материал. Сигурно ще успее да напише една-две страници в някое женско списание. Заглавие като: „ПРОФЕСИОНАЛНИЯТ ОБИСК ИЛИ РАЗРЕШИТЕЛНО ЗА ЛЮБОПИТСТВО“ би било доста интригуващо. Как ви се струва?

„Пожълтяла кучка“ — благослови я мислено Маклафлин, докато гледаше излизацията от устата ѝ дим. Цялата стая вонеше на тютюн.

— Както желаете, мис Катрел — извърна се той. Кръвта отново забуча оглушително в главата му.

Огледаха всичко с невероятно търпение и майсторство. Надничаха в книги, зад картини, под столове, зад чекмеджета. Проверяваха пръстта в саксиите с дълги игли, опипваха закованите килими за неравности, преобърнаха дивана и внимателно огледаха тапицерията. Когато свършиха, стаята бе в същото състояние, както и преди началото на обиска. Ан, която любезно бяха помолили да се премести зад бюрото, ги поздрави.

— Много професионално — каза им тя. — Това ли е всичко?

— Не съвсем — отвърна Маклафлин. — Бихте ли отворили сейфа?

Тя го погледна удивено.

— Какво, по дяволите, ви кара да мислите, че имам сейф?

Сержантът се приближи към обкованата с дъбова ламперия камина, която бе точно копие на тази в библиотеката. Той натисна една от плочките и на нейно място се появи зелената вратичка на вградената в стената метална каса. Маклафлин погледна към Фрайър и Янсен.

— Същата има и долу в библиотеката. Открих я тази сутрин — обясни той. — Добро местенце, а?

Сержантът не смееше да погледне към Ан. Паниката ѝ, колкото и мимолетно да се бе появила, го шокира.

Тя се приближи към бюрото, като се опитваше да събере мислите си. Ан винаги бе смятала, че Фийби умее да преценява хората. Въпреки това не тя, а Даяна се бе изплашила от Маклафлин.

— Ще го отворите ли? — попита отново Маклафлин.

Ан взе един неразпечатан пакет от картон с цигари и започна да го отваря. Маклафлин чакаше търпеливо, без да казва нищо повече.

— За каква се мислите? — извика полицаи Фрайър. — Не чухте ли сержанта? Отворете скапания сейф.

Без да му обръща внимание, Ан разпечата пакета и след като го разтръска, от него изпадна малък ключ.

— Как сте със Спенсър^[2] — обърна се тя със странна усмивка към Маклафлин. — „Нищо не може да предаде човек така, както обноските му.“ Може би го е написал за вашия приятел?

„Извърта — помисли си сержантът. — Страхува се и аз я мразя. Господи, колко я мразя.“

— Сейфа, мис Катрел.

Ан отиде до камината, отключи сейфа и отвори вратичката. Касата беше почти празна. В нея имаше само касапски нож с окървавен парцал, увит около дръжката му. Острието бе черно и ръждясало. На Маклафлин му се догади. Въпреки омразата си той не бе искал това. С някакво отдалечено късче на съзнанието си сержантът се запита дали не е болен. Главата му гореше, сякаш бе трескав. Маклафлин се подпря на камината.

— Можете ли да обясните това, моля.

Гласът му идваше отдалеко и звучеше странно пресипнало.

— Какво толкова има да се обяснява? — отвърна Ан и запали цигара.

Наистина какво? Свределът в главата му отново започна бавно да се върти. Той погледна към разпечатания пакет цигари на бюрото.

— Нека започнем с ключа. Защо сте го скрили толкова усърдно?

— Навик.

— Лъжете, мис Катрел.

Напрежението бе изопнало кожата около носа и устата на Маклафлин и тя му придаваше странен вид. Ан си спомни за влекача, който бе видяла да тегли някакъв танкер на буксир в Шанхай.

Опънатата между двата кораба тежка метална верига се бе скъсала и единият ѝ край бе размазал главата на някакъв докер. Човекът бе видял летящата към него верига и безпомощно бе вдигнал ръце, за да се предпази. Ан погледна към Маклафлин и почувства нуждата да стори същото.

— Искам да позвъня на адвоката си — каза тя. — Отказвам да отговарям на въпросите ви, докато не се видя с него.

Маклафлин се размърда.

— Фрайър, иди да намериш инспектор Уолш и го помоли да дойде в крилото на мис Катрел. Кажу му, че е спешно и че тя иска да говори по телефона. Янсен — кимна той към френските прозорци, — намери някоя от жените за претърсване на мис Катрел. Сигурно Браунлоу е някъде отвън.

Той изчака, докато двамата полицаи излязат, след което отиде до камината и се загледа в празния сейф. После затвори вратичката и като се облегна на полицата, впери поглед в камината. Вместо истински пламък там имаше пластмасова имитация, върху която се виждаха изгаснали фасове.

— Трябва да ги хвърляте в пепелника — промърмори сержантът. — Тук ще прогорят пластмасата.

Ан протегна врат, за да види за какво говори.

— А, това ли? Ще ги почистя с прахосмукачката.

— Мислех, че мисис Филипс върши тази работа.

— По принцип е така, но тя отказва да се занимава с определен вид нечистотии и по-точно с причинителките им. Не би ги докоснала дори с ръжен.

Маклафлин се извърна към нея, без да се отдалечава от камината. Трепереше, сякаш го тресеше.

— Разбирам — каза той, макар да не разбираше нищо.

По какви причини отказваше да чисти Моли? Расови? Религиозни? Класови?

— По морални причини — осведоми го Ан.

Нима бе изказал мислите си на глас? Главата така го болеше, че не можеше да си спомни нищо.

— Моли принадлежи към добрите стари пуритани, които са истински щастливи само когато са нещастни. Въобще не може да разбере защо и другите не мислят като нея.

— Майка ми беше същата — каза Маклафлин.

Ан гърлено се засмя.

— Предполагам. Добре, че съм нямала подобни проблеми. Щеше да ми бъде трудно да се боря едновременно и с двете.

— Майка ви някъде наблизо ли живее?

Тя поклати глава.

— За последен път ми писа от Банкок. След смъртта на баща ми се омъжи отново и тръгна да обикаля света със съпруг номер две. Честно казано, вече съм им изгубила следите.

„Това е неприятно“ — помисли си сержантът.

— Кога сте я виждали за последен път?

Ан направи пауза, преди да отговори.

— Доста отдавна — отвърна тя, като барабанеше с пръсти по бюрото. — Можете ли да ми обясните защо трябва да чакам инспектора, за да се обадя по телефона?

Гласът ѝ трепереше от напрежение. Това го разсмя. Смехът разтресе цялото му тяло и го обзе като лудост: див, неконтролируем, радостен. Маклафлин избърса насълзените си очи.

— Съжалявам — каза той. — Ужасно съжалявам. Няма причини да ви карам да чакате. Можете да се обадите още сега. Моля.

Думите излизаха от устата му ужасно завалени и дори в собствените си уши Маклафлин звучеше като пиян. Той се хвана за полицата на камината и усети как земята затанцува под краката му.

— Не ви е хрумвало предполагам — забеляза Ан, докато му помагаше да седне в най-близкия стол, — че човек от време на време трябва да хапва по нещо.

Тя отиде и заровичка из чекмеджето на бюрото си.

— Ето — подаде му Ан едно неразпечатано блокче „Марс“. — Сега ще ви дам и нещо за пиене.

Тя отвори шкафчето с напитки, наля чаша минерална вода и му я занесе.

Маклафлин седеше с отпусната между коленете ръка. Въобще не направи опит да хапне. Не можеше да помръдне дори и да иска.

— О, по дяволите — възкликна ядосано Ан. — Вижте, Маклафлин, нямам намерение да се занимавам с безгръбначно същество като вас. Ако се опитвате да се пропиете, за да ви пенсионира по-бързо, това си е ваша работа. Един господ знае защо

въобще сте постъпили в полицията. Вместо това е трябвало да пишете биография на Франсис Бейкън или Роби Бърнс. Или да се захванете с нещо също толкова смислено. Ако не искате обаче да ви накълцат на парчета, трябва да си помогнете сам. Всеки момент малкият поплювко, който изпратихте да извика инспектора, ще се върне и като ви види така, ще подмокри гащите. Повярвайте ми, познавам този тип хора. И ако нещо е останало, след като Уолш е приключил с вас, приятелчето ви — полицаят — ще го препикае. След това ще го направи отново и отново, като всеки път ще получава оргазъм. Обещавам ви, че преживяването няма да е от най-веселите.

Ан бе красива по свой начин. Маклафлин с удоволствие би се удавил в меките ѝ кафяви очи. Той отхапа от шоколадчето в ръката си и задъвка замислено.

— Вие сте ужасна лъжкиня, Катрел — поклати леко глава сержантът. — Казахте ми, че съчувствието е нещо крехко, а току-що ми строшихте врата.

[1] „Сатисфакшън“ — песен на Ролинг Стоунс. — Б.пр. ↑

[2] Спенсър, Хърбърт (1820–1903) — английски социолог и философ. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

Стаята бе заредена с напрежение. Уолш го усети още с влизането си. Маклафлин стоеше до прозореца с ръце на стъклото, вперил поглед в поляната пред къщата. Мис Катрел бе седнала на бюрото с подпреди на издърпаното чекмедже крака и драскаше нещо. Долната ѝ устна бе агресивно издадена. Когато инспекторът се приближи, тя вдигна глава.

— О, да вярвам ли на очите си — посрещна го Ан. — Искам да говоря с адвоката си, инспекторе. Искам да го направя още сега и отказвам да отговарям на въпросите ви, докато не се видя с него.

Тя изглеждаше много ядосана.

„Гняв“ — помисли си изненадано Уолш. Нещо не бе наред.

— Да, разбрах — отвърна спокойно той. — Защо искате да говорите с адвоката си?

Маклафлин отвори френския прозорец и в стаята влязоха Янсен и колежката му Браунлоу. Краката на сержанта, меки като пластилин, сякаш принадлежаха другиму. Стомахът му, раздразнен от шоколада, настояваше за още храна. Сърцето му подскачаше из изтормозената си обвивка като весело новородено агънце. Въпреки това Маклафлин бе доволен от себе си.

— Мис Катрел — каза твърдо той, — ще се съгласите ли да бъдете претърсена от полицаи Браунлоу, докато аз разказвам на инспектора за случилото се?

— Не — отзова се гневно Ан. — Няма да се съглася. Отказвам да ви сътруднича, докато не се срещна с адвоката си.

Тя тактуваше с молива по бюрото си.

— Въобще не се надявайте да кажа нещо повече пред вас и пред влечугите, които ви придружават.

Ан се обърна към Уолш.

— Протестирам остро срещу действията ви. Достатъчно неприятно е да се ровичкат из личните ви вещи, но да го правят мъже вече е върхът. Сигурна съм, че в полицията има и жени. Отказвам да говоря с другиги, освен с жени.

Уолш успя да скрие възбудата си от думите ѝ, но Маклафлин забеляза, че инспекторът е доволен.

— Да разбирам ли, че правите оплакване срещу сержант Маклафлин и екипа му? — попита Уолш.

Ан погледна към Фрайър.

— Не знам — отвърна тя. — Ще изчакам, докато дойде адвокатът ми.

Ан вдигна слушалката и започна да набира номера.

— Протестът ми обаче остава. Ако искате съдействие, побързайте да ми намерите жена.

Главният инспектор кимна към коридора.

— Фрайър и Янсен — изчакайте отвън. Сержант Маклафлин, съберете нещата си и ги изнесете. Браунлоу, останете тук.

Докато наблюдаваше сержанта да събира нещата си и да ходи напред-назад, очите на Уолш се присвиха. Тук нещо не бе в ред. Нещо му убягваше. Той огледа стаята.

Ан мърмореше в телефонната слушалка.

— Изчакай малко, Бил — закри тя микрофона с ръка. — Бих искала да ви напомня, сержант — долетя леденият ѝ глас, — че не сте ми дали квитанция за иззетото от сейфа. Получих квитанция само за дневника си.

„Господи, жено — помисли си Маклафлин, — остави ме да си отдъхна. Аз не съм Чарлс Атлас^[1], а дребосъкът, който опира пешкира.“

— Веднага ще я имате, мис Катрел — поклони се подигравателно той.

Ан го пренебрегна и отново насочи вниманието си към телефонната слушалка.

— По дяволите, Бил — избухна яростно тя. — Щом вземаш толкова скъпо, поне си направи труда да дойдеш тук по-бързо. Може да не съм богата като лондонските ти тузове, но си плащам веднага и в брой. За бога, ако се размърдаш, можеш да дойдеш и за по-малко от два часа.

Бил Стейнли, дългогодишен адвокат и приятел на Ан, се усмихна в другия край на линията. Току-що ѝ бе казал, че ще изостави всичко, за да бъде при нея след по-малко от час.

— Добре, ще дойда след три часа — предложи той.

— Сигурно ще стане точно така — каза Ан. — Почакай, сега ще го попитам — обърна се тя към Уолш. — Ще ме отведете ли в полицейския участък? Адвокатът ми иска да знае къде да дойде.

— Това изцяло зависи от вас, мис Катрел. Честно казано, в момента не разбирам защо искате да се срещнете с адвоката си.

Маклафлин се извърна и показа касапския нож и окървавения парцал, грижливо увити в найлоново пликче.

— Ааа! — възкликна Уолш със зле прикрито задоволство. — Това предполага, че сигурно сте в състояние да ни помогнете в разследването. Няма да ви задържам, но въпреки това смятам, че за всички ни ще бъде по-удобно да продължим разговора си в полицейския участък.

— Полицейски участък в Силвърборн — каза Ан в слушалката. — Не, не се безпокой. И думичка няма да им кажа, докато не дойдеш.

Тя затвори и издърпа квитанцията от ръката на Маклафлин.

— И внимавайте да не открия някоя от вещите си скрита в този куфар — каза жлъчно Ан. — Все още не съм срещала полицаи без лепкави пръсти.

— Достатъчно, мис Катрел — прекъсна я остро Уолш, чудейки се как е успял Маклафлин да остане спокоен.

Може би все пак не бе успял и това бе обяснението на напрегнатата атмосфера.

— Не позволявам да се обвиняват неоснователно полицейски служители. Полицай Браунлоу ще остане с вас, докато аз разменя няколко думи със сержант Маклафлин в коридора.

Уолш излезе от стаята.

— Добре — каза той, след като вратата се затвори зад гърба им. — Да видим какво си намерил.

Маклафлин му подаде найлоновото пликче.

— Както ви доложих, сър — заговори нетърпеливо Фрайър. — Криеше го в сейфа. А освен това и този дневник, в който се говори за смърт, гробове и един господ знае още какво.

— Анди?

Сержантът се облегна на стената.

— Не съм сигурен — отвърна той и повдигна рамене.

— За какво не си сигурен — попита нетърпеливо Уолш.

— Подозирам, че се опитва да ни преметне, сър.

— Но защо?

— Просто предчувствие. Тя не е глупава, а всичко стана толкова лесно.

— Фрайър?

— Глупости, сър. Вярно, че с дневника беше лесно. Дори повече от лесно. Ножът обаче бе добре скрит. Янсен претърси цялата стена сантиметър по сантиметър, а не откри нищо.

Полицаят погледна очаквателно към Маклафлин и добави:

— Сержантът го намери.

Уолш се замисли.

— Както и да е. Ножът е в ръцете ни, тъй че ако наистина се опитват да ни подведат, нека открием защо. Янсен, отнеси го в участъка и се постарай да свалиш отпечатъци от него, преди да сме довели мис Катрел. Фрайър, ти върви да помогнеш на хората отвън. Анди, поеми вместо мен претърсването в крилото на мисис Мейбъри.

— С удоволствие, сър — измърмори Маклафлин. — Но не мислите ли, че вместо това е по-добре да прегледам дневника на мис Катрел? Фрайър е прав, че вътре има доста странни бележки.

Уолш го погледна замислено, а после кимна.

— Може би си струва. Извади всичко, което според теб има връзка със случая, и ми го донеси, преди да съм говорил с нея.

Инспекторът се върна в стаята и затвори вратата след себе си.

Фрайър последва Маклафлин по петите.

— Долен подмазвач си ти, сержант.

Маклафлин се усмихна злорадо.

— Старшинството си има и добри страни, Фрайър.

— Мислиш ли, че ще подаде оплакване?

— Съмнявам се.

— Сигурно — каза Фрайър и спря да запали цигара. — Аз и Янсен сме чисти като сълзици — извика той след сержанта, — но ми е дяволски интересно откъде са се взели тези червени петна по шията ѝ.

Маклафлин подкара направо към един мотел в покрайнините на Силвърборн и яде, яде, яде, докато не можеше да погълне нищо повече. Стремеше се да мисли само за храната и ако случаят изникнеше в съзнанието му, той бързо го прогонваше. За пръв път от месеци насам бе в мир със себе си. Когато се нахрани, се върна в колата, смъкна седалката и заспа.

Джонатан стоеше до вратата, когато видя Ан водена от инспектор Уолш и Браунлоу. Той войнствено застана на пътя им и за Уолш не бе трудно да разпознае в младежа малчугана, който ожесточено защитаваше майка си преди десет години.

— Какво става? — попита Джонатан.

Ан сложи ръка на рамото му.

— Най-много след два-три часа ще се върна, Джон. Уверявам те, че няма за какво да се тревожиш. Кажи на майка си, че съм се обадила на Бил Стейнли и той идва веднага.

Тя се замисли за момент и после продължи:

— Предай ѝ също да изключи телефона и да изпрати Фред да заключи входните врати. Историята сигурно се е разчула и журналистите скоро ще дотърчат на рояци.

Ан го погледна в очите.

— Сигурно е, че майка ти ще се разтревожи, Джон, така че се опитай да я разсееш. Пусни ѝ някакви плочи или нещо такова.

Уолш я поведе към колата и Ан довърши, като говореше през рамо:

— Пат Бун и „Любовни писма в пясъка“. Сигурно е, че това ще подейства. Знаеш, че Фийби обожава Пат Бун. И не се мотай така без работа, чу ли?

— Добре — кимна той. — Пази се, Ан!

Джонатан помахна на отдалечаващата се кола, а после замислено влезе обратно в къщата. Доколкото му бе известно, майка му не бе изслушала и една плоча на Пат Бун. „Не се мотай така без работа, чу ли?“ Той отиде до вратата на Ан, огледа се внимателно, а след това натисна бравата и тихо влезе в коридора. Отвори вратата на кабинета ѝ и надникна вътре. Стаята бе празна. „Сигурно е^[2] — бе повторила Ан два пъти. — Любовни писма.“ Само за няколко секунди Джонатан откачи скритите куки, хвана здраво хромираната дръжка и издърпа сейфа навън. Той не тежеше много, тъй като бе алуминиев. Джонатан го закрепил на бедрото си, бръкнал в тайника и извадил оттам голям кафяв плик. Хвърлил го на близкия стол и внимателно върнал сейфа на мястото

му. Докато пъхаше плика под сакото си, му дойде наум, че Ан доста трябва да се е уплашила от някого или от нещо, за да смени сигурното скривалище. И защо, за бога, се тревожи за някакви си любовни писма? Това бе доста странно. Докато излизаше през френските прозорци, Джонатан чу, че вратата към крилото на Ан се отваря и затваря. След това нечии стъпки затопуркаха по коридора. Той се измъкна на пръсти през терасата.

Намери Фийби и Даяна във всекидневната. Те седяха на дивана и тихо си говореха. Главите им бяха допрени една до друга, а русите и червените коси се преплитаха като нишки на тапицерия. Внезапно близостта им го накара да ревнува. Защо майка му вярваше повече на Даяна, отколкото на него? Нима бе загубил доверието ѝ? Нима не бе достатъчно, че в продължение на десет години търпеливо бе носил вината? Понякога му се струваше, че само Ан се отнасяше с него като с възрастен.

— Отведоха Ан — съобщи лаконично той.

Двете жени кимнаха спокойно.

— Видяхме — каза Фийби и му се усмихна окуражително. — Не се безпокой, скъпи. Лично аз се тревожа повече за полицаите, отколкото за нея. Ще открият, че два часа на ринга с Майк Тайсън са за предпочитане пред половин час в компанията на Ан, ако тя се отбранява. Надявам се, че е позвънила на Бил.

— Да — отвърна Джонатан и се приближи към прозореца, за да погледне към терасата. — Къде е Лизи? — попита той.

— Отиде при Моли — каза Даяна. — В момента претърсват портиерната.

— И Фред ли е там?

— Фред пази край оградата — обади се Фийби. — Май журналистите се подготвят за атака. Ще се опита да ги държи надалеч.

— Това ми напомня, че Ан заръча да изключим телефона.

Даяна се изправи, отиде до полицата на камината и извади скрит зад часовника върху нея фас. След това взе кибрит и го запали.

— Вече е сторено — каза тя и всмукна дълбоко от угарката.

Джонатан и Фийби се спогледаха и се разсмяха.

— Ще отида до стаята на Ан и ще ти донеса цяла цигара — каза Фийби и стана от дивана. — Тя сигурно има оставени някъде. Не ми се ще да те гледам как се мъчиш.

Фийби излезе, а Даяна захвърли угарката в камината.

— Сега ще ми донесе цигара, аз ще я изпуша и ще бъде втората ми за днес. Утре ще изпуша три и ето ме отново пушачка. Сигурно съм луда. Ти си лекар, Джон, спри ме.

Той се приближи, разнежен от внезапната ѝ нужда от него, и я прегърна.

— Все още не съм лекар, а дори и да се опитам да те спра, няма да ме послушаш. Как беше? „Никой не е пророк в собствената си страна и в собствената си къща.“ Ако ти е по-добре, като пушиш — пуши. Според мен никотинът не е по-лош от стреса.

„Все едно че успокояваш една остаряла Елизабет“ — помисли си той. Двете толкова си приличаха: по външността, по постоянната им нужда от опора, по иронията, с която гледаха на всичко около себе си. Това обясняваше защо не се разбираха помежду си.

Той притисна нежно ръката ѝ и се върна до прозореца.

— Отидоха ли си полицаите?

— Мисля, че останаха само тези в портиерната. Горката Моли. Сигурно с месеци няма да може да преживее факта, че ченгетата са ровичкали килотите ѝ. Ще ги изпере по няколко пъти, преди да ги обуе отново.

— Лизи ще ѝ помогне да не го взема толкова навътре — каза Джонатан.

Тя му хвърли подозрителен поглед.

— Често ли се виждате с Елизабет в Лондон? — попита Даяна.

— От време на време — отвърна той, без да се обръща. — Понякога обядваме заедно. Знаеш, че тя работи в доста неудобни часове. През по-голямата част от седмицата е в казиното до зори.

„Ужасно е — помисли си Джонатан, — че майката никога не научава толкова неща за дъщеря си.“ Не можеше например да ѝ опише какво удоволствие е да се събудиш в четири сутринта и да откриеш голото ѝ ритмично повдигащо се тяло до своето... Не можеше да ѝ каже, че само мисълта за нея го възбуждаше, че една от причините, поради които я обича, бе, че когато и да прокараше ръка между бедрата и, я намираше вече влажна от желание за него. Вместо това трябваше да бръщолеве, че се виждат рядко, да се преструва на безразличен и майка ѝ така и нямаше да разбере каква страст може да събужда нейната дъщеря.

— Мисля, че тук трябва да я виждам повече, за да наваксам — добави той и се обърна към нея.

— Тя не ми казва нищичко за живота си в Лондон — въздъхна Даяна. — Предполагам, че излиза с момчета, но не знам със сигурност, пък и не питам.

— Защото ти не искаш да знаеш, или защото си мислиш, че тя няма да ти каже?

— Разбира се, че няма да ми каже — изненада се Даяна. — Знае, че не искам да повтаря грешките ми и да се омъжва рано. Ако е решила да го стори, аз ще науча последна и тогава, разбира се, ще е късно да предприема някакви мерки. Елизабет всъщност повтаря грешките ми — каза Даяна — и лошото е, че аз го знам.

Фийби се върна и хвърли един отворен пакет цигари към приятелката си.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа кого са оставили да пази пред стаята на Ан? Онова момченце полицай Уилямс, дете толкова ядоса Моли. Има заповед да стои до второ нареждане. Настоя да прегледа всяка една от цигарите.

Тя отиде до телефона и го включи.

— Сигурно съм полудяла — обясни Фийби. — Джейн трябва да пристигне в Уинчестър следобед или привечер. Казах ѝ да звънне оттам. Ще трябва да се примирим с досадните позвънявания, докато не се обади тя.

С гримаса на лицето Джонатан отвори френските прозорци и излезе на терасата.

— Отивам да поразходя кучетата. Ще потърся и Лизи. Ще се видим по-късно.

Преди да излезе в градината, той сложи пръсти в устата си и изсвири пронизително.

Точно тогава иззвъня телефонът. Фийби вдигна слушалката и изслуша гласа отсреща.

— Не коментирам — каза тя и затвори.

След няколко секунди телефонът отново иззвъня.

Бенсън и Хеджес заподскачаха около Джонатан, като лаеха и махаха с опашки, сякаш разходката бе празник за тях. Той се отправи

към горичката до задната ограда на Грейндж. От време на време хвърляше по някоя пръчка, за да достави удоволствие на кучетата. Пътят му минаваше покрай къщата за лед и Джонатан с отвращение видя, че Бенсън и Хеджес изтичаха до нея, заскимтяха и задраскаха по запечатаната врата. Той продължи напред, като спираше, за да подсвирне на кучетата.

Когато стигна до двестагодишния дъб, който величествено се издигаше в средата на малка полянка, Джонатан свали сакото си, хвърли го на земята и седна върху него. Остана облегат на дървото около половин час, като се вслушваше и оглеждаше, докато най-накрая се убеди, че наблизо няма никой, освен кучетата и птичките.

Той стана, извади кафявия плик от сакото си и го пусна в една цепнатина в кората. Единствено Джейн, с която бяха играли тук като деца, знаеше за това скривалище.

Джонатан подсвирна на кучетата и се насочи обратно към къщата.

— Мога ли да поговоря с теб, скъпа?

Елизабет, която вече почти бе изкачила стъпалата към спалнята си, се обърна и с нежелание погледна към майка си.

— Предполагам, да.

Тя тъкмо се бе върнала от портиерната, изморена и раздразнителна. Стаеният гняв на Моли към полицията неусетно бе заразил и нея.

— Ако не ти се говори сега, можем да го отложим.

Елизабет бавно слезе по стълбите.

— Какво става?

— Всичко — изсмя се нерадостно Даяна. — Какво не става? На този въпрос ще ти отговоря по-лесно.

Елизабет последва майка си в нейната всекидневна. Стаята бе същата като тази на Ан, но подредена по-различно. Бе по-обикновена, по-малко шокираща. На пода бе постлан златист килим, по прозорците и столовете се виждаха отпечатъци на цветя в златисти оттенъци. Слънцето обливаше всичко с меката си светлина.

— Кажу ми сега — подкани я Елизабет, докато наблюдаваше Джонатан, който заедно с Бенсън и Хеджес прекосяваше терасата.

Даяна й разказа и заедно с удължаването на сенките нарастваше и загрижеността на дъщеря й.

Инспектор Уолш погледна часовника си и с безмълвна въздишка отвори вратата на стая номер две. Беше девет и петнадесет. Той изгледа кисело Ан и адвокатата ѝ.

Бил Стейнли бе огромен човек с рошава червеникава коса, растяща отвсякъде, включително и от кокалчетата на пръстите му. Имаше доста запуснат вид. От визитната му картичка личеше, че работи за преуспяваща лондонска фирма и без съмнение печелеше добре. Черният костюм на дискретно райе с измачкани до безобразие ръкави явно бе опит за сближаване с народните маси. За Уолш обаче си остана загадка защо адвокатът бе решил да облече яркожълта жилетка под самото си. Инспекторът си отбеляза мислено да провери Бил Стейнли. За тридесет години работа в правораздаването за пръв път му се случваше да се среща с Б.Р. Стейнли, адвокат. Картичката вероятно бе фалшива.

— Свободна сте, мис Катрел. Отвън ви чака кола.

Ан събра нещата си и внимателно ги подреди в ръчната си чантичка.

— А другите ми вещи? — попита тя.

— Ще ви бъдат върнати утре.

Бил се размърда на стола, протегна огромните си ръце към тавана и се прозя.

— Ако искаш, мога да те откарам, Ан.

— Не, стана късно. Връщай се при Поли и децата.

Той изпъна рамене и костите му шумно изпрацяха в малката стаичка.

— Това ще ти струва доста скъпичко, моето момиче. Знаеш, че с всяко мое вдишване олекваш с петдесетачка. Казвай какво ще правим. Ще ги съдим ли? Аз съм на линия — засия той. — Всъщност ще ни е малко трудно да избираме между: причиняване на неприятности; злоупотреба с полицейски правомощия; накърняване на професионалната ти репутация; пропуснати ползи; накърняване на достойнството.

Очите на Ан заблестяха.

— Ще спечеля ли?

— Милостиви боже, разбира се. Подготвил съм на противниците поне шест обвинения.

Уолш, за когото остроумието на Бил ставаше все по-нетърпимо, избухна гневно:

— Правосъдието не е игра, мистър Стейнли. Съжалявам и за най-малкото неудобство, което сме причинили на мис Катрел, но в това положение не можем да действаме другояче. Тя поиска вашето присъствие по време на разпита ѝ и честно казано, ако пътуването дотук не ви бе отнело три часа, щяхме да приключим доста по-рано.

— Дойдох възможно най-бързо, старче — отвърна Бил и бръкна през жилетката, за да почеше маймунските си гърди. — Трябваше да се погрижа за децата. Не можем да ги изоставя ей така на произвола на съдбата. Ако изляза дори и за минута, ще си издерат очите. Трябва да имате предвид това, тъй като не искам в съда да се появяват обвинения в немарливост и неточност.

Той стисна приятелски рамото на Ан с огромната си лапа.

— Ще трябва да оттеглим исканията си. Това не е забавно, но със сигурност е по-разумно.

— Ще имате късмет, ако самият аз не ви обвиня в губене на полицейско време — излая вбесено Уолш.

Огромното тяло на адвоката се разтресе от смях и той отвори вратата.

— Не, не, инспекторе. Обвиненията предявявам аз. Не е честно, нали? Откъдето и да погледнете, все аз печеля.

Бил Стейнли придружи Ан до входната врата, където я чакаше полицейската кола. Той взе лицето ѝ в ръце и прошепна:

— Тази малка комедия ще ти струва петдесет паунда за някой от комитетите за борба със СПИН и обяснение.

Тя го потупа по бузата.

— Просто имах нужда от човек до себе си.

Той я погледна изумено.

— Глупости! Ако не исках да разбера какво всъщност става и да се срещна с това копеле Уолш, щях да ти се разсърдя.

Веселието изчезна от гласа му.

— Позвъни ми утре и ще дойда да си поговоря и с трите ви. Убийството е опасна игра, Ан. Дори и за зрителите. Много е лесно да те въвлекат в нея. Фийби го знае по-добре от всеки друг.

Бил сложи ръка на задника ѝ и я избута към колата.

— Целуни я от мен. Да не забравиш и Даяна.

Той помахаша за сбогом, а след това се качи в своята кола и се отправи към Лондон и към поредната си нощна смяна в приюта за бездомни.

Маклафлин седеше в колата си встрани от пътя. Бе паркирал в тъмния участък между две лампи, така че да можеше да бъде наблюдаван, без да бъде забелязан. Ръцете му трепереха на волана. Господи, как му се пиеше! Бяха ли се целунали? Не видя добре. Имаше ли значение? Разбирателството им го бе разгневило. Доближените им в знак на приятелство тела също. За Маклафлин самата мисъл, че някой я обича, бе непоносима.

Той се измъкна от колата и тръгна към участъка, за да намери Уолш.

— Как мина?

Инспекторът стоеше до прозореца в кабинета си, загледан в мрака отвън.

— Не ги ли видя? Излязоха току-що.

— Не.

— На проклетия адвокат му трябваша три часа да се домъкне дотук. Носеше някаква глупава жилетка и приличаше на орангутан. Да си призная, много се съмнявам дали наистина е адвокат.

Инспекторът извади лулата си.

— Ти бе напълно прав, Анди. Ножът бе изцапан с биволска кръв. Избудалкаха ни. Защо?

Маклафлин седна.

— Опитват се да отвлекат вниманието ни от къщата за лед.

Уолш се дръпна от прозореца и седна зад бюрото си.

— Възможно е. Но ако е така, то в такъв случай не сполучиха. Когато приключихме с претърсването, в градината не остана необърнат камък.

Последва дълго мълчание, преди инспекторът да потупа с лулата си куп писма.

— Джоунс намерил тези хартийки в стаята на мисис Гуд — избута той писмата към Маклафлин и изчака, докато сержантът ги прегледа. — Интересно, нали?

— Джоунс разпитвал ли я е за тях?

— Опитал се е. Тя му казала, че не е негова работа. Била се изгорила веднъж и предпочитала да забрави всичко. Със сигурност не

възнамерявала да отговаря на въпросите му.

Уолш натъпка лулата си.

— Когато ѝ казал, че ще трябва да вземе писмата, тя изтървала нервите си и се опитала да си ги върне.

Докато палеше лулата си, в очите на инспектора блеснаха изненадани пламъчета.

— Наложило се двама полицаи да я усмиряват, докато Джоунс отнесе писмата в колата.

— А аз пък си мислех, че тя е най-кротка от трите. Нещо за мисис Мейбъри?

— Чиста като сълзица. Отиде в оранжерията и цял следобед сади мушкато, докато ние преобръщаме стаите ѝ нагоре с краката. Без успех.

Уолш с наслаждение смучеше лулата си.

— Накарах две момчета да обиколят обуцарниците с обувките, които намерихме. Малко вероятно е, но все пак някой може да си спомни, че им е слагал налчета. Нека да погледнем фактите в очите. Не ме интересува какво казва мисис Томпсън. Тя е толкова изкукала, че няма да се познае в огледалото, ако не види ореол около главата си. Тези обувки са на изчезналия ѝ съпруг. Номер четиридесет и две, кафяви. Твърде много съвпадения, за да са случайни.

Маклафлин с мъка държеше очите си отворени, докато препрочиташе най-горното писмо от купчината. То нямаше дата и бе кратко:

„Понеделник. Скъпа Даяна, разбира се, че съжалявам за случилото се, но съм с вързани ръце. Ако това може да оправи нещата, съм готов да дойда в сряда и да обсъдим положението.“

Вечно твой: Даниел

Адресът бе: Ларкфийлд, Ийст Дийлър.

Напряко листа с гневен почерк бе написано: „Срещата потвърдена“.

Предишното писмо бе искана от Даяна справка за бизнеса на Даниел Томпсън. То носеше датата двадесети май, петък.

— И кога е изчезнал Томпсън?

— В сряда, двадесет и пети май — осведоми го доволно Уолш.
— Същия ден е имал уговорена среща с мисис Гуд.

— И защо не я доведохте тук заедно с мис Катрел?

— Не мога да се справям с по две наведнъж, момко. Ще почака дванадесет часа. В момента повече ме занимава въпроса защо мис Катрел прибягва до такива сложни ходове, за да бъде разпитана. Някакви предположения?

Маклафлин погледна към обувките си и поклати отрицателно глава.

[1] Атлас, Чарлс (1893–1972) — известен културист от италиански произход. — Б.пр. ↑

[2] Думата „сейф“ на английски означава както „метална каса“, така и „сигурно“. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Ан бе дяволски изморена. В продължение на няколко часа организмът ѝ бе подавал адреналин, който стимулираше мозъка, караше сърцето ѝ да бие по-бързо и я поддържаше във върхова форма. Когато зае задната седалка на полицейската кола, Ан веднага се унесе в сън. Първо спеше седнала, но на един остър завой се наклони и се просна на седалката в цял ръст. Така фотографите, събрали се до оградата на Грейндж, пропуснаха вълнуващата си снимка, която предварително бяха озаглавили: „Полицейско, разследване — журналист в заплетена драма“. Край тях вече бяха преминали толкова много полицейски коли, че поредната не ги заинтересува. Още повече, че в нея нямаше пътници. Фред обаче, който седеше на стар стол от вътрешната страна на оградата, не се излъга така лесно. Той пропусна колата едва след като се увери на светлината на фенерчето, че Ан е вътре. После се отпусна с облекчение в стола. Когато колата си заминеше, той можеше да си легне.

Все още сънена, Ан отвори входната врата и се заклатушка по килима. Полицейската кола натовари новия си пътник — освободения от смяна Уилямс — и пое обратния път. Ан се облегна на стената за момент, за да събере разпокъсаните си мисли. Зад вратата на Фийби се чу предупредителното ръмжене на кучетата. В следващия момент Джейн Мейбъри влезе в хола и се хвърли на врата на кръстницата си. Двете се свлякоха на пода, където Ан остана да лежи трепереща и със затворени очи.

— Господи — обърна се Джейн към майка си, която се бе показала в рамката на вратата, — с нея става нещо. Джон! — извика разтревожено тя. — Ела веднага! Ан е болна!

— Не съм — отвърна треперещото тяло и отвори очи. — Просто се смая. Господи, като пребита съм. Стани от мен, палавнице — изстена Ан и целуна кръщелницата си. — Дайте ми бренди. Страдам от тежка форма на следразпитна психоза.

Фийби ѝ помогна да се изправи и я поведе към всекидневната, докато Джейн отиде за бренди. Ан щастливо се отпусна на дивана и започна да раздава усмивки около себе си.

— Какво става? Изглеждате, сякаш са ви дали хинин.

Даяна направи гримаса:

— Изкарахме си акъла с теб, глупаче!

— Трябва да имате повече вяра — каза твърдо Ан и пое чашата с бренди от Джейн. — Е, как е моята кръщелница? — огледа тя критично момичето, докато затопляше чашата си.

— Добре съм — усмихна се Джейн.

Тя все още бе твърде слаба, но Ан с удоволствие забеляза, че лицето ѝ се бе позаоблило и бе изгубило напрегнатото изражение.

— Права си.

Фийби се обърна към Джонатан:

— Е, ще празнуваме ли, както си обещахме?

— Разбира се. Отивам да опустоша килера. Казвайте желанията си. „Шато Лафит“ 78 или последните бутилки шампанско от 1975? Ан, избирай ти.

— Лафит. Комбинацията на шампанско с бренди ще ми се отрази зле.

Джонатан погледна въпросително към майка си.

— Да докарам ли Фред и Моли да се присъединят към нас? Те също изкараха тежък ден.

Фийби кимна одобрително.

— Чудесна идея.

Тя протегна ръка към Елизабет, която стоеше малко встрани на една тапицирана табуретка.

— Защо не отидеш и ти, Лизи? Моли може да каже на всички „не“, както и го прави, но на теб не вярвам да откаже.

— Хайде — подкани я Джонатан. — Джейн, ела и ти.

Тримата излязоха. Фийби отиде до камината.

— Искане ми се Дейвид никога да не бе използвал избите за скапаните си вина.

Ан подуши брендито си.

— Защо? Аз редовно го благославям за това.

— Точно така — съгласи се Фийби. — Защото и аз правя същото. Ужасно потискащо е.

Тя погледна към Даяна.

— Лизи ми се стори разтревожена за нещо. За Фред и Моли ли се безпокои?

— Не. Страхувам се, че е за мен.

— Защо?

Даяна се опита да се засмее, но не успя.

— Защото ѝ казах, че съм следващата жертва в месомелачката на полицията.

Тя се обърна към Ан:

— Защо те задържаха?

— Намериха сейфа и в него имаше уличаващо във вина доказателство — отпи от брендито си тя. — Окървавен касапски нож, увит в кървав парцал.

Ан повъртя чашата в ръцете си, за да стопли брендито.

— Бе като в роман на Енид Блайтън^[1], но те се хванаха, а аз отказах да отговарям на въпросите им, докато не пристигне Бил.

— Ти си луда — заяви решително Фийби. — Защо, за бога, си го направила?

Очите на Ан заблестяха от лукавство.

— Да ти кажа честно, въобще не очаквах, че ще открият сейфа. Ако не беше сержантът, наистина нямаше да го сторят. По дяволите — повдигна рамене тя, — познавате ме добре. Просто исках да се застраховам. Ей така, за всеки случай.

— Ти наистина си луда — изпъшка Даяна. — Искан ми се да приемаш цялата тази каша по-сериозно. Един господ знае какво си мислят сега. И какво толкова криеш от тях?

— Нищо страшно — отвърна весело Ан. — Един-два стари документа, които не би трябвало да са у мен.

— Добре де — обади се пак Фийби, — в такъв случай не мога да разбера защо още не си в участъка. Този нож е повече, отколкото Уолш някога е имал срещу мен и въпреки това не ме остави и минута на мира.

Ан отпи от брендито си и погледна двете жени с преливащи от смях очи.

— Ами сигурно си нямала моя късмет. Бил свърши прекрасна работа. Трябваше да го видите. Когато най-после се появи, Уолш едва не получи инфаркт. Бе облякъл прословутата си жилетка.

Тя избърса очи и погледна Даяна през все още мокрите си ресници. Лицето на приятелката ѝ бе все така напрегнато.

— За теб всичко е играчка, нали? — каза обвиняващо тя. — Нямахте толкова да ме е яд, ако не бях сигурна, че сега ще се лепнат за мен. По дяволите, каква глупачка си.

Ан поклати глава.

— И какво могат да имат срещу теб?

— По принцип нищо — въздъхна Даяна. — Ако, разбира се, изключим факта, че се направих на палячо — усмихна се горчиво тя. — Надявах се да не разберете никога. Всичко е толкова идиотско.

— Значи наистина е лошо — обади се тихо Ан.

Фийби приклепна и се облегна на камината.

— Не може да е по-лошо от онова пубертетче, което доведе Ан, нали? — погледна тя към приятелката си и се разсмя. — Помниш ли го? Цялото му лице бе в акне. Човек би си помислил, че са го нажилили цял кошер пчели.

Ан, чийто истеричен смях не бе напълно преминал, се задави с брентито си и то излезе през носа ѝ. Тя се задъхваше от смях и болка.

— Имаш предвид Уейн Гибънс ли? Той бе просто мимолетно увлечение, уверявам те. Привлече ме пълната му всеотдайност на каузата.

— Да, но на коя кауза? Спомням си, че когато момчето си замина, ти едва ходеше от умора.

Ан избърса насълзените си очи.

— Знаеш ли, че сега учи в Русия? Скоро получих писмо от него. Разпрострял се е надълго и нашироко върху проблемите, които му причинява запекът му. Пише, че не е хапвал зеленчуци от Коледа — потръпна тя. — Един господ знае какъв ефект ще има това върху акнето му. — Ан се обърна към Даяна: — Не може да е по-лошо от срещата по борба на Фийби край селското езеро с онази ужасна жена Дилис Барнс. Същата, чиято дъщеря прелюбодейства в шубраците ни. Сто на сто не може да е по-лошо. Тогава Фийби наистина изглеждаше идиотски.

Даяна се разсмя, без да иска.

— Да, това беше смешно — погледна тя към усмихващата се Фийби. — Не е трябвало да я предизвикваш, щом си била облечена в саронг.

— Откъде мога да знам, че ще започне да се бие? — възрази Фийби. — Освен това саронгът не го отнесе мисис Барнс, а, Хеджес. Той помисли всичко за игра, грабна проклетото нещо в зъбите си и побягна.

Ан се тресеше от ободряващ смях.

— Беше страхотна. Тичаше по пътеката с високите си гумени ботуши, с червено като домати лице, а гърдите ти подскачаха на всички страни. Беше само по гащи. Господи, какъв смях падна. Защо не съм присъствала на боя? А ти по какъв случай си се била пременила с гумени ботуши и саронг?

Очите на Фийби блестяха.

— Беше ужасно горещо и затова облякох саронг. Освен това исках да взема малко водорасли от езерото и естествено обух гумени ботуши. А онази, като ме видя, веднага се разкрещя. Сигурно си е помислила, че съм се съблякла, за да я изнася.

Фийби потупа Даяна по коляното.

— Това, че си станала за смях, не означава, че се е свършил светът.

— Вярно е, че станах за смях — отвърна Даяна. — По дяволите, никога няма да си го простя. Излязох такава глупачка. Ако нямах опит в тези неща, както и да е, но...

Ан и Фийби се изгледаха озадачено.

— Хайде, кажи ни — подкани я Фийби.

Даяна се хвана за главата.

— Убедиха ме да вложа десет хиляди лири в едно предприятие — измърмори тя. — Освен всичко друго изгубих и половината си спестявания.

Ан подсвирна разбиращо.

— Лошо! Не можеш ли да си ги върнеш?

— Не. Собственикът фалира.

Тя задъвка долната си устна.

— Полицаите днес доста се поровиха из кореспонденцията ми. Останах с впечатление, че мислят мъжа в къщата за лед за него.

— О, за бога — възкликна Фийби. — Сега разбирам защо Лизи е толкова разтревожена. И кой е мъжът?

— Даниел Томпсън. Научил за мен от онзи дизайнер в Уинчестър, който ми помага за общинските канцеларии. Томпсън е

инженер и живее в Ийст Дийлър. Чували ли сте за него?

Фийби поклати отрицателно глава.

— Трябвало е сама да отидеш в полицията — каза тя. — Изглежда, този негодник те е измамил.

— Не — отвърна уморено Даяна. — Не ме е мамил. Аз инвестирах в бизнеса му. Всичко беше напълно законно, но изведнъж предприятието фалира и парите ми изчезнаха. Сега си мисля, че трябва да съм била луда, за да се хвана с такова нещо, но навремето идеята ми изглеждаше добра. Ако се бе реализирала, щеше да бъде революция в дизайна.

— Защо, за бога, не си го обсъдила с нас?

— Щях да го направя, но предложението дойде в онази седмица през януари, когато и двете не бяхте тук. Тъй като и някакъв друг искаше да се включи, ми дадоха двадесет и четири часа, за да реша. Докато се върнахте, почти бях забравила за това. После нещата тръгнаха зле и реших да си мълча. Нямах намерение да ви казвам. Не и ако полицията не бе разбрала.

— И какъв беше този бизнес?

— Ще ми се смеете — изпъшка Даяна.

— Не, няма.

Даяна ги погледна унищожително.

— Ако се смеете, ще ви удуша.

— Няма да се смеем.

— Прозрачни радиатори — осведоми ги Даяна.

Човекът в градината мастурбираше, изпаднал във воайорски екстаз. Колко пъти бе шпионирал тези кучки. Колко пъти ги бе дебнал. Колко пъти ги бе виждал голи. Веднъж дори се бе промъкнал в къщата. Ръката му се движеше все по-бясно, докато накрая с конвулсивни тласъци той свърши в носната си кърпичка. После затули устата си с нея, за да заглуши смеха, напирал в гърдите му.

— Аз отивам в леглото — обяви Ан и постави чашата си на подноса с прекомерната предпазливост на пийнал човек. — Освен всичко друго май се понапих. Утре съм готова да почистя навсякъде, но тази вечер не ме търсете повече. Само ще разваля празненството — обясни глупаво тя.

— Вечеряхте ли нещо, мис Катрел? — попита строго Моли.

— Нито залък.

— Утре сутринта ще си поговоря с инспектора — замърмори сърдито Моли. — Как може да се отнасят с хората по такъв начин.

Ан се спря на вратата.

— Предложиха ми сандвич с телешко — призна си съвестно тя, — но не ми хареса. В телешкото има нещо особено — замисли се Ан. — То е едновременно влажно и трошливо. Прилича ми на кучешко лайно.

Тя махна с ръка и излезе.

Даяна, която наблюдаваше Моли, надигна чаша, за да прикрие усмивката си. Дори и осемте години съжителство с грубия език на Ан не бяха притъпили чувствителните сетива на Моли.

Ан изпи чаша вода в кухнята, взе си един банан от купата с плодове и тръгна към стаята си. Тя запали лампата в кабинета, тръшна се безпомощно в едно кресло и хвърли банановата обелка в кошчето за боклук. Известно време поседя неподвижно, давайки възможност на водата да разтвори алкохола и да намали ефекта му. След около половин час Ан се чувстваше малко по-добре.

Какъв ден! В участъка не спря да се чуди дали Джон е разбрал намека ѝ. Сега ѝ се струваше, че се е притеснявала напразно. Възможно ли бе Маклафлин да е толкова прозорлив? Със сигурност не. Преди две-три години, когато я подозираха, че притежава изчезнал от Министерството на отбраната документ, стаята ѝ бе претърсена от експерти. И тогава бяха открили сейфа, но не и тайника зад него. Тя разтърка очи. Джон ѝ бе прошепнал, че е скрил плика някъде отвън, където никога няма да го намерят. Искаше ѝ се да го остави там. Стига, разбира се, думите на Джон да бяха верни. Нямаше значение къде се намира това „някъде“. Тя не го попита за подробности. Само при мисълта за съдържанието на плика започваха да я обливат горещи и студени вълни. Разбира се, че бе глупачка, но навремето снимките на онази тухлена гробница ѝ се струваха разумни. Тя заудря главата си с юмрук. Ами ако Джон бе отворил плика? „Не, не го е направил — каза си твърдо Ан. — Личеше си по изражението му. Но ако все пак го е направил?“ Тя яростно отблъсна тази мисъл.

Маклафлин едновременно я плашеше и привличаше. Въпреки страха мислите ѝ отново се връщаха към него. Беше като да имаш

разклатен зъб. Езикът ти постоянно го опипва. Ами прималяването му пред камината? Нима бе само завеса, зад която прикри интереса си към сейфа? По лицето му бе изписана огромна болка, но в крайна сметка изражението си е изражение и нищо повече. Тя отново разтърка очи. „Само ако — помисли си Ан. — Само ако, само ако.“ В гърдите ѝ се надигна вик. Нима животът ѝ бе серия от „само ако“?

На френския прозорец се почука.

Ан така се стресна, че удари ръката си в малката масичка до креслото. Тя започна да я разтрива, а очите ѝ се напрегнаха да различат човека в тъмнината отвън. На прозореца се виждаше лице, чиито очи бяха закрити с длан, за да се предпазят от блясъка на лампата ѝ. Страхът изпълни устата ѝ с горчилка, а в ноздрите ѝ се появи забравената воня на урина.

— Изплаших ли ви? — попита Маклафлин, докато отваряше незаклучения прозорец.

— Стреснахте ме.

— Съжалявам.

„Само стресната“ — помисли си той.

— Защо не влязохте през вратата — попита тя с безкръвни устни.

— Не исках да безпокоя мисис Мейбъри — отвърна Маклафлин, докато затваряше стъклените врати. — В спалнята ѝ светеше, така че щеше да ѝ се наложи да слиза до долу и да ми отворя.

— Всяка от нас има отделен звънец. Ако натиснете този с моето име, го чувам само аз.

Но той вече знаеше това, нали?

— Мога ли да седна?

— Не — отвърна остро тя.

Той повдигна рамене и отиде до камината.

— Добре де, седнете. Какво правите тук?

Маклафлин не седна.

— Исках да поговорим.

— За какво?

— За каквото и да е. За вечността, за Роби Бърнс, за сейфове — направи пауза той. — Защо толкова се страхувате от мен?

Ако някой му бе казал, че лицето на Ан Катрел можеше да стане още по-бяло, Маклафлин не би му повярвал. Тя не отговори.

Сержантът посочи към камината.

— Може ли? — попита той и като взе мълчанието ѝ за позволение, отмести дъбовата ламперия. — Някой ме е изпреварил — отбеляза спокойно сержантът. — Вие ли сте били? — погледна я той. — Не, не сте вие. Някой друг.

Маклафлин хвана хромираната дръжка и я дръпна силно. Прекалено силно. Джонатан бе забравил да закачи кукичките и сейфът излетя от мястото си, а Маклафлин залитна назад. Сержантът се засмя и като остави касата на пода, надникна в празния тайник.

— Ще ми кажете ли какво е имало тук?

— Не.

— Нито пък кой го е махнал ли?

— Не.

Той прокара пръсти по касата и напипа кукичките.

— Много професионално.

Маклафлин го вкара обратно на мястото му и натисна, докато кукичките изщракаха.

— Вие обаче сте го вадили и прибирали доста повече, отколкото е трябвало. Механизмът се е поизносил — посочи той долния ръб на вратичката. — Виждате ли, тук вече не е равно с линията на камината. Трябвало е да го монтирате в бетон. Тухлите не са добри за тази цел. Твърде лесно се ронят.

Маклафлин постави дървената ламперия обратно и зае стола срещу нея.

— И това ли е от подобренията на мисис Мейбъри?

Тя не отвърна на заяждането му.

— Откъде разбрахте, че зад сейфа има тайник?

Кръвта отново се бе върнала в устните ѝ.

— Не знаех допреди малко, когато преместих ламперията. Който е да е махал сейфа, докато ме е нямало, го е върнал обратно по-небрежно, отколкото го бяхте поставили вие. Съдейки по незакачените кукички, сигурно е бързал. Какво е имало в тайника?

— Нищо. Вие си въобразявате.

Те поседяха мълчаливо, като се гледаха втренчено.

— Е? — попита най-накрая Ан.

— Е, какво?

— Какво мислите да правите?

— О, не знам. Предполагам, ще се опитам да открия кой го е сторил и да му задам един-два въпроса. Сигурно няма да е трудно. Заподозрените не са толкова много.

— Ще се провалите с гръм и трясък — каза му язвително Ан. — Инспекторът е наредил, докато ме няма, пред вратата ми да дежури полицаи.

Харесваше я повече, когато се отбранява.

— В такъв случай никой не е могъл да свали сейфа. Трябва да се е извадил сам.

— Това обяснява бързането — бе отговорът му.

Той потъна дълбоко в креслото и облегна брадичка на сплетените си пръсти.

— Нямам какво да ви казвам. Губите си времето.

Маклафлин затвори очи.

— Имате и още как — промърмори той. — Защо сте дошли да живеете в Стрийч? Защо мисис Филипс нарича тази къща крепост? Защо имате кошмари, свързани със смъртта?

Той леко отвори очи и я погледна.

— Защо се паникьосвате при всяко споменаване на сейфа и защо се опитвате да отклоните вниманието ми от него?

— Фред ли ви пусна?

— Не, прескочих оградата.

Очите ѝ станаха подозрителни.

— Защо сте го направили?

— Пред вратата има цяло стадо репортери — повдигна рамене Маклафлин. — Не ми се искаше да ме видят.

— Уолш ли ви изпраца?

Ан бе опъната като струна на пиано. Той взе ръката ѝ и си поигра малко с пръстите, преди да я пусне.

— Аз не съм враг, Катрел.

Тя се усмихна.

— Обзалагам се, че това са били думите на Брут, когато е промушвал Цезар. „Не съм ти враг, Цезаре. По дяволите, стари приятелю, нямам нищо против теб, но обичам Рим повече.“

Ан стана и отиде до прозореца.

— Ако не сте ми враг, Маклафлин, тогава ме изключете, изключете всички ни от кръга на заподозрените и търсете убиеца си

другаде.

Луната обливаше градината с блестящи потоци светлина. Ан притисна чело към хладното стъкло и се загледа в божествената красота, която се разкриваше под нея. Черни рози, увенчани със сребърни корони, плуваха в блестящата като море ливада. Плачещата върба бе замръзнала като апликация на черния фон.

— Не можете да направите това, нали? Вие сте полицаи и обичате справедливостта повече от всичко.

— Не мога да отговоря на този въпрос — подразни я Маклафлин. — Той е изграден на толкова много погрешни предположения, че просто е безсмислен. Одобрявам личното отмъщение. Вече ви го казах тази сутрин.

Тя се усмихна цинично на отражението си в прозореца.

— Нима не бихте арестували Фред и Моли за убийството на Донахю?

— Напротив, щях да ги арестувам.

Ан се обърна изненадано.

— Не очаквах толкова откровен отговор.

— Нямахте да имам избор — отвърна безстрастно Маклафлин. — Те са искали да бъдат арестувани. Стояли са при мъртвеца и са чакали да пристигне полицията.

— Разбирам — усмихна се леко тя. — Вие извършвате ареста, но същевременно не забравяте да проливате крокодилски сълзи. Чудесен начин да запазите съвестта си чиста.

Маклафлин стана, приближи се към нея и я погледна в очите.

— Вие ми помогнахте — каза простичко той и сложи ръце на раменете ѝ. — Искам да ви помогна, но затова трябва да ми вярвате.

„Толкова дяволски прозрачен е — помисли си Ан — с хитруването си на дребно.“ Тя цъкна приятелски с език. Тази игра трябваше да се играе от двама.

— Повярвайте ми, Маклафлин, аз нямам нужда от помощта ви. Невинна съм като младенец.

С рязко движение, сякаш Ан бе просто парцалена кукла, Маклафлин я вдигна от пода, обърна я към светлината и започна внимателно да разглежда лицето ѝ. То само по себе си не бе нищо особено. Около очите и устата ѝ се бе образувала едва забележима мрежа от бръчици. По челото ѝ те бяха доста по-дълбоки. Тъмните ѝ

очи обаче не криеха злоба, нито пък страшни тайни. От кожата ѝ се носеше слабото ухание на рози. Той я пусна с едната ръка и прокара пръсти по меката извивка на врата ѝ, преди да я освободи толкова внезапно, колкото я бе хванал.

— Вие ли го кастрирахте?

Ан не очакваше въпроса. Тя оправи ръкавите си и отговори:

— Не.

— Можете да ме лъжете както си искате — промърмори той — и пак няма да ви разбере.

— Това е сигурно, защото казвам истината. Защо ви е толкова трудно да го повярвате?

— Защото — изръмжа гневно Маклафлин — в момента разсъдъкът ми слуша слабините, а те едва ли могат да бъдат обективен съдия на нечия невинност.

Ан го погледна и се изсмя.

— Виждам проблема ви. И какво мислите да предприемете по въпроса?

— Посъветвайте ме. Може би трябва да взема студен душ?

— О, не, за бога. Това би ви посъветвала Моли. Моят съвет е: щом те сърби — почешеш се!

— Ще ми бъде по-приятно, ако вие ме почешете.

Черните ѝ очи затанцуваха.

— Имахте ли благоразумието да се нахраните?

— Да, още преди около пет часа с кренвирши и пържени картофи.

— Е, аз пък умирам от глад. Не съм хапвала нищо от обяд. Няколко мили по-надолу по пътя има индийско ресторантче. Как ви се струва идеята да обсъдим шансовете ви над порция къри?

Маклафлин вдигна ръка да погали къдриците на врата ѝ. Нуждата да я докосне бе като болест. Беше луд. Не вярваше на нито една от думите ѝ, но бе безсилен да стори каквото и да е.

Ан видя изражението на очите му.

— Аз не съм твой тип, Маклафлин — предупреди го тя. — Аз съм егоистка, вироглава и напълно егоцентрична. Независима съм, не съм способна на сериозни връзки и често съм невярна. Не обичам бебета и домакинска работа и не мога да готвя. Аз съм интелектуален сноб със странни философски възгледи и леви политически

убеждения. Не се приспособявам, така че съм цяло бреме. Пуша като комин, често съм груба, мразя да ми се подиграват и пърдя много силно в леглото.

Маклафлин отпусна ръка и ѝ се усмихна.

— А какви са плюсовете ти?

— Нямам такива — отвърна тя с неочаквано сериозен тон, — поне за теб. Ще ми омръзнеш, както става винаги, и когато се появи нещо по-добро, ще те захвърля, както съм захвърляла всички други. От време на време ще се чукаме прилично, но ще трябва да платиш с чувствата си това, което можеш да купиш с пари в Саутхямптън. Това ли искаш?

Той я изгледа замислено.

— По стандартната процедура ли ми отказа, или получих нещо повече?

Ан се усмихна.

— По стандартната. Обичам да съм честна.

— И какво е нивото на отказалите се на този етап?

— Ниско — отвърна унило тя. — Разумните се отказват. Другите скачат надолу с главата, като си мислят, че ще ме променят. Не успяват. И ти няма да успееш.

Тя погледна изражението му.

— Побиват ли те студени тръпки?

— Е, не мога да кажа, че очертаната перспектива ми харесва — призна той. — Ужасно ми напомня на връзката с жена ми — глупава, задушаваша и водеща наникъде. Мислех, че си по-съобразителна. Сложи „неуверена в себе си“ след „егоистична, вироглава и егоцентрична“ и ще останеш изненадана колко висок ще е процентът на отпадналите преди фазата на леглото.

Маклафлин я улови за ръка и я поведе към прозореца.

— Хайде да ядем — каза той. — На пълен стомах разсъждавам по-добре. После ще реша дали искам да хвърлям семето си в ялова почва.

Ан се дръпна.

— Върви на майната си, Маклафлин.

— Студени тръпки ли те побиха, Катрел?

Тя се засмя.

— Чакай да угася лампите.

Ан се върна до вратата и стаята потъна в мрак. Докато чакаше до прозореца, Маклафлин извади фенерчето си и го включи. По пътя си към него Ан ловка заобиколи малка масичка с бронзова статуетка на гола жена върху нея.

— Това съм аз — каза тя, — когато бях на седемнадесет години. По време на ваканцията имах малка авантюра с един скулптор.

Маклафлин освети статуетката с фенерчето и я огледа добре.

— Хубава е — каза одобрително той.

Тя цъкна с език и го последва през прозореца.

— Кое? — попита Ан. — Фигурата или скулптурата?

— И двете. Тези прозорци заключват ли се?

— Отвън не могат. Остави ги така.

Маклафлин сложи ръка на врата ѝ и двамата излязоха на моравата пред къщата. В далечината се обади бухал. Сержантът се обърна към сградата, за да се ориентира, и посочи наляво.

— Насам — каза той, осветявайки пътя им с фенерчето. — Паркирах колата на мислената линия, която продължава от коридора.

Пръстите му усещаха стегнатата ѝ кожа. Вървяха мълчаливо, докато стигнаха до горичката около оградата. Далеч от тях вляво нещо прошумоля в храсталака. Ан почти подскочи от страх.

— По дяволите, жено — изръмжа Маклафлин и опипа околността със светлинен лъч. — Какво ти става?

— Нищо.

— Нищо? — насочи той светлината в лицето ѝ. — Погребала си се жива, обградила си гроба си с бодлива тел и наричаш това нищо?! Тя не го заслужава. Не можеш ли да разбереш? Какво, по дяволите, е направила за теб, че трябва да ѝ принасяш живота си в жертва? За бога, нима ти харесва да умираш бавно? Какво се е случило с Ан Катрел, която е прелъстявала скулптори още на училищната скамейка? Къде остана шилото, което бодеше обществото и щурмуваше крепости с голи ръце?

Ан отблъсна фенерчето и зъбите ѝ проблеснаха в мимолетна усмивка.

— Хубави времена бяха, Маклафлин, но ти казах да не се опитваш да ме променяш.

Тя изчезна толкова бързо, че дори и светлината на фенерчето не успя да я проследи.

[1] Блайтън, Енид (1897–1968) — английска детска писателка, авторка на повече от четиристотин романа. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

Маклафлин я остави да си замине и продължи към колата си. Знаеше, че ако се върне в къщата, ще намери прозорците заключени. В него се бореха съжаление и облекчение. Чувстваше се като играч на руска рулетка, който току-що е чул напразния удар на чукчето на пистолета. В участъка гъмжеше от жени, които само чакаха да им подсвирне. Беше чиста глупост да държи насочен срещу слепоочието си пистолет само за да може да легне с нея. Той ядосано разтвори клоните пред себе си и одра ръката си на някакъв шип. Маклафлин изсмука кръвта и изруга цветисто. Беше се забъркал в нова каша и го знаеше. Пиеше му се.

Бухалът отново се обади. Стори му се, че някъде в далечината се долавят гласове. Той извърна глава и се ослуша, но тишината обгръщаше като покривало всичко наоколо. Маклафлин повдигна рамене и отново тръгна, но не бе направил и крачка, когато пак чу шума. Дали не халюцинираше? Косата му настръхна. „Проклетата жена“ — помисли си той. Ако сега се върне, Ан сигурно щеше да му се изсмее.

Когато стигна терасата, Маклафлин се наричаше с най-обидните имена, за които можеше да се сети. Не бе срещнал никого. Къщата тънеше в пълен мрак, а Ан явно вече се гушеше в леглото. Фенерчето му освети каменните плочи и полуотворения прозорец. Маклафлин се намръщи и насочи лъча към вътрешността на стаята. Откри Ан веднага. Първо я помисли за заспала, но блестящата в косата ѝ кръв му показва, че греши.

След като преодоля първоначалното си стъписване, Маклафлин реагира със светкавична бързина. За десет секунди той свърши работа, която би отнела на други десет часа. Лъчът от фенерчето му откри нощната лампа, той я включи и коленичи до Ан. Затърси пулса на врата ѝ, но не намери нищо. Нямаше и сърцебиене. С едно движение Маклафлин подпъхна ръка под врата на Ан, затисна ноздрите ѝ и започна да ѝ прави изкуствено дишане. Трябваше му помощ. Частта от

съзнанието му, която не бе заета със съживяването, го накара да се дръпне назад, влачейки и безжизненото тяло със себе си. Краката му опипваха за масичката с бронзовата статуетка. Намериха я. Без да спира изкуственото дишане, Маклафлин яростно ритна масичката и бронзовата статуетка шумно строши прозореца. Стъклото се разпиля по терасата, разкъсвайки нощната тишина, и разлая Бенсън и Хеджес в другата част на къщата. Маклафлин обаче с отчаяние установи, че не постига нищо. Лицето на Ан все още бе сиво, а устните ѝ — посинели. Той изостави изкуственото дишане и започна да ѝ прави сърдечен масаж. Докато устата му бе свободна, сержантът извика за помощ. После започна да редува масажа с изкуственото дишане. Когато ги бе сменил за трети път, той видя ръката на Джонатан, която търсеше пулса на Ан.

— Продължавайте с изкуственото дишане — каза той. — Усеща се съвсем слаб пулс. Мамо, чантата ми. В хола е.

Маклафлин продължи изкуственото дишане и когато се вдигна да си поеме дъх, забеляза, че гърдите на Ан леко се надигат.

— Давайте, давайте — насърчи го Джонатан. — По едно вдишване на всеки пет секунди, докато дишането ѝ се нормализира. Справяте се отлично.

Той пое чантата си от ужасената Фийби.

— Донесете одеяла — нареди той, — бутилки с топла вода, въобще всичко, което може да я стопли. И повикайте линейка.

Джонатан извади стетоскопа си, разтвори ризата на Ан и се заслуша в сърцето ѝ.

— Чудесно — съобщи той. — Все още е слабо, но се чува.

После ощипа бузата ѝ и с облекчение видя, че тя леко се зачервява. Дишането на Ан се нормализира. Той побутна Маклафлин да се отдръпне.

— Добре — каза Джонатан. — Мисля, че вече може да се справи сама. Ще трябва да я настаним по-удобно.

С помощта на сержанта той я обърна по корем, извърна главата ѝ настрани и сгъна едната ѝ ръка и единия ѝ крак. Дишането ѝ бе бавно, но равномерно. Ан измърмори нещо неразбираемо и отвори очи.

— Хей, Маклафлин — каза отчетливо тя, преди да се прозее и да заспи.

Маклафлин бе плувнал в пот. Той седна и избърса чело в ръкава на ризата си.

— Не можете ли да й дадете нещо?

— Не трябва да се дава нищо. Аз все още не съм дипломиран. Не се безпокойте, всичко ще бъде наред.

Сержантът посочи кръвта в косата:

— Може да има фрактура на черепа.

Фийби тихо влезе с куп одеяла и започна да завива Ан. Сложи собствената си бутилка с топла вода до краката ѝ.

— Даяна телефонира за линейка, а Джейн отиде да предупреди Фред да отвори вратата.

Тя помилва Ан по главата.

— Ще се оправи ли?

— Не... — започна Джонатан.

— Дъщеря ви е отвън? — прекъсна го Маклафлин и се изправи на крака.

Фийби се втренчи в него.

— Отиде до портиерната. Там няма телефон.

— Сама ли отиде?

Фийби посърна:

— Да.

— Господи! — възкликна Маклафлин и я избута от пътя си. — Обадете се в полицията, по дяволите, и им кажете веднага да идват тук. Не ми се ще да се разправам с някакъв смахнат маниак сам.

Докато бягаше през коридора, той се обърна и извика:

— Кажете им, че някой се е опитал да убие приятелката ви и може да нападне дъщеря ви. Кажете им да си размърдат задниците и да пристигат, по дяволите!

Маклафлин се размина тичешком с Даяна и излетя през входната врата. Хладната нощ обгърна изпотеното му тяло. До оградата имаше около триста и петдесет метра и Джейн бе тръгнала няколко минути преди него. Сержантът се затича. „Две минути са достатъчно време да убиеш една жена — помисли си той. — Особено пък ако не подозира нищо.“ Алеята тънеше в мрак, а обграждащите я дървета и храсти не пропускаха дори и слабата лунна светлина. Докато се бореше със стърчащите клони, Маклафлин се прокле, че не е взел фенерчето. Той отново побягна, като се стремеше да се придържа към

средата на алеята. Очите му се напрягаха да привикнат с тъмнината. Изминаха няколко секунди, преди да осъзнае, че подскачащата точка в далечината пред него е светлина от фенерче. Алеята вече водеше само на право.

— Джейн — изкрещя сержантът. — Спри! Стой там.

Маклафлин продължи да бяга. Светлият лъч се извърна и се насочи към него. Жълтата точка потрепваше, сякаш ръката, която я държеше, не бе много стабилна.

— Аз съм полицай — извика той, като едва дишаше. — Стой там.

Маклафлин се приближи по-бавно с ръце на кръста, дишайки тежко. Светлият лъч, който сега подскачаше неудържимо, затанцува по лицето му и го заслепи. Сержантът заровичка из джоба си, извади полицейската карта и я протегна пред себе си като талисман. След това се наклони напред, опря длани на коленете си и се опита да нормализира дишането си.

— Какво ста-а-ва? — заекна тънкият изплашен глас срещу него.

— Нищо — отвърна Маклафлин и се изправи. — Просто не мисля, че е трябвало да идвате сама. Това е всичко. Може ли да свалите фенерчето? Заслепявате ме.

— Извинете.

Джейн отпусна ръка до тялото си и Маклафлин видя, че е само по халат и чехли.

— Да вървим — предложи той. — Трябва да е наблизо. Ще позволите ли да взема фенерчето?

Тя му го подаде и Маклафлин успя да зърне лицето ѝ за миг. Джейн приличаше на безкръвен призрак, бял и нереален, с бухнала тъмна коса. Изглеждаше ужасена.

— Моля ви, не се плашете. Майка ви ме познава — объркано каза той, когато продължиха по алеята. — Тя се съгласи да ви придружа.

В далечината вече се виждаше тъмната сграда на портиерната.

Джейн се опита да каже нещо, но думите излязоха от устата ѝ едва след няколко секунди:

— Чувам д-д-дишане — промълви тя.

— Това са моите хриптящи дробове — опита се да се пошегува той.

— Не — прошепна Джейн. — Не са те.

Тя спря и сержантът насочи фенерчето към нея. Джейн бе вкопчила пръсти в халата си, а устните ѝ неудържимо трепереха.

— Аз съм по нощница. Помислих, че е баща ми.

Маклафлин я хвана точно преди да падне. В далечината, носен от вятъра, се чуваше слабият вой на сирена.

— Какво искаше да каже тя, мисис Мейбъри? — попита Маклафлин, наведен над печката, където Фийби правеше чай.

Ан бе откарана в болницата. С нея бяха заминали Джонатан и Даяна. Джейн вече спеше, а Елизабет бе с нея. Полицията претърсваше градината. Маклафлин разпитваше Фийби в кухнята.

Тя му обърна гръб.

— Била е изплашена. Предполагам, думите ѝ не са означавали нищо.

— Не беше уплашена, мисис Майбъри. Беше ужасена и причината за това не бях аз. Тя каза: „Аз съм по нощница. Помислих, че е баща ми“.

Сержантът застана пред Фийби.

— Ако забравим факта, че не е виждала баща си от десет години, защо го свързва с това, че е по нощница? И защо се ужасява? Каза, че е чула нечие дишане.

— Била е притеснена — отвърна Фийби, като избягваше погледа му.

— Да попитам ли Джейн, когато се събуди — продължи грубо той.

Фийби вдигна красивото си лице.

— Предполагам, че така или иначе ще го направите.

Тя посегна да намести очилата си, но си спомни, че не ги е сложила, и отпусна ръка на масата.

— Да — каза твърдо Маклафлин.

Фийби въздъхна и наля чая в чашите.

— Седнете, сержант. Може би не знаете, но изглеждате ужасно. Лицето ви е покрито с драскотини, а ризата ви е разкъсана.

— Не виждах къде вървя — обясни той, като придърпа най-близкия стол и седна.

— Разбрах.

Тя замълча за момент.

— Не искам да разпитвате Джейн — продължи тихо Фийби. — Особено след това, което се случи. Тя няма да издържи. Вие сам разбирате положението ѝ, защото, предполагам, вече сте се досетили какво е искала да каже — погледна го въпросително тя.

— Съпругът ви я е изнасилвал? — попита Маклафлин.

Фийби кимна.

— Сигурно аз съм виновна за това, защото си нямах и понятие какво върши. Открих съвсем случайно една вечер, когато се върнах по-рано от работа. Работех вечер на рецепцията в болницата — обясни тя. — Трябвах ни пари. Дейвид бе изпратил Джони в пансион. Този ден се бях разболяла от грип и д-р Пени ме изпрати у дома, като ми заръча да си легна. Влязох точно когато изнасилваше горкото ми дете.

Лицето ѝ остана спокойно, сякаш отдавна бе разбрала безполезността на безсилния гняв.

— Той винаги тормозеше мен — продължи Фийби. — До известна степен аз сама си го търсех. Бях сигурна, че докато ме бие, няма да пипне децата и с пръст. Но съм се лъгала — усмихна се горчиво тя. — Той се е възползвал от наивността ми и от ужаса, който изпитваше към него Джейн. Изнасилвал я е системно, откакто е навършила седем години, и я е заплашвал, че ако си отвори устата, ще ме убие. Тя му е вярвала.

Фийби млъкна.

— Вие ли го убихте?

— Не — погледна го в очите тя. — Можех да го сторя много лесно. Всъщност щях да го направя, ако имах с какво. Но ги заварих в детската стая, а там изборът на оръжие бе много малък.

— И какво се случи?

— Дейвид избяга — каза спокойно тя. — Повече не го видяхме. Обадох се в полицията след три дни, когато няколко души позвъниха да ми съобщят, че не се е появил на срещите, които е определил. Помислих си, че ако не съобща за изчезването му, ще изглежда странно.

— А защо не разказахте истината?

— А щяхте ли да го сторите вие, сержант, ако единственият ви свидетел бе едно жестоко наранено дете? Не можех да позволя да я разпитват, нито пък исках да дам в ръцете на полицията мотив за убийство, което не съм извършила. Заради тази случка Джейн бе под

психиатричен надзор в продължение на няколко години. Когато се разболя от анорексия, си помислихме, че ще умре. Казвам ви всичко това само за да я запазя от по-нататъшни сътресения.

— Имате ли някаква представа какво се е случило със съпруга ви?

— Никаква. Винаги съм се надявала, че се е самоубил, но честно казано, не мисля, че е имал куража да го стори. Дейвид обичаше да причинява болка на другите, но сам той не можеше да я понася и минута.

— Защо е избягал?

Фийби направи пауза, преди да отговори.

— Наистина не знам — каза тя най-накрая. — Често съм си мислела за това. Може би за пръв път в живота си се е уплашил.

— От какво? От полицията? От съда?

Тя тъжно се усмихна, но не отговори.

Маклафлин си играеше с чашата си.

— Някой се опита да убие мис Катрел — каза той. — Дъщеря ви си мисли, че е чула баща си. Възможно ли е да се е върнал?

Фийби поклати глава.

— Не, сержант. Дейвид никога няма да се върне.

Тя отметна кичур червена коса, паднал на лицето ѝ, и го погледна право в очите.

— Той знае, че ако дойде отново тук, ще го убия. Аз съм това, от което се страхува.

Уолш седеше в креслото на Ан и раздражено чакаше фотографите да приключат със снимките от външната страна на френските прозорци. Работата не можеше да се отложи за сутринта, тъй като имаше вероятност да завали дъжд. Парчетата счупено стъкло на терасата бяха покрити с мушама.

— Ще има поне двадесет отпечатъка — измърмори той към Маклафлин. — Освен всичко друго половината от хампшърската полиция е минала оттук.

Сержантът оглеждаше килима край прозореца за кървави петна. Той се приближи до бюрото.

— Откри ли нещо? — попита инспекторът.

— Нищо.

Около очите на Маклафлин се виждаха тъмни кръгове от недоспиване.

— Какво се е случило тук, Анди? — огледа Уолш подозрително сержанта, преди да погледне часовника си. — Казваш, че си я открил около единадесет и четиридесет. Сега е вече един и половина, а всичко, което имаме, са някакви странни звуци и една жена с фрактура на черепа. Какво мислиш?

Маклафлин поклати глава.

— Не знам какво да мисля, сър. Не знам дори откъде да започна. Нека се молим мис Катрел по-бързо да се оправи и сама да ни разкаже.

Уолш се надигна от креслото и отиде до прозореца.

— Не сте ли свършили още? — попита той фотографите.

— Ей сегичка, сър.

Той направи още една снимка и свали фотоапарата от врата си.

— Ще оставя някого на пост през нощта тук. Утре можеш да направиш снимките в стаята.

Инспекторът изгледа, докато фотографът събра нещата си и си тръгна, като внимаваше да не стъпва върху стъклата. После отново се отпусна в стола и започна дългия ритуал по пълнене на лулата си. Известно време той наблюдава Маклафлин изпод сърдито сключените си вежди и най-накрая избухна:

— Добре, сержант, ще ми кажеш ли сега какво, по дяволите, си правил тук? Тази работа хич не ми харесва. Ако разбере, че с нещо си нарушил пълномощията си, ще ти стане доста горещо.

Изтощението и опънатите нерви на Маклафлин се сляха в продължителна прозявка.

— Опитвах се да взема малко преднина, сър. Помислих си, че може да ни бъде от полза.

„Нагли лъжи — каза си той. — Нищо конкретно. Нищо, което Уолш може да провери. Ако Фийби е успяла да се измъкне, защо да не мога и аз?“

Уолш се навъси още повече.

— Продължавай.

— Прескочих през оградата, за да видя какво ще направи, след като се върне от участъка. Пристигнах тук към десет и четиридесет и пет. Другите си бяха легнали, но мис Катрел седеше в стола, в който

седите сега и вие. Седя така докъм единадесет и петнадесет, след което изгаси лампите. Аз почаках още десетина минути и тръгнах обратно към колата. Не бях се отдалечил много, когато ми се стори, че чувам гласове, и реших да се върна и да видя какво става. Прозорецът бе открянат. Светнах с фенерчето в стаята и я открих ей там — кимна той към пода.

Уолш замислено смучеше незапалената си лула.

— Имала е късмет. Мисис Мейбъри ми каза, че когато влязла в стаята, си правел сърдечен масаж. Сигурно си й спасил живота.

Инспекторът запали лулата си и го погледна през дима.

— Вярно ли е?

Маклафлин отново се прозя, не можеше да се спре.

— Да, сър, точно така беше — отвърна уморено той.

Защо ли се опитваше да се предпази? Преди дванадесет часа с радост би приел отстраняването си от случая. Може би искаше да види края? Или просто бе жаден за отмъщение?

Уолш явно не му вярваше.

— Ако разбера, че между вас двамата има нещо, ще те накажа толкова бързо, че има да се чудиш откъде ти е дошло. Тя е заподозряна в убийство, по дяволите.

Мургавото лице на сержанта се разчупи в усмивка:

— Откакто я нарекох „лесбийка“, мис Катрел се отнася с мен, сякаш съм рецидивист — прозя се отново той. — Но оценявам комплимента ви. През последните седмици егото ми понесе доста удари и намекът, че съм способен да прелъстя жена, която допреди двадесет и четири часа ме е гледала на кръв, сигурно му идва като мехлем. Кели обаче сигурно не би се съгласила с вас.

— Ти ли я удари? — изръмжа Уолш.

На Маклафлин не му се наложи да се преструва на изненадан.

— Аз? Защо ще я удрям аз?

— За да си квит. Способен си да го направиш.

Сержантът изгледа Уолш и поклати глава.

— Не, не бих постъпил така — каза той. — Виж, ако намерите Джак Буд с дупка в главата, можете да арестувате мен.

Инспекторът кимна.

— И какво прави мис Катрел през тридесетте минути, когато си я наблюдавал?

— Седеше в това кресло, сър.

— И правеше какво?

— Нищо. Предполагам, че е мислила.

— Казваш, че мисис Мейбъри открито е изразила желание да убие съпруга си. Би ли убила и приятелката си?

— Може би. Ако е достатъчно ядосана. Но какъв ще е мотивът й?

— Отмъщение. Мислела е, че мис Катрел я е предала.

Маклафлин бавно поклати глава.

— Тя познава мис Катрел доста добре, за да си мисли такива работи.

— Мисис Гуд? Семейство Филипс? Децата?

— Същият въпрос, сър. Какъв е мотивът им?

Уолш се изправи.

— Ами да го потърсим тогава — каза кисело той. — Докато не са ни сложили да регулираме кръстовища. Като за начало няма да е зле да намерим предмета, с който е била ударена. Искам да преобърнеш тази къща наопаки, сержант. Ще ръководиш претърсването, докато пристигне Ник Робинсън. Той ще бъде вторият ми помощник по този случай.

Уолш погледна часовника си.

— Съсредоточи се над досието на Мейбъри. Искам те в кабинета си утре в десет. Тук има някакъв шаблон и аз ще го открия.

— Позволявам си да отбележа, сър, че мога да допринеса още повече, ако остана тук.

— За в бъдеще ще правиш каквото ти е наредено, сержант — повиши сърдито тон по-възрастният мъж. — Не знам каква игра играеш, но хич не ми харесват хора, които се опитват да вземат преднина за моя сметка.

Маклафлин повдигна рамене.

— Тогава ви съветвам да не държите толкова много на този шаблон, сър. Мисис Мейбъри ви каза мнението си за случилото се, а както отбелязах сутринта, мисис Филипс описва къщата като крепост. Защо?

Уолш го изгледа замислено и се отправи към вратата.

— Подведен си от професионални лъжци, момко. Ако не се вразумиш, ще станеш за смях.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Полицейското разследване придоби нов облик. Полицаяте действаха по-усърдно, вършеха всичко по-бързо, сякаш демонстрираха, че възможностите им нямаха предел. Странно бе, че опитът за убийство срещу една позната им жена ги бе активизирал повече, отколкото полуразложеният труп на неизвестен мъж в градината. Ан би намерила този факт за обезпокоителен, но в момента тя не бе способна да разсъждава. Намираше се в кома в интензивното отделение на болницата. Уолш категорично би отхвърлил подобно твърдение, но сприхавият му нрав се изви като ураган над полицаите, които не успяха да намерят нищо при претърсването.

В пресата Стрийч Грейндж твърде неуместно бе сравнен със случая „Рилингтън плейс“ 10. Оприличен бе на място, където не можеш да се разминеш от убийци и разлагащи се трупове. За приятелите на Ан положението чувствително се влоши. Докато предишните разпити приличаха повече на лек разговор по време на следобедния чай, то след нападението полицията свали кадифените ръкавици. Уолш търсеше шаблон. Логиката му подсказваше, че трябва да има. Вероятността в една къща да има три несвързани мистерии за него бе толкова малка, че въобще не си струваше да се мисли за нея.

За децата преживяването бе нещо ново. Тъй като никой от тях дотогава не бе разпитван, разпитите им дойдоха като кръщение с огън. Джонатан мразеше чувството на безсилие. Той бе въввлечен в ситуация, която не можеше да контролира, и това го правеше мрачен и неразговорлив. Отнасяше се към полицаите с нескрито пренебрежение. На Уолш дяволски много му се искаше да ритне в задника този хлапак, но в края на двучасовия разпит той все пак бе доволен. От Джонатан нямаше какво да се научи. Той отрече сестра му и Елизабет да имат нещо общо с нападението. Според него след импровизираното празненство и тримата бяха облекли пижамите си и бяха отишли в стаята на Джейн да гледат някакъв филм по телевизията. Звукът от счупеното стъкло и виковете за помощ на

Маклафлин ги стреснали. Не, преди това не били чули никакъв шум, но пък звукът от телевизора бил доста усилен. Уолш разпита и Елизабет. Тя бе нервна, но любезна. Когато инспекторът я помоли да му опише предната вечер, тя разказа същото, каквото и Джонатан. Показанията им съвпадаха дори и в най-дребните подробности. Джейн след едnodневен отдих разказа същата история. Явно и тримата нямаха нищо общо с нападението над Ан, освен ако не бяха свързани в някаква фантастично организирана конспирация.

За Фийби всичко бе като дежа вю^[1]. С единствената разлика, че сега полицаите имаха информация, която преди десет години бе скрила от тях. Тя отговаряше на въпросите им със същото стоическо търпение, вбесяваше ги с желязното си самообладание и не се поддаваше на провокациите по въпросите, свързани с перверзиите на съпруга ѝ.

— Казвате, че се смятате за виновна, защото не сте разбрали какво е вършел с дъщеря ви — повтаряше Уолш отново и отново.

— Да, така е — отвърщаше тя. — Ако бях разбрала по-рано, сигурно щях да успея да предотвратя повечето от последствията.

Инспекторът бе придобил навика да се навежда към нея, когато задава въпросите си, търсейки издайнически пламъчета в очите ѝ.

— Не ревнувахте ли, мисис Мейбъри? Не ви ли вбесяваше фактът, че съпругът ви предпочита секс с дъщеря ви? Не се ли чувствахте унижена?

Фийби пък винаги правеше пауза, преди да отговори, и създаваше впечатлението, че ей сега ще се съгласи с него.

— Не, инспекторе — казваше тя. — Не изпитвах подобни чувства.

— Но казахте, че с лекота бихте го убили.

— Да.

— Защо искахте да го убиеете?

Тя леко се усмихна.

— Мислех, че е очевидно, инспекторе. Ако трябваше, щях да убия всяко животно, което застрашава децата ми.

— Но все пак твърдите, че не сте убили съпруга си.

— Не се наложи. Той избяга.

— А върна ли се след това?

Фийби се засмя.

— Не, никога не се е връщал.

— Какво направихте? Убихте го и го захвърлихте да гние в къщата за лед ли?

— Не.

— Това щеше да бъде справедливо, не мислите ли?

— Определено.

— Семейство Филипс, или може би трябва да ги наричам Джеферсън, вярват в подобен род справедливост, нали? Те ли го направиха вместо вас, мисис Мейбъри? Те ли отмъстиха за вас?

Винаги щом стигнеха до това място, Фийби бе готова да избухне. Когато Уолш за пръв път ѝ зададе въпроса, той ѝ дойде като удар в диафрагмата. По-нататък привикна, но трябваше да напряга всички сили, за да не се разплаче и да не зашлеви омразното лице срещу нея.

— Предлагам ви да зададете този въпрос на мистър и мисис Филипс — отвърщаше неизменно тя. — Не съм толкова самонадеяна, че да отговарям на въпроси, които касаят тях.

— Аз просто се интересувам от личното ви мнение, мисис Мейбъри. Способни ли са семейство Филипс да извършат подобно нещо заради вас и дъщеря ви?

На устните ѝ се появяваше съжалителна усмивка.

— Не, инспекторе.

— Вие ли ударихте мис Катрел? Казвате, че по време на нападението сте били в леглото, но нямате свидетели. Да не би тя да се е готвела да разкрие нещо опасно за вас?

— На кого да го разкрие? На полицията?

— Може би.

— Вие сте такъв глупак, инспекторе — усмихваше се весело тя. — Казах ви мнението си за това, което се е случило с Ан.

— Предпожения, мисис Мейбъри.

— Може и така да е, но като имам предвид случилото ми се преди девет години, предположението ми е твърде вероятно.

— Вие обаче не сте съобщили за инцидента в полицията.

— Дори и да го бях сторила, нямаше да ми повярвате. Щяхте да ме обвините, че съм го извършила сама. Във всеки случай нищо не бе в състояние да ме накара да ви върна в къщата си. Не и след като се бях избавила от вас. В известен смисъл тогава извадих по-голям късмет от Ан. Раните ми бяха вътрешни.

— Добре сте го измислили. Сигурно ме смятате за доста лековерен.

— Не — отвърна искрено тя. — За ограничен и отмъстителен.

— Защото не споделям вкуса ви за мелодрама ли? Дъщеря ви отговаря на въпроса какво я е изплашило доста уклончиво. Дори и на сержант Маклафлин само му се струва, че е чул нещо. Аз съм реалист. Предпочитам да работя с факти, а не с женски страхове.

Фийби го изгледа внимателно.

— Едва сега разбирам колко много мразите жените, инспекторе. Или може би само мен? Идеята, че трябва да си получи заслуженото, ви допада, нали? Щях ли да си спестя целия този тормоз, ако преди десет години ви бях казала „да“?

В този момент Уолш неизбежно изтърваше нервите си. После Фийби се качваше в колата си и отиваше в болницата, за да седи до Ан, да държи ръката ѝ и да се опитва да я върне в съзнание, като ѝ говори.

Разпитите на Даяна бяха насочени към установяване на връзките ѝ с Даниел Томпсън. Тя не се владееше толкова добре, колкото Фийби и често избухваше в отговор на въпросите на Уолш. Въпреки това обаче след два дни разпити инспекторът още не можеше да намери пукнатини в разказа ѝ.

Той посочи купчината писма с молива си.

— От кореспонденцията ви ясно личи, че сте били бясна.

— Разбира се, че бях бясна — отвърна тя. — Та той прахоса десетте хиляди, които му дадох.

— Прахоса? — повтори инспекторът. — Но той е правил всичко, което е било по силите му, нали?

— Говорихме за това неведнъж. Не ме ли слушате, по дяволите?

— Моля ви, отговорете на въпроса, мисис Гуд.

Тя въздъхна.

— Нямах много време за мислене. Цял ден преглеждах счетоводните книги на фирмата. Видяха ми се в ред, така че подписах чека за десет хиляди. Доволен ли сте?

— Защо тогава казвате, че е прахосал парите ви?

— Защото, когато го опознах по-добре, разбрах, че е напълно некомпетентен. Може да е бил и обикновен мошеник. Цифрите, които ми показва, са били нарочно раздути. Например разбрах, че изкуствено е раздул цената на стоката си, за да увеличи капитала на фирмата си.

Освен това е използвал застраховките на работниците си, за да ме убеди, че е състоятелен. Книгата за поръчки, която ми показа, бе пълна със заявки. Въпреки това за три месеца не е продал нищо. Дори и за малкото стока, която се намира във фабриката, няма купувачи. Не провеждаше никаква рекламна кампания. Постоянно повтаряше, че качеството не се нуждае от реклама.

— И това ви е разгневило?

— Господи, дай ми сили — възкликна тя и вдигна ръце нагоре.
— По букви ли искате да ви го кажа? Накара ме да прогледна. Видях, че съм излъгана.

— Знаете ли нещо за изчезването на мистър Томпсън?

— За последен път, не. Н-Е. Не!

— Но знаехте, че е изчезнал, преди да ви кажем.

— Да, инспекторе, знаех. Той трябваше да дойде тук и да ми обясни какво става.

Тя се наклони напред и удари с юмрук по писмата.

— Имате датата, написана черно на бяло. Той въобще не се появи. Позвъних в офиса му, откъдето ми казаха, че го няма. Звъних и у дома му и жена му ми вдигна скандал. След два дни позвъних отново в офиса му и разбрах, че е изчезнал. На другия ден лично отидох в офиса, пред който намерих тълпа разгневени работници. Не бяха получавали заплати от три седмици. На всичко отгоре застраховките им не са били плащани почти от година. От Даниел Томпсън нямаше и следа. Бизнесът му е банкрутирал и той дължи не само на мен, но и на още доста хора значителна сума пари.

— Честно казано, мисис Гуд, всеки, вложил пари в прозрачни радиатори, трябва да очаква, че ще ги загуби.

„Леденосините очи — помисли си Уолш — могат да те накъсат на парчета, както никои други.“ Епитетите, с които го нарече Даяна, бяха нецензурни.

— Нараних гордостта ви, нали? — попита любопитно той. — Вашето амур пропр^[2], така да се каже. Сигурно лесно бихте убили човек, който ви е накарал да се чувствате глупаво.

— Така ли — озъби му се тя. — В такъв случай имате доста развинтена фантазия. Не се учудвам, че полицията разкрива толкова малко престъпления.

— Според мен мистър Томпсън е дошъл тук и след като ви е разгневил, точно както направих аз сега, сте го нападнали.

Даяна се изсмя.

— Виждали ли сте го някога? Не? Е, тогава ще ви кажа, че той прилича на танк. Ако не ми вярвате, питайте тъпата му жена. Ако го бях нападнала, той така щеше да ме подреди, че още нямаше да съм излязла от болницата.

— Вие сте спали с него, нали?

— Ще ви призная нещо — омекна Даяна. — Намирам, че Даниел е доста по-непривлекателен дори от самия вас. Устните му са постоянно мокри точно както и вашите. Не понасям мокри устни. Това отговаря ли на въпроса ви?

— Жена му отрича да е имал някакви връзки с Грейндж.

— Не ме изненадва. Виждала съм я само веднъж. Май не ѝ допаднах.

— Фред и Моли знаят ли за вашата инвестиция?

— Никой тук не знаеше.

— А защо?

— Мисля, че прекрасно се досещате.

— Не сте искали да изглеждате глупаво?

Даяна не си направи труд да отговори.

— Може би Фред и Моли са свършили мръсната работа вместо вас, мисис Гуд?

Даяна започна да разтрива слепоочията си.

— Какъв мръсен подстрекател сте.

— Вярно ли е, мисис Гуд?

Тя го погледна замислено.

— Не. И ако още веднъж посмеете да ми зададете този въпрос, ще ви ударя.

— И аз ще ви арестувам за нападение срещу полицейски служител.

— Какво пък, удоволствието си заслужава.

— Вие сте доста агресивна жена. Само агресивността ви ли бе причина да нападнете мис Катрел?

Даяна го удари по носа.

Джонатан докосна майка си по рамото и се наведе над Ан.

— Как е тя?

Състоянието на Ан се бе подобрило значително и тя бе преместена от интензивното отделение в една по-малка стая. Бяха ѝ сложили катетър и бе поставена на системи.

— Не знам. Много е неспокойна. Един-два пъти отвори очи, но не вижда нищо.

Джонатан потропна по пода.

— Страхувам се, че ще трябва да я оставиш за малко. Даяна има нужда от теб.

— Какво е пък това? — намръщи се Фийби.

— Арестувана е.

Тя очевидно се изненада.

— Даяна? За какъв дявол?

— Нападение срещу полицейски офицер. Ударила е инспектор Уолш и му е разкървала носа. Откараха я в участъка.

Долната устна на Фийби увисна.

— О, господи, колко забавно — разсмя се тя. — А той добре ли е?

— Облян в кърви, но непоколебим.

— Ще дойда. По-добре отново да се обадим на горкия Бил.

Тя погледна към Ан.

— Сега не мога да направя нищо повече за теб, скъпа. Продължавай да се бориш. Всички ти стискаме палци.

— По-късно ще докарам Джейн — каза Джонатан. — Тя и без това иска да дойде.

Двамата излязоха в коридора.

— А как е сестра ти?

— Доста добре. Справя се чудесно. Тази сутрин говорихме надълго и нашироко. Тя доста реално преценява положението. Невероятно е, но цялата тази каша може и да ѝ помогне. Джейн разбира, че е по-силна, отколкото си е мислела. Между другото сержантът ѝ е харесал. Ако поискат да я разпитват отново, е по-добре да го направи той.

— Да — съгласи се Фийби. — Освен всичко друго, той спаси живота на Ан. За Джейн това безспорно е плюс в негова полза. Тя така се уповава на принципите си.

Джонатан хвана майка си под ръка.

— Тя се уповава и на теб. Всички се уповаваме.

Фийби се засмя.

— Само защото още не сте разбрали, че съм колос на глинени крака.

— Не — отвърна той. — Просто защото никога не си го криела от нас.

Те продължиха по коридора и скоро изчезнаха зад ъгъла. Зад тях изпод свода на една врата се появи Анди Маклафлин. По лицето му бе изписано неудобството на човек, току-що подслушал чужд разговор.

„Проклетият Уолш и глупавият му шаблон“ — помисли си той. Логиката лъжеше. Трябваше да лъже.

Сержантът показа служебната си карта на сестрата и попита:

— Има ли някаква промяна в състоянието на мис Катрел?

— Не. Неспокойна е и от време на време отваря очи. Както казах и на инспектора обаче, ако възнамерявате да я разпитвате, само ще си изгубите времето. Може да излезе от това състояние всеки момент, но може да остане така още два-три дни. Ще ви съобщим веднага щом дойде в съзнание.

— Все пак ще постоя няколко минути при нея, ако е възможно, разбира се. Човек никога не знае.

— Тя е в стая номер две. Поговорете ѝ — окуражи го сестрата. — Поне ще можете да бъдете полезен с нещо.

Маклафлин не бе я виждал, откакто линейката я откара, и видът ѝ го поразил. Ан сякаш съвсем се бе смалила. Малко съсухрено телце с бинтована глава и грозно пожълтяла кожа. Но дори и в безсъзнание тя сякаш се усмихваше на някаква весела шега. Маклафлин не почувства желание — пък и как можеше — но сърцето му се стопли от близостта ѝ. Сякаш я познаваше от години. Той придърпа един стол близо до главата ѝ и започна да говори. Въобще не се поколеба какво да каже, защото инстинктивно чувстваше кое би ѝ доставило удоволствие. След половин час устата му пресъхна и той погледна часовника си. Тя се бе размърдала един-два пъти като дете в съня си, но очите ѝ бяха останали затворени. Маклафлин стана от стола.

— Е, това е, Катрел. Страхувам се, че трябва да тръгвам. Ще видя дали утре мога да те заваря отново сама — докосна бузата ѝ той.

— Гадно копеле си ти — промърмори тя. — Дай ми цигара.

Тя отвори едното си око и го погледна.

— Умирам.

— Била си будна през цялото време — обвини я Маклафлин.

Ан отвори и другото си око и премигна.

— Фийби беше ли тук?

Той кимна.

— Спомням си, че беше тук. Къде съм? У дома ли?

— В болницата — каза той.

— О, по дяволите. Мразя болниците. Какъв ден сме днес?

— Петък. Спа цели два дни.

Думите на Маклафлин я разтревожиха.

— Какво се е случило?

— Сега ще повикам сестрата — надигна се от стола си сержантът.

— Я стой мирен — изръмжа Ан. — Мразя и сестрите. Какво се е случило?

— Някой те е ударил. Каж ми какво си спомняш.

Тя сбърчи вежди в дълбок размисъл.

— Къри? — опита Ан.

Маклафлин хвана ръката ѝ.

— Забрави за кърито, Катрел — помоли я той. — За всички ни ще е по-добре, ако въобще не си ме виждала онази вечер.

Тя набръчка чело.

— Но какво се е случило? Кой ме е открил?

Маклафлин разтърка пръстите ѝ.

— Аз те открих, но доста се поизпотих, докато обясня на Уолш какво съм правил там. Не можех да му кажа, че съм свалял заподозряна в убийство.

Той се взря внимателно в изражението ѝ.

— Разбираш ли за какво говоря? Не искам да ме отстранят от случая, Ан. Искам да разбера истината.

— Естествено, че разбирам какво казваш.

В очите ѝ се появиха дяволити пламъчета и на Маклафлин му се прииска да я прегърне.

— Трябва да знаеш, че мога едновременно да дъвча дъвка и да вървя.

Тя се замисли дълбоко.

— Сега си спомням. Опитваше се да ме учиш как да живея живота си — погледна го обвиняващо тя. — Нямах право, Маклафлин.

Единственото, което има значение, е, че се чувствам удобно в собствената си кожа.

Маклафлин повдигна ръката ѝ и прокара пръстите ѝ по устните си.

— Сега се уча. Трябва ми време. Какво друго си спомняш?

— Бягах по обратния път за вкъщи — каза тя, като правеше усилия да се концентрира. — После отворих прозореца. Това си го спомням. И след това — намръщи се тя — май чух нещо.

— Къде?

Ан изглеждаше обърквана.

— Не помня.

— Намерих те в стаята ти.

Една тежка ръка го потупа по рамото и Маклафлин подскочи.

— Защо ѝ задавате въпроси, сержант? — попита сърдито сестрата. — Повикайте д-р Ренфрю — викна тя на една санитарка в коридора и отново насочи вниманието си към нарушителя. — Вън!

Ан я погледна с нескрит ужас и стисна ръката на Маклафлин.

— Да не си посмял да мръднеш оттук — прошепна тя. — Тази съм я виждала на снимка в „Светът по време на война“. Биеше се на страната на противниците.

Той се извърна и вдигна безпомощно ръце.

— Трябва ли да запомня нещо друго? — попита Ан. — Не искам да обърквам инспектора.

Погледът му омекна.

— Не, мис Катрел. Постарайте се да оздравеете по-бързо и оставете останалото на мен.

— Ще бъде изпълнено — смигна му сънливо Ан.

Сержант Робинсън преследваше повишението. Той отново бе ходил от врата на врата, за да научи нещо за нападението срещу Ан Катрел, но се бе сблъскал с пословичната „стена на мълчанието“. Единственото по-особено нещо, което всички бяха чули през онази нощ, бе линейката. Нея не бяха пропуснали. Той отново изпи по една бира с Пади Кларк, но този път под зоркото око на мисис Кларк. За него тя бе придобила още по-зловещ вид въпреки разкритието на Ан, че някога е била монахиня. Пади го увери, че и двамата са търсили листовката на Дейвид Мейбъри, но напразно. С мисис Кларк до рамото си той показва удивително невежество по въпросите, отнасящи се до

Стрийч Грейндж и обитателите му. По-специално въобще не бе чувал за Ан Катрел. Ник Робинсън не го насилва да говори. Честно казано, той смяташе, че няма никакви шансове срещу мистър и мисис Кларк. Пък и бе безсрамно привързан към някои части от тялото си.

Сега вече с пълно право можеше да си отиде у дома. Още повече, че работното му време бе изтекло. Вместо това той се насочи към фермата „Байуотър“ и към Еди Стайнс. Досега информацията на мисис Ледбетър се бе оказала вярна до последната думичка. Защо да не ѝ се довери отново?

Собственикът му показва оборите, където Еди почистваше след следобедното доене на кравите. Робинсън го намери да се подпира на едно гребло. Момъкът безгрижно бърбеше с някакво розовобузесто девойче, което глупаво се хилеше на всяка негова дума. Щом ги доближи, двамата млъкнаха и го изгледаха любопитно.

— Мистър Стайнс? — попита сержантът и извади служебната си карта. — Мога ли да поговоря с вас?

Еди смигна към момичето.

— Разбира се — отвърна той. — За мръсотии ли ще си говорим?

Момичето отново се закикоти.

— О, Еди, ще ме умориш от смях.

— Предпочитам да сме насаме — продължи Робинсън, като мислено си отбеляза размера на умствения багаж на Еди.

— Разкарай се, Сузи. Ще се видим по-късно в кръчмата.

Тя неохотно си тръгна, като цапаше с ботушите си през разкаляния двор. От време на време поглеждаше назад с надеждата, че ще бъде повикана отново. Явно това беше поредната бройка на Еди.

— Какво искате? — попита той и започна да трупа фуража на куп. Бе облечен в памучна фланелка без ръкави, която подчертаваше мускулестите му рамене.

— Чухте ли за убийството в Грейндж?

— Че кой не е — отвърна безразлично Еди.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса във връзка с него.

Стайнс отново се подпря на греблото и погледна детектива.

— Слушай, приятелче, вече разказах на вашите хора всичко, което знам — сиреч нищо. Аз бачкам по фермите и съм просто момче. Хора като мен не се занимават с онези от Грейндж.

— Никой не твърди обратното.

— Тогава защо си дошъл да ме разпитваш?

— Интересуваме се от всички, които са били в Грейндж през последните два месеца.

Стайнс поднови работата си.

— Е, аз не съм от тях.

— Ние имаме други сведения.

Младежът присви очи.

— А, така ли? И кой се е раздрънкарал?

— Всеобщо мнение е, че вие водите приятелките си там.

— Да не би да се опитваш да ми прикачиш нещо?

— Не, но има вероятност да сте видели или чули нещо, което може да ни помогне.

Той предложи на Еди цигара и му поднесе огънче. Младежът се замисли дълбоко за няколко минути.

— Всъщност може наистина да съм чул — каза най-накрая той.

— Продължавайте.

— Май сте разпитвали и сестра ми за някаква жена, която стенела една нощ. Дори сте ходили там два пъти.

— Да не би да имате предвид къщите по пътя за Ийст Дийлър?

— Точно тях. Маги Тревин ми е сестра. Мъжът ѝ работи във фермата Грейндж. Тя ми каза, че искате да знаете коя точно е нощта, в която тази жена — наблегна на думата той — е стенела.

Робинсън кимна.

— Виж сега — продължи Еди, като правеше идеални колелца от дим. — Може и да ви кажа, но искам да ми гарантирате, че зет ми никога няма да разбере откъде имате информацията. Никакви свидетелски показания в съда и тем подобни. Той жив ще ме одере, ако разбере, че съм бил там, и няма да се откаже, докато не открие момичето — поклати мрачно глава Еди. — Животът май ми е по-скъп — допълни той, като си мислеше за малката сестра на зет си.

— Не мога да ви гарантирам, че няма да се появите в съда — каза Робинсън. — Ако получите призовка, със сигурност ще трябва да го сторите. Но може въобще да не се стигне дотам. Възможно е тази жена да няма връзка със случая.

— Мислиш ли? — попита Стайнс. — Аз не съм толкова сигурен.

— Мога да ви отведа в участъка за разпит — отбеляза меко сержантът.

— Това няма да помогне. Ще мълча, докато не съм сигурен, че Боб Тревин няма да разбере. Той ще ме пребие като куче.

Еди се поразкърши и отново се залови за работа.

Ник Робинсън написа името си и адреса на полицейския участък на едно листче и го откъсна. После побутна Стайнс и му го подаде.

— Напишете всичко, което знаете, и ми го изпратете неподписано — предложи той. — Ще бъде просто анонимна информация и никой няма да разбере откъде е дошла.

— Ти ще знаеш.

— Ако не го сторите — предупреди го Робинсън, — следващия път ще дойда заедно с инспектора. Той няма да се церемони много.

— Ще си помисля.

— За ваше добро е. Предполагам, не сте били там преди три нощи.

Стайнс вдигна наръч сено на върха на купата.

— Правилно предполагаш.

— Една от жените е била нападната.

— Тъй ли?

— Не сте ли чули за това?

Еди повдигна рамене.

— Може и да съм чул — погледна той през рамо Робинсън. — Сигурно го е свършила някоя от приятелките ѝ. Тези кучки здравата се налагат, щом си пийнат.

— Значи онази нощ не сте чули и видели нищо?

Еди отново му обърна гръб.

— Казах ти вече, че не съм бил там.

„Защо обаче не ти вярвам?“ — запита се Ник Робинсън, докато излизаше от фермата. Когато мина покрай оградата, розовобузестото момиче се изхили и като пеперуда, привлечена от светлината, се втурна към обятията на своя възлюбен.

[1] Дежа вю (фр.) — вече видяно. — Б.пр. ↑

[2] Амур пропр (фр.) — себелюбие. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Когато Маклафлин се върна в участъка, Уолш все още притискаше окървавената кърпичка към носа си. Кръвта отдавна бе спряла, но инспекторът упорито продължаваше лечението. Маклафлин, който бе пропуснал тази част от разговора между Фийби и Джонатан, го погледна изумено.

— Какво се е случило? — попита той.

— Мисис Гуд ме удари и я арестувах за нападение срещу полицейски служител — отвърна ядосано Уолш. — Това изтри усмивката от лицето ѝ.

Маклафлин седна.

— Все още ли е в ареста?

— Не, по дяволите. Мисис Мейбъри я убеди да се извини и се отърва само с предупреждение. Проклети жени! — изфуча той и махна кърпичката от носа си. — Имаме резултат от разследването по въпроса с обувките. Младият Гевин Уилямс е намерил един стар обуцар в Ийст Дийлър, който ги е поправил.

Маклафлин подсвирна.

— И какво?

— На Даниел Томпсън са. Слава богу, че старецът си е записвал поръчките. Правил е описание на всички обувки. В този случай е обърнал внимание на различните по цвят връзки. Записвал е също какво трябва да се направи, името на клиента и датите, на които ги е приел и предал. Томпсън е прибрал обувките си една седмица преди да изчезне.

Уолш нежно опипа носа си.

— Времето съвпада идеално. Това хич не е добре за мисис Гуд — цъкна доволно с език той. — Ако можехме да намерим поне един човек, който го е видял да влиза в Грейндж.

Инспекторът остави тази мисъл да повиси във въздуха и доволно се зае да почиства лулата си.

— Как ти се вижда участието на мис Катрел в цялата тази работа? Тя изиграва малката пантомима със своя адвокат, за да отвлече вниманието ни от приятелката си. После отива при нея да я шантажира с това, което знае, и — удари се той с лулата по тила — довиждане, мис Катрел.

— Безсмислица — заяви решително Маклафлин. — На път за участъка минах през болницата. Тя дойде в съзнание. Изпратих Браунлоу при нея.

— И как е тя? Успя ли да говориш с нея?

— Съвсем малко, преди сестрата да ме изрита. Нужна ѝ е повече почивка, преди да е готова за разпит.

— Е? — попита остро Уолш. — Какво каза?

— Нищо особено. Не може да си спомни какво се е случило — отвърна Маклафлин, докато оглеждаше ноктите си. — Струва ѝ се, че е чула някакъв шум отвън.

Инспекторът изръмжа подозрително.

— Това май доста добре съвпада с твоята версия.

Маклафлин повдигна рамене.

— Лаете под грешното дърво, сър, и ако не ми бяхте вързали ръцете, досега да съм го доказал.

В гласа на въззрастния мъж се прокраднаха злобни нотки.

— Джоунс два пъти претърси околността с хората си и не намери нищо.

— Тогава нека го сторя аз. Само си губя времето с досието на Мейбъри. Никой от хората, с които говорих досега, не е чувал за страстта му към малки момиченца. Джейн явно е единствената. Тази следа не води доникъде, сър.

Уолш спря да почиства лулата си и изгледа Маклафлин с нескрита неприязън. Признанието на сержанта, че се опитва да вземе преднина, го бе ядосало. Още повече, че самият той не напредваше кой знае колко бързо. Съмненията му в седящия срещу него полицаи нарастваха с всяка измината минута. Знаеше ли Маклафлин нещо, което не му бе известно? Беше ли намерил шаблона?

— Ще продължиш да се занимаваш с досието, докато не разговаряш и с последния човек, познавал Мейбъри — каза гневно той. — Това е съвсем нова насока в разследването и искам да я проследиш докрай.

— Защо?

Инспекторът сбърчи вежди.

— Как така защо?

— Къде ще ни изведе тя?

— До убиеца на Мейбъри.

Маклафлин го погледна изненадано.

— Тя наистина ви е побъркала, сър, и по този въпрос не може да се направи нищо повече. Ровичкането из стари спомени няма да ни помогне да намерим доказателства.

Той е тероризирал дете и при това своето собствено. Сега е мъртъв. Според мен е заровен някъде в градината. По всяка вероятност под лехите с рози. Мисис Мейбъри се грижи за тях сама. Не позволява на Фред да ѝ помага. Мисля, че сте прав и тялото наистина е било скрито в къщата за лед, но само докато на хоризонта се е изяснило. Ако бе останало там десет години, едва ли щяхме да открием нещо от него. Кучетата ѝ май не са безразлични към човешки трупове.

Уолш пощипа устни.

— Не съм напълно убеден. За моя радост Уебстър все още не е доказал, че трупят в къщата за лед не е на Дейвид Мейбъри.

Маклафлин изръмжа подигравателно.

— Само допреди минута смятахме, че е на Даниел Томпсън. За бога, сър, признайте си, че не сте напълно убеден какво точно се е случило. И какъв е резултатът? Работим с вързани ръце. Няма шаблон — наклони се той напред. — Поне не такъв, какъвто търсите. Опитвайте се да подредите произволни факти в стройна система и от това не излиза нищо.

В Уолш започнаха да се проявяват първите признаци на паника. „Вярно е“ — помисли си той. Отвсякъде го притискаха. На първо място идваше собственото му желание да приключи с Мейбъри веднъж завинаги. Вестниците искаха повод за тлъсти заглавия. Шефовете му искаха по-голяма експедитивност и най-накрая подчинените му искаха да го изместят. Той погледна Маклафлин под вежди, докато тъпчеше лулата си. Навремето харесваше и вярваше на този дявол. Тогава обаче сержантът имаше досадна жена и купища проблеми.

— И какво предлагаш?

Маклафлин, който не бе спал от три нощи, разтърка ожесточено очи.

— Постоянно наблюдение на Стрийч Грейндж. Предлагам да има поне по двама полицаи. Освен това ново внимателно претърсване, като този път усилията се насочат към портиерната. И най-накрая нека изоставим Мейбъри и да се насочим към връзката на Томпсън със случая.

— С мисис Гуд в ролята на главна заподозряна?

Маклафлин се замисли за момент.

— Разбира се, че не можем да я пренебрегнем, но ми се струва, че тя не е това, което търсим.

Уолш отново опипа носа си.

— А на мен ми се струва, че е точно обратното, момко.

Мисис Томпсън ги посрещна с вид на изстрадала мъченица и ги покани в изрядно чистата си, безлична гостна. Маклафлин имаше странното усещане, че се е върнал назад във времето. Сякаш от предишното им посещение не бе изминала и минута и сега им предстоеше същият разговор със същите резултати. Уолш извади обувките. Те бяха обсипани с прах от безуспешните опити да се вземат отпечатъци от тях. Инспекторът ги сложи на малката масичка пред мисис Томпсън.

— Казахте, че тези обувки не са на съпруга ви — укори я меко той.

Тя побърза да се прекръсти.

— Нима? Но това са обувките на Даниел.

Уолш въздъхна.

— Защо тогава твърдахте обратното?

Очите ѝ се навлажниха и сълзите се затъркаляха по бузите на дребната жена.

— Дяволът ме изкуши — отвърна тя и пръстите ѝ заопипваха копчетата на роклята.

— О, Господи, дай ми сили — промърмори Уолш.

Маклафлин рязко се изправи и отиде до телефона в ъгъла.

— Стегнете се, мисис Томпсън — нареди остро той. — В противен случай ще повикам линейка да ви откара в болницата.

Тя се сви на стола, сякаш я бяха зашлевили.

Уолш направи сърдита гримаса към сержанта.

— Тези обувки ли носеше мистър Томпсън, когато го видяхте за последен път? — попита меко той.

Мисис Томпсън ги огледа внимателно.

— Не — отвърна тя.

— Сигурна ли сте? Онзи ден ни казахте, че е имал само един чифт кафяви обувки и ги е носил в деня, в който е изчезнал.

Клепачите ѝ неудържимо затрепериха.

— Нима? — промълви тя. — Колко странно. Последния път не се чувствах много добре. Даниел обожаваше кафяви обувки. Ако искате, мога да ви заведа до шкафа. Там има поне десет чифта.

Тя махна с ръка към масата.

— Не, това са обувките, които даде на онзи скитник.

Уолш затвори очи. Обвинението му срещу Даяна постепенно се разпадаше.

— Какъв скитник? — попита той.

— Не сме го питали за името — отвърна мисис Томпсън. — Почука на вратата ни. Просеше. Обувките бяха на стълбите и Даниел каза, че можем да ги дадем.

— Кога беше това?

Тя извади дантелената си кърпичка и избърса очи.

— В деня, преди да изчезне. Спомням си много добре. Даниел беше светец. Въпреки всичките си затруднения все пак намери време за бедния просяк.

Уолш извади някакви документи от куфарчето си и набързо ги прегледа.

— Съобщили сте за изчезването му на двадесет и пети май — каза той. — Значи скитникът е идвал на двадесет и четвърти.

— Сигурно — изхлипа през сълзи тя.

— В колко часа?

Мисис Томпсън го изгледа безпомощно.

— О, това не мога да си спомня. Беше през деня.

— А защо съпругът ви си е бил у дома през деня, мисис Томпсън? — намеси се Маклафлин, като гледаше календарчето си. — Двадесет и четвърти е било сряда. Не е ли трябвало да бъде на работа?

Жената се намръщи.

— Проклетата работа — злобно каза тя. — Всичките му тревоги идваха оттам. Той не бе виновен. Хората очакваха твърде много от

него. Към края вече съвсем престана да ходи — призна смирено тя.

— Можете ли да опишете скитника? — попита Уолш.

— О, разбира се — отзова се мисис Томпсън. — Сигурна съм, че той ще ви помогне. Носеше розови панталони и стара кафява шапка.

Тя се замисли за момент и продължи:

— Предполагам, че е бил около шестдесетте, тъй като нямаше много коса. Миришеше ужасно и бе много пиан.

Мисис Томпсън отново спря и като че ли нещо ѝ хрумна.

— Но вие сигурно сте го намерили — каза тя. — Иначе откъде щяхте да имате обувките?

Уолш ги вдигна и ги повъртя в ръцете си.

— Твърдите, че съпругът ви не е поддържал връзки със Стрийч Грейндж, и въпреки това една от обитателките — мисис Гуд — е вложила пари в неговото предприятие.

По лицето ѝ премина сянка.

— Не знаех.

— Мисис Гуд настоява, че сте се срещали — продължи инспекторът.

Последва продължително мълчание.

— Възможно е. Спомням си, че жена с такова име идва вкъщи преди три-четири месеца. Даниел каза, че е клиентка.

В очите ѝ проблеснаха искри и тя допълни:

— Платиненоруса блондинка, облечена безвкусно и с неприличен вид.

— Да — съгласи се Уолш, комуто описанието се стори неточно, но забавно.

— Тя ми позвъни — обади се отново мисис Томпсън. — Искаше да знае къде е Даниел. Казах ѝ да си гледа работата — прониза тя инспектора с царствен поглед. — Има ли нещо общо тази жена с изчезването на Даниел?

— Проверихме счетоводните книги на съпруга ви — намеси се отново Маклафлин от ъгъла си — и открихме някои несъответствия. Това ни озадачи.

— Не знаех, че е една от тях — избърса очите си тя. — Сега ми казвате, че е вложила пари в компанията му.

Мисис Томпсън не можеше повече да сдържи сълзите си и те потекоха като порой.

— Как е могъл? — изстена тя. — Как е могъл? Тези ужасни жени!

Уолш хвърли поглед към Маклафлин и се изправи.

— Ще тръгваме, мисис Томпсън. Благодаря ви за помощта.

Тя безуспешно се опита да спре пороя.

— Мислите ли да се преместите оттук? — попита сержантът.

Жената отрони дълга безутешна въздишка.

— Викарият уреди да отида на почивка — отвърна тя. — В края на седмицата заминавам за един хотел на крайбрежието. Само за няколко дни. Макар че без Даниел няма смисъл.

Маклафлин замислено затвори вратата след себе си.

Главният инспектор Уолш гневно поскърцваше със зъби, докато палеше новия си роувъл.

— Какво толкова весело намираш? Току-що изгубихме най-обещаващата си следа.

Маклафлин изчака, докато колата потегли.

— Кой е поел случая в началото?

— Ако имаш предвид изчезването на Томпсън, с него се занимаваше Стейли.

— Свършил ли си е работата както трябва? Проверил ли е мисис Томпсън?

— Проверил е всичко. Прегледах случая.

— А той знае ли за нашия труп?

— Знае.

— И не е заподозрял нищо?

— Не. Алибито ѝ е желязно. Откарала е мистър Томпсън с колата до гарата в Уинчестър, където той е взел влака за Лондон. Доста хора си спомнят за него по време на пътуването, а един дори си спомня, че го е видял на платформата на Ватерло. След като го е откарала, мисис Томпсън е отишла направо в църквата, където е участвала в двадесет и четири часово бдение. С другите богомолци. „Светецът“ Даниел е трябвало да се присъедини към нея след завръщането си, т.е. към шест часа. Всъщност той е заминал за Лондон да изтегли заем за компанията си. Мистър Томпсън обаче не се появил в църквата. В десет часа жената на викария откарала мисис Томпсън у дома в Ларкфийлд и я изчакала да се обади в офиса, както и на различни приятели и познати. Почти в полунощ викаршата позвънила в полицията и останала заедно

с мисис Томпсън, която изпаднала в истерия, продължила чак до другия ден. Откакто е слязъл от влака за Лондон, Даниел сякаш потънал вдън земя.

— Но тя има алиби само за двадесет и пети и двадесет и шести. Ами ако той се е върнал по-късно?

Уолш се провираше между колите в покрайнините на Силвърборн.

— Защо ще се връща, ако предварително е планирал банкрута си? Според Стейли, Даниел Томпсън е мислел с един куршум да убие два заека. Да избяга от жена си и фалита. Слязъл е на Ватерло, сменил си е шлифера, лепнал си е изкуствени мустаци и се е покрил с парите, които е успял да измъкне от фирмата. В интерес на истината първият му помощник твърди, че се е изненадал не от изчезването на Томпсън, а от това, че го е сторил толкова късно. Според него мистър Томпсън не е бил от храбрите и бил готов да избяга още в началото, когато бизнесът му тръгнал зле.

Маклафлин зачопли ноктите си.

— Сигурно сте си мислели, че Томпсън е имал доста, основателна причина да се върне, сър. Как иначе е могла мисис Гуд да го убие?

— Е, мисис Гуд е доста по-привлекателна от онази крава жена му. Сигурно е решил, че изчезването му е добър повод да опита късмета си с русата красавица.

— Но когато се е появил на прага ѝ, мисис Гуд, която е била с десет хиляди вътре, е разбрала, че съвсем не го харесва толкова, колкото си е мислела и му забива нож в гърба, така ли?

— Да, нещо такова.

Маклафлин се изсмя невъздържано.

— Извинете, сър — замисли се той за момент. — Томпсънови нямат деца, нали?

— Да.

— Добре. Да предположим, че сте омъжен за един човек от тридесет години. Той е бил всичко за вас и изведнъж ви напуска — каза Маклафлин и отново се замисли.

— Продължавай.

— Трябва да го обмисля по-добре, но съм сигурен, че тук има нещо. Даниел бяга, тъй като бизнесът му е пред фалит и не може да

направи нищо. След като прекарва известно време в Лондон обаче, разбира, че семейният уют му липсва повече, отколкото е предполагал и се връща. Междувременно обаче мисис Гуд е говорила с мисис Томпсън и тя разбира, че съпругът ѝ се е срещал с друга жена. Дори нещо по-лошо — с грешница. Тя вече е почти превъртjала и откритието я довършва. Имайте предвид, че е религиозна фанатичка и че е имала няколко дни на разположение да разсъждава върху разбития си брак. Какво според вас ще направи, когато Даниел Томпсън внезапно се завърне у дома?

— Да — съгласи се замислено Уолш. — Това доста добре обяснява всичко. Но как е занесла тялото в къщата за лед?

— Не знам. Вероятно го е убедила да отиде там още докато е бил жив. Но за нея е напълно логично да остави тялото някъде в Стрийч Грейндж — мястото на неговото прегрешение. Напълно логично е да го е обезобразила, за да си помислим, че е Дейвид Мейбъри. Сигурно ѝ се е струвало, че така отмъщава на ужасните жени — ако е мислела, че всички са виновни — за разбития си живот. Разбра ли се нещо повече за онези стонове, които са чули хората във фермата Грейндж?

— Да, но май не ни върши работа. И двете семейства твърдят, че е било след полунощ, тъй като са си били легнали. Също така са сигурни, че е било по време на горещините през последната седмица на май и първите две седмици на юни. Наш проблем е да решим кога всъщност е било.

— Това е много мъгляво. Трябват ни точни дати. Стейли претърсвал ли е къщата на Томпсън?

— Два пъти. Веднъж през нощта, когато е изчезнал, и втори път след две седмици.

Маклафлин се намръщи.

— Втория път защо?

— Това е интересно. Стейли получил анонимна информация, че мисис Томпсън убила съпруга си и е скрила трупа под дъските на пода. Той изникнал изневиделица през втората седмица на юни и претърсил цялата къща с лупа. Открил само една жадна за секс дребна женица, която го следвала от стая в стая и му правела намеци! Стейли е убеден, че анонимното обаждане е дело на мисис Томпсън.

— Защо?

— Ами мисли си, че го харесва — цъкна с език Уолш.

— Може би е имала угризения на съвестта?

Инспекторът спря пред полицейския участък.

— Всичко е много хубаво, Анди, но какво да правим с тези проклети обувки? Те не пасват никъде? Ако ги е носил Даниел, защо мисис Томпсън ги е захвърлила ей така? Ако пък не ги е носил, как са попаднали там?

— Да — съгласи се Маклафлин. — И аз мислих по този въпрос. Все ми се струва, че тя казва истината за обувките. Може би този скитник наистина съществува. Тя го описа доста добре, а и описанието му съответства на това, което е намерил Ник Робинсън. Спомням си за розовите панталони. Мога да опитам да го намеря — повдигна въпросително вежди Маклафлин.

— Само ще си изгубиш времето — промърмори инспекторът. — Дори и да го намериш, какво може да ти каже той?

— Например дали мисис Томпсън лъже.

— Хмм — облегна глава на кормилото Уолш. — Мъчи ме ужасна мисъл.

Той наистина изглеждаше зле.

— Нали не мислиш, че тези проклети жени са били прави през цялото време? Нали не мислиш, че някакъв си нещастен просяк е отишъл в къщата за лед и е получил сърдечен удар?

— А какво е станало с розовите панталони?

Лицето на Уолш се проясни.

— Да, да, разбира се. Добре тогава, виж дали можеш да го откриеш.

— В такъв случай ще трябва да изоставя досието на Мейбъри.

— Временно — изръмжа инспекторът.

— Искам също отряд полицаи отново да претърсят имението — продължи Маклафлин, но като видя облаците, които се събираха по лицето на Уолш, побърза да добави: — За да изясня връзката на мисис Томпсън с къщата за лед.

Елизабет стоеше в любимата си поза до високия прозорец в стаята на майка си и наблюдаваше удължаването на сенките по терасата. Чудеше се колко ли пъти е стояла по същия начин точно на същото място.

— Трябва да се връщам — каза тя най-накрая. — Няма да ми пазят мястото вечно.

— Нямаш ли някаква отпуската? — попита Даяна доволна, че мълчанието най-после е нарушено.

— Имам, но ще ми трябва. Смятам да отида за две седмици в Щатите в края на септември. А отпуската ми е само толкова. Съжалявам, мамо — обърна се тя.

— Няма нужда — поклати глава Даяна. — При баща си ли ще ходиш?

Елизабет кимна.

— Не съм го виждала от три години — каза с извинителен тон. — Вече съм си направила резервация за полета.

„Какво огромно недоразумение лежи между нас — помисли си Даяна. — И всичко идва от това, че не си говорим.“ Тя се замисли и си даде сметка, че разговорите им винаги са били любезни, но повърхностни. Никога не бяха навлизали в опасни територии. Поне в едно отношение Фийби имаше късмет. Децата ѝ не бяха раздвоени. Те не изпитваха любов към баща си, нито пък тя изпитваше нужда да се оправдава за напускането му.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита Даяна и се приближи към махагоновия шкаф.

— Ти ще пиеш ли?

— Да.

— Добре тогава. Джин с тоник.

Даяна наля чашите и ги отнесе до прозореца.

— Наздраве.

Тя се облегна на един стол и се присъедини към дъщеря си в наблюдението на терасата. Все пак ѝ бе по-лесно, като не я гледа.

— Години наред не можех да помисля за баща ти без гняв. Когато ти получаваше писма от него и виждах почерка му върху плика, толкова се вбесявах, че челюстта ми се схващаше в продължение на часове. Не преставах да се питам какво толкова има у Миранда, което аз не притежавам. Едва тогава разбрах какво означава да скърцаш със зъби — засмя се тя. — Трябваше ми време, за да се съвзема, но все пак успях. Сега си мисля за хубавите мигове, които сме имали. Хубава ли е тя? Знаеш, че никога не съм я виждала.

Вниманието на Елизабет бе приковано върху танца на едно перце във въздуха. Тя го наблюдаваше толкова съсредоточено, сякаш очакваше от него да ѝ разкрие тайните на вселената.

— Вината не е изцяло негова — каза отбранително тя.

— Разбира се, че не е. В интерес на истината аз нося по-голяма вина. Мислех, че го познавам. Надявах се, че ще може да живее с една работеща жена, но той се оказа неспособен на това. Особено го отвращаваше идеята да се сравнява с мен като бизнесмен. Не го виня. Той бе безсилен да се пребори със себе си, също както и аз с желанието си за кариера след раждането ти. Истината е, че въобще не трябваше да се женим. И двамата бяхме твърде млади и не знаехме какво вършим. И Фийби изпитва същите чувства. Тя се омъжи за Дейвид, защото бе бременна с Джонатан. Преди двадесет години в подобно положение общественото мнение бе категорично — женитба. Аз се омъжих за баща ти по подобни причини. Исках да отида с него в Щатите, а родителите ми не даваха и дума да става, ако не бяхме женени. Бог вижда, Лиза, че сега всички съжаляваме — въздъхна тя. — Объркахме живота си просто защото нямахме куража да кажем „не“.

Момичето продължаваше да гледа перото.

— Щом съжаляваш за брака си, съжаляваш ли и за последиците от него?

— Искаш да кажеш дали съжалявам за теб?

— Разбира се — избухна тя. — Двете са доста тясно свързани, не мислиш ли?

Беше ѝ станало болно. Даяна затърси точните думи.

— Когато ти се роди, страшно много се ядосвах на хората, които ме питаха: „На кого се е метнала? На теб или на Стивън?“. Отговорът ми винаги бе един и същ: „На никого“. Не можех да разбера защо искаха непременно да те свържат с някой от нас. За мен от момента на раждането си ти бе човек със собствен характер, собствени възгледи, собствено мислене. Обичам те, защото си ми дъщеря и защото сме израснали заедно, но много повече те харесвам. Аз харесвам Елизабет Гуд.

Тя изтупа една пращинка от ръкава на дъщеря си, която лежеше на стола до нея.

— Ти имаш собствен живот и право на съществуване. Ти не си последица от брак.

— Но аз съм — извика момичето. — Не можеш ли да го разбереш?! Аз съм такава, каквато сте ме направили двамата с татко.

Даяна я погледна.

— Не. Ти беше доста революционно настроено бебе. Когато стана на два месеца, бях принудена да започна да те храня с твърда храна. Ти не спираше да ревеш. Стивън те наричаше „Деспотичната пелена“, защото ни бе тренирала отлично. Какво те кара да мислиш, че си била родена без характер и са те оформили двама неопитни младежи? Бог ми е свидетел, че ще преживееш голям шок, ако смяташ, че бебетата не са способни да имат собствено мнение.

Елизабет се усмихна.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да — съгласи се майка ѝ. — Знам. Истината е — продължи тя след кратко мълчание, — че трябваше да предвидя това. От една страна, се потупвах по рамото, че имам свободомислеца и независима дъщеря, нищо че е малко своенравна. От друга пък, не спирах да ти натяквам да не повтаряш грешките ми. Извинявай, скъпа — усмихна се унило Даяна. — Нямам право да искам и вълкът да е сит, и агнето цяло.

— Фийби е същата — каза Елизабет. — Сигурно това е някаква обща майчинска болест.

Даяна се изсмя.

— И какво прави Фийби?

— Не си ли забелязала? Когато Джонатан пие, тя тайно отбелязва нивото на питието в бутилката със светъл флумастер. Мисли си, че той не знае.

— Наистина не съм забелязала — призна си леко изненадана Даяна. — Колко странно. И защо го прави?

— Защото баща му пиел твърде много. Тя бди като орлица и Джонатан да не стане същият.

„Господи, не мога да я виня“ — помисли си Даяна. Въпреки това, погледнато отстрани, поведението ѝ изглеждаше доста глупаво.

— А Джонатан разбира ли я? — попита любопитно тя.

— Мисля, че да.

— А ти разбираш ли я?

— Да, но това не означава, че ти и Фийби сте прави. Според мен и двете се паникьосвате напразно от нещо, което може никога да не се

случи.

— Ще пия за това — вдигна чашата си Даяна и я чукна в тази на дъщеря си.

Елизабет обаче съвсем не бе готова да откровеничи. Тя се бе вслушвала в своя глас твърде много, за да го забрави при такъв малък повод.

— Тя е симпатична — каза внезапно Елизабет. — Въобще не прилича на теб. На ръст е ниска и доста закръглена. Постоянно ходи с престилка. Но готви много хубаво. Откакто са се оженили, татко е напълнял с около петнадесет килограма — усмихна се тя. — Ризите вече не му стават.

„Милостиви боже — помисли си Даяна, — значи това е искал?!“ Тя си спомни за елегантния млад мъж, облечен в модни дрехи, за когото се бе омъжила, и цъкна с език.

— Горкият Стивън.

— Той е много щастлив — възрази Елизабет, долавяйки сарказма в гласа на майка си.

Даяна вдигна ръце в защита.

— Сигурна съм в това и се радвам. Много се радвам — каза искрено тя.

— Предполагам, че ще трябва да питам полицаите дали мога да тръгна утре за Лондон — обади се Елизабет.

— Кога искаш да тръгнеш?

— Веднага след обяд. Джон обеща да ме закара до гарата.

— Ще попитам Уолш сутринта — отвърна Даяна. — Той със сигурност ще цъфне тук рано-рано, за да си отмъсти за дребното ми хулиганство.

— О, мамо — сгълча я Елизабет. — Нали ще внимаваш? Когато се ядосаш, ставаш толкова лоша. Честно казано, отървала си се доста леко.

— Да — съгласи се послушно Даяна, удивена от бързата смяна на ролите.

Елизабет присви устни.

— Днес Джон се е сбил — обяви внезапно тя, — но не казвай на Фийби. Тя ще получи удар.

— Къде?

— В Силвърборн. Някакви тъпаци го познали от снимката в местния вестник. Снимали са го онази вечер в болницата с Ан. Та онези му извикали „лесбийски сводник“. Той ударил един от тях и избягал. Когато ми разказа, доста се учудих — усмихна се тя. — Не знаех, че има побойническа жилка в себе си.

Даяна си помисли за Дейвид Мейбъри. Все пак Джонатан бе негов син.

ОСЕМНАДЕСЕТ

За двадесет и четири часа състоянието на Ан удивително се подобри. Тя страдаше от симптоми на никотинова недостатъчност и обяви намерението си да се изпише сама. Джонатан ѝ каза да не бъде толкова глупава.

— Ти едва прескочи трапа. Ако не беше сержантът, вече да си на оня свят. Тялото ти има нужда от почивка, за да оздравее и да преодолее шока.

— Проклятие — каза сърдито тя. — Не помня нищо. Никакви близки до смъртта видения. Нито летене из стаята, нито пък тунел със светлина в края. Каква глупост. От това щеше да излезе чудесна статия. Пада ми се, като съм атеистка.

В очите на Джонатан Маклафлин се бе превърнал в нещо като герой. Причините не бяха само в спасяването на Ан.

— Благодарил ли му?

Ан хвърли поглед върху полицайката, която седеше до леглото ѝ.

— За какво? Той просто е свършил работата си.

— Като ти е спасил живота?

Тя изпъшка.

— Честно казано, в момента не се чувствам много благодарна за това. Животът трябва да е слънчев, безболезнен, жизнерадостен. Сега моят живот не е нито едно от трите. Сякаш съм в концлагер, чиито надзиратели са садисти. Онази сестра — кимна тя в посока на дежурната стая — трябва да бъде тикната в затвора. Всеки път, когато ми бие инжекция, си умира от смях и твърди, че го прави за мое добро. Господи, ако имаше отнякъде един фас! Защо не ми донесеш, а, Джони? Ще го пуша под одеялото. Никой няма да усети.

— Докато леглото ти не се подпали — усмихна се той.

— Ето и ти се смееш — обвини го тя. — Какво ви става на всички? Защо сте толкова радостни?

Полицай Браунлоу, която дежуреше от другата страна на леглото, се изкикоти. Ан я прониза с унищожителен поглед.

— Изобщо не знам какво правите тук — каза тя. — Вече ви казах всичко, което знам, т.е. нищо.

Ан не можеше да говори свободно с никого и това я влудяваше. Без съмнение обаче задачата на усойницата до леглото ѝ бе именно такава.

— Заповед — отвърна спокойно Браунлоу. — Инспекторът иска да има човек наблизо, в случай че паметта ви се възстанови.

Ан затвори очи и си представи всичките начини, по които можеше да убие Маклафлин, щом веднъж се добереше до него.

Той от своя страна събираше сведения за скитника и разпространяваше описанието му в околността. Сержантът позвъни на един свой колега в Саутхямптън и го помоли да провери приютите там.

— Какво те кара да мислиш, че е тук?

— Логиката — отвърна Маклафлин. — Тръгнал е в тази посока, пък и вашата община се отнася към просяците по-добре от всяка друга в района.

— Но са изминали два месеца, Анди. Може отдавна да си е тръгнал.

— Знам. Въпреки това, описанието му е добро. Някой може да го помни. Ако разполагам с име, ще е много по-лесно.

— В момента съм доста зает.

— Всички сме заети. Благодаря ти — затвори той телефона и сложи край на бръщолевенията от другата страна.

Без да допие кафето си, Маклафлин стана и излезе, преди приятелят му да е успял да позвъни с един куп извинения. Той с леко сърце се отправи към Стрийч Грейндж, където го очакваше Джейн Мейбъри. Тя бе обявила, че е готова за разпит.

Сержантът я попита дали би искала да присъства и майка ѝ, но получи отрицателен отговор. Фийби с притеснена усмивка ги въведе във всекидневната и затвори вратата. Седнаха до френските прозорци. Момичето беше много бледо, с кожа като млечнобял алабастър. Бе обута в избелели джинси и носеше разпусната тениска с надпис „БРИСТЪЛ СИТИ“ на гърдите. Съчетанието със слабото ѝ като вейка тяло бе доста нелепо.

Джейн сякаш прочете мислите му.

— Това е триумф на надеждата над опита — каза тя. — Аз много вярвам на тези неща.

Той се усмихна.

— Предполагам, че по един или друг начин всички вярваме. Ако в началото не си успял и тъй нататък.

Джейн малко нервно се намести на стола.

— Какво искате да ме питате?

— Само няколко неща. Преди това обаче трябва да ви кажа, че нямам и най-малкото желание да ви причиня неприятности. Ако се разстроите, кажете ми и веднага спирам. Ако ви се стори, че предпочитате да говорите с жена вместо с мен, веднага ми дайте знак и ще го уредя...

— Разбирам — кимна тя.

Маклафлин я накара накратко да му разкаже за нощта на нападението — как са гледали телевизия и са чули шума от счупено стъкло.

— Останах с впечатление, че брат ви пръв е слязъл долу.

— Да. Той си помисли, че е влязъл крадец, и каза на мен и на Лизи да стоим в стаята, докато не ни повика.

— Но вие не останахте, така ли?

— Не. Лизи настояваше да слезе с него и да отиде до крилото на Даяна. Тогавя не знаехме кой прозорец е счупен. Аз казах, че отивам да видя какво става с мама, а Джон хукна към вас.

— И какво стана после?

— Мама и Даяна слязоха в хола едновременно с нас. Мама тръгна с Джонатан, аз проверих тази стая, Даяна надникна в библиотеката, а Лизи в кухнята. Когато се върнах, мама бягаше по стълбите с някакви одеяла и бутилка топла вода и викаше на Даяна да позвъни за линейка. Аз казах, че някой трябва да предупреди Фред да отвори вратата, а мама отвърна, че не била помислила за това. Така че аз взех фенерчето от масичката в хола и тръгнах — разпери ръце в скута си тя.

— А защо тъкмо вие? Защо не отиде дъщерята на мисис Гуд?

Тя повдигна рамене.

— Ами идеята беше моя. Пък и Лизи все още не се бе върнала от кухнята.

— Не се ли страхувахте? Не можахте ли да я изчакате и да отидете заедно?

— Не се сетих за това — отвърна изненадано Джейн. — Според мен нямаше от какво толкова да се страхувам — продължи след кратка пауза тя. — Мама каза, че Ан е болна. Предполагам, съм си помислила, че ѝ се е спукал апендиксът или нещо подобно. Освен това — повиши тон момичето — и друг път съм минавала по алеята сама. Дори и през нощта. Понякога ходя да правя компания на Моли, докато Фред е в кръчмата.

— Чудесно — каза безстрастно Маклафлин. — Всичко е логично — усмихна се насърчително той. — Вие сте доста добра бързоходка. Останах без сили, докато ви стигна, а бог ми е свидетел, че се движех като експрес.

Джейн пусна намачкания край на тениската си.

— Тревожех се за Ан — призна тя. — Постоянно ѝ повтарям, че с това пушене ще си докара рак на белите дробове. Тогава си помислих, че се е случило точно това. Така че хвърчах като хала.

— Струва ми се, че я харесвате, нали?

— Ан е страхотна — отвърна Джейн. — „Живей и остави другите да живеят“ — това е девизът ѝ. Тя никога не се бърка в чуждите работи, но сигурно така ѝ е по-лесно. Няма деца, за които да се тревожи.

— Майка ми ужасно се тревожи — излъга Маклафлин, защото единственото нещо, което наистина безпокоеше мисис Маклафлин старша, бе да не закъснее за бинго.

Джейн подпря брадичката си с ръка.

— Мама пък е страхотна сладурана — довери му наивно тя. — Но все още си мисли, че съм малка и имам нужда от подкрепа. Ан постоянно ѝ повтаря да ме остави да водя битките си сама.

Тя нави кичур коса около пръстите си.

Маклафлин кръстоса крака и се отпусна назад с демонстративно облекчение.

— Битки? — подразни я леко той. — Че какви битки можете да водите вие?

— Глупости — увери го момичето. — Това, което на вас ви изглежда като хълмчета, за мен е планина. Само ще ви разсмеят.

— Не ми се вярва. Със същото основание и вие можете да се разсмеете на някои от подвизите ми.

— Разкажете ми — помоли го тя.

— Добре — съгласи се сержантът, като гледаше усмихнатото ѝ, доверчиво лице.

„Моли се на бога да не знаеш нищо, иначе тази усмивка никога повече няма да се появи“ — помисли си той.

— Най-ужасното ми преживяване бе, когато бях на вашата възраст. Бях вкарал тайно приятелката си вкъщи за една страстна нощ. Майка ми обаче ни завари точно по средата.

— Боже мой — възкликна тя. — И защо не заключихте вратата?

— Нямах ключ.

— Ужасно — каза състрадателно Джейн.

— Да, така беше — продължи да си спомня Маклафлин. — Приятелката ми избяга и аз трябваше да се боря със старата вещица гол. Тя ми предложи да избирам: или да се закълна, че това никога няма да се повтори, или да ме изрита от къщата на минутата, както си бях гол.

— И какво направихте?

— Вие как мислите? — подкани я той.

— Излезли сте си гол.

— Улучихте точно в десетката — насочи сержантът към нея показалец и вдигнат палец.

Очите на Джейн се разшириха от детско любопитство.

— Но откъде сте намерили дрехи после? Какво направихте?

Маклафлин се усмихна.

— Скрих се в храсталака и изчаках, докато всички си легнат. След това взех една стълба и се качих в стаята си. Прозорецът бе отворен. Наспах се добре, станах по-рано, събрах нещата си в един куфар и изчезнах.

— Виждате ли се все още с майка си?

— О, разбира се — отвърна той. — Всяка неделя ходя на обяд. Честно казано, мисля, че е съжалявала, задето ме е изгонила. След това къщата е станала много тиха.

Той замълча за момент.

— Сега е ваш ред.

— Не е честно — засмя се тя. — Вашата битка е била смешна, а моите са патетични. Например: дали да си изям картофеното пюре или не? Дали работя достатъчно усърдно? Дали да не изляза да се забавлявам?

— И правите ли го?

— Дали излизам да се забавлявам?

Маклафлин кимна.

— Рядко — отвърна тя и направи гримаса, която я състари. — Представите на мама за забавление са срещите с момчета. А според мен това съвсем не е забавно. Не обичам да ме докосват мъже — присви очи тя. — Мама намира това за ужасно.

— Не ме изненадва — каза сержантът. — Сигурно си мисли, че грешката е нейна.

— Не е — отвърна Джейн, сякаш се опитваше да пропъди мисълта. — Искане ми се най-после да го разбере. Най-трудно е да се опитваш да се справиш с нечия вина.

— Какво, мислите, се е случило с баща ви, Джейн?

Въпросът увисна във въздуха между двамата като лоша миризма. Тя обърна глава и се загледа през прозореца, а Маклафлин се запита дали не е избързал. Надяваше се да не е. Както за нейно добро, така и за доброто на разследването.

— Ще ви разкажа какво се случи в нощта, когато той си замина — заговори тя, без да извъръща поглед от прозореца.

— Спомням си всичко много ясно, но не съм го разказвала изцяло дори на психиатъра си. Някои подробности съм запазила за себе си. Подробности, които навремето ми се струваха безсмислени. Не бях се замисляла за тях — продължи след кратка пауза Джейн — от години. Но предната нощ отново изплуваха в съзнанието ми. Оттогава мисля само за това и смятам, че може би съм пропуснала нещо важно.

Тя заговори бавно и спокойно, сякаш с решението си да разказва бе отхвърлила възможността за увъртания. Каза му как след като майка ѝ отишла на работа, баща ѝ пуснал душа в нейната баня. Това бил сигналът, че искал да прави секс с нея. Определил го той, тя безропотно приела. Джейн разказа целия процес, без да влага в думите си никакво чувство. Това явно бе резултат от дългите часове, прекарани на кушетката на психиатъра. Говореше за приближаването

на баща си и своето отиване в спалнята, сякаш коментираше партия шах.

— Но онази нощ той направи нещо по-различно — каза тя и черните ѝ очи срещнаха очите на сержанта.

— Какво? — едва успя да попита той.

— Каза, че ме обича. Преди това не го бе правил.

Маклафлин бе потресен. Толкова много болка без дори и думичка на обич. От друга страна пък, какво можеха да сторят нежните думи с човек, освен да го превърнат в лицемер?

— Защо мислите, че това е важно — попита безстрастно той.

— Нека ви разкажа докрай — предложи Джейн. — Може би и вие ще достигнете до същия извод.

Този път, преди да я изнасили, той ѝ дал грижливо опакован подарък.

— И това направи за пръв път.

— Какво ви подари?

— Малко плюшено мече. Аз ги колекционирах. Когато свърши — продължи тя, описвайки цялата случка само с две думи, — ме погали по главата и каза, че съжالياва. Попитах го защо, тъй като никога преди това не се бе извинявал, но тогава влезе майка ми и той така и не отговори.

Джейн млъкна и заби поглед в ръцете си. Маклафлин изчака няколко минути, но тя не продължи.

— И какво стана после? — попита той.

— Нищо особено — засмя се тъжно момичето. — Двамата се гледаха дълго, сякаш с часове. Най-накрая той стана от леглото и обу панталоните си. Беше също като в един от онези ужасни фарсове — каза тя с леден тон. — Спомням си лицето на майка си замръзнало, сякаш бе от камък. Тя бе страшно пребледняла. Изпъкваше само синината, която ѝ бе направил предния ден. Тя помръдна едва след като баща ми напусна стаята. Легна на леглото при мен и ме прегърна. Прекарахме нощта така, а на сутринта той бе изчезнал.

Джейн повдигна рамене.

— Оттогава не сме го виждали.

— А тя каза ли нещо? — попита сержантът.

— Не. Нямахме нужда.

— Защо?

— Нали сте чували израза „убийствен поглед“?

Той кимна.

— Точно по този начин гледаше тя. Какво мислите? — попита Джейн и загриза устната си.

Хвана го неподготвен. Маклафлин бе готов да каже: „Мисля, че майка ви го е убила“. Вместо това той попита:

— За кое?

Джейн не скри разочарованието си.

— Видя ми се толкова очевидно. Надявах се и вие да го забележите.

Тя цялата бе в очакване. В желание за нещо, което той не разбираше.

— Чакайте малко — каза сержантът. — Дайте ми време да помисля. Вие сте живели с тази история години наред, а аз я чувам за пръв път.

Той хвърли поглед към бележките, които си бе водил, и се напрегна да разбере това, което момичето искаше от него. Беше си записал трите неща, които Дейвид Мейбъри никога преди това не бе правил: „любов, подарък, извинение“. Какво значение имаха те? Какво значение им придаваше Джейн? Защо ги бе направил Дейвид Мейбъри? Какво бе накарало един баща да каже на детето си, че го обича, да му направи подарък и да се извини за грубостта си? Маклафлин вдигна поглед и се засмя. В края на краищата то бе толкова очевидно.

— Възнамерявал е да си тръгне. Просто ви е казал „сбогом“. Именно затова е изчезнал безследно. Подготвил е всичко предварително.

Джейн въздъхна облекчено.

— Да. И аз мисля така.

Маклафлин възбудено се наклони напред.

— А знаете ли защо е искал да изчезне?

— Не, не знам. Всичко, което знам, сержанте, е — облегна се тя и оправи косата си с ръка, — че аз не съм виновна за това.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Не можете да си представите колко добре ме кара да се чувствам тази констатация.

— Предполагам, никой не ви е обвинявал? — каза Маклафлин, ужасен от мисълта си.

— Когато бях на осем години, майка ми ме завари в леглото с баща ми. Заради това той избяга, а тя бе обвинена в убийство. На десетгодишна възраст брат ми стана съвсем друг човек. Детството му свърши и той зае мястото на баща ни. Закле се да мълчи за случилото се и оттогава не е споменавал името Дейвид Мейбъри.

Джейн се заигра с пръстите си.

— Чувството за вина на майка ми бе нищо в сравнение с моето — вдигна очи тя. — Случилото се онази нощ ми дойде като Божи дар. Аз прекарах години наред в компанията на психиатър, който се опитваше да ме избави от чувството ми за вина. До известна степен успя и аз избутах всичко в тъмната страна на съзнанието си. Била съм жертва, а не виновница. Подтиквал ме е някой, когото съм била учена да уважавам. Изиграла съм ролята, която са ми дали, тъй като съм била твърде малка да осъзная, че имам избор. Но миналата нощ — продължи тя — внезапно осъзнах цялата истина. Може би защото бях изплашена? Не знам. За пръв път осъзнах колко по-различно е било всичко в нощта, когато напусна. За пръв път не изпитвах нужда да се оправдавам, защото разбрах, че последвалите десет години са щели да бъдат ужасни и несигурни, независимо от това дали майка ми ни беше заварила или не.

— Казвали ли сте й го?

— Все още не. Ще го направя, след като свършим с вас. Исках и някой друг да осъзнае факта, до който бях стигнала сама.

— Кажете ми какво се случи, когато отивахте към портиерната — помоли я той. — Казахте, че сте чули дишане.

Джейн присви устни и се замисли.

— Не мога да си спомня добре — призна тя. — Нямахме ми нищо, докато не стигнах до правата отсечка, която води към оградата. След завоя продължих по-бавно, защото краката ме заболяха. Тогава чух нещо като дълга въздишка. Беше подобно на звука, който човек издава, когато е задържал дишането си, за да спре да хълца. Стори ми се, че идва отблизо. Толкова се изплаших, че побягнах отново. Тогава чух стъпките и виковете зад себе си. Това бяхте вие — погледна го глуповато тя. — Изплашихте ме до смърт. Сега въобще не съм сигурна, че съм чула дишане.

— Добре — обади се Маклафлин. — Не е толкова важно. И когато казахте, че сте помислили, че е бил баща ви, го направихте само от уплаха. Всъщност е нямало нищо, което да ви напомня за него?

— Не — отвърна тя. — Аз дори не си спомням как изглежда. Беше толкова отдавна, пък и мама е изгорила всичките му снимки. Не бих могла да разпозная дишането му.

Джейн погледна замисленото лице на сержанта и попита:

— Бях ли полезна с нещо?

— Полезна?!

Маклафлин почти инстинктивно се наклони към нея и стисна окуражително ръката ѝ.

— Мисля, че кръстницата ви ще се гордее с вас, млада госпожице. Забравете за битките, които сте водили. Вие току-що изкачихте Еверест. Оттук нататък всичко е само спускане.

Фийби седеше на една пейка до вратата. Подпряла брадичката си с ръце, тя гледаше с невиждащ поглед розите край чакълената алея.

— Мога ли да седна при вас? — попита Маклафлин.

Тя кимна. Известно време седяха мълчаливо.

— Разграничението между крепост и затвор е чудесно — започна меко той. — Десет години са доста време. Не мислите ли, че сте излежали присъдата си, мисис Мейбъри?

Тя се изопна и махна вяло в посока към селото.

— Питайте тях — каза Фийби. — Не аз оградих имението с бодлива тел.

— Нима са го сторили те?

Инстинктивно, сякаш се защитаваше, Фийби намести очилата на носа си.

— Разбира се. Не съм си избрала сама този начин на живот. Какво може да направи човек, когато хората са се обърнали против него? Да ги моли да бъдат любезни — изсмя се сухо тя. — Аз не бих постъпила така.

Маклафлин се загледа в ръцете си.

— Грешката не е била ваша — каза тихо той. — Джейн го е разбрала. Той е бил такъв, какъвто е бил. Нищо, което сте или не сте направили, е нямало да промени положението.

Фийби се затвори в себе си и тишината отново се спусна над тях. Над главите им сновяха лястовици и врабчета. Една чучулига изпъна малката си шийка и запя. Най-накрая Фийби извади носна кърпичка от ръкава си и избърса очи.

— Не мисля, че ви харесвам особено — каза тя.

Сержантът я погледна.

— Всички носим вината си. Това е в човешката природа. Вслушайте се в думите на някой овдовял или разведен, и ще чуете едно и също — „само ако бях направил това... само ако не бях направил онова... ако бях по-мил... само ако бях разбрал...“ Способността ни за самонаказване е огромна. Номерът е да знаеш кога точно да спреш. Вие сте се наказвали достатъчно дълго — каза той и внимателно сложи ръка на рамото ѝ. — Не можете ли да го проумеете?

Фийби извърна глава.

— Трябваше да разбере — каза тя през кърпичката си. — Той я е измъчвал и аз трябваше да разбере.

— Откъде е можело да разберете? И вие сте като всички останали — каза остро Маклафлин. — Джейн ви обича и е искала да ви предпази. С обвиненията, които си отправяте, ѝ отнемате всичко, което се е опитала да направи за вас.

Отново се възцари мълчание, през което Фийби се опитваше да се овладее.

— Аз съм ѝ майка. Единствено аз можех да ѝ помогна, но когато е имала нужда от мен, аз не съм била при нея. Не мога да понеса тази мисъл.

Рамото ѝ се разтрепери под ръката му. Без да се замисля дали идеята му е добра или не, Маклафлин прегърна Фийби и я остави да плаче. Помисли си, че тя сигурно не плаче за пръв път, но може би това бяха първите сълзи, пролети за самата нея. За тази, която бе дошла в един объркан свят, самоуверена и жадна за победи. Триумфът на човешката природа се състоеше в преодоляването на поредица неуспехи със сравнително малки поражения. Трагедията на Фийби бе, че тя бе претърпяла най-ужасното си поражение сравнително рано и никога не бе успяла да се възстанови от него. Все още нараненото сърце на Маклафлин ѝ съчувстваше.

Той спря колата си преди завоя, след който започваше правата отсечка на алеята. Джейн бе казала, че дишането се е чувало отблизо.

Това трябваше да означава, че е идвало от рододендроновите храсти край пътя. Засега претърсването му не даваше никакви резултати. Докато хората му отново преобръщаха къщата за лед, търсейки евентуална връзка на мисис Томпсън, самият той бе пролазил на четири крака цялата тераса с надеждата да намери следи от нападателя на Ан. Ако всичко бе станало така, както си мислеше той, то следи трябваше да има. Но Уолш бе прав. Освен няколко парченца тухла и цигари с филтър, каквито нито Фред, нито Ан пушеха, нямаше нищо. Нямаше оръжие. Маклафлин бе огледал всички камъни и тухли за петна от кръв. Нямаше отпечатыци — пръстта бе твърда от продължителната суша, а терасата — чиста от всекидневните грижи на Моли. Нямаше и кръв. Въобще липсваше всякакво доказателство, че Ан е била ударена отвън, а не в стаята. Вече започваше да се чуди дали не се бе доверил прекалено много на думите на Фийби. Десет години бяха доста време, а и самата тя бе признала, че се е случило един-единствен път. Но ако грешеше или пък лъжеше? Не, сега не беше време да проверява нито една от двете алтернативи. Все още не.

Маклафлин коленичи и започна да лази напред-назад край алеята. Ако тук наистина имаше нещо, то беше скрито доста добре. Мястото вече бе претърсвано от полицията. Тогава обаче Маклафлин им бе казал да съсредоточат усилията си по-нататък, точно където бе застигнал Джейн. Онази нощ за един съвсем кратък момент той бе изпитал чувството, че и двамата с момичето са наблюдавани. Сержантът продължи да пълзи от лявата страна на пътя. Колената го боляха, а очите му постоянно се напрягаха, но половинчасовото търсене не даваше резултат.

Той седна на земята и прокле несправедливата съдба. „Само веднъж — помисли си той. — Един-единствен път да имам късмет и аз. Нека поне веднъж нещо ми падне ей така, без да съм си изкарал ангелите от работа.“

Маклафлин мина от дясната страна на пътя, коленичи и запълзя към завоя. Както можеше и да се предполага, вече почти бе стигнал до колата, когато го намери. Той въздъхна дълбоко, удари с юмрук по чакъла и започна да ръмжи и да клати глава като бясно куче. Само ако бе започнал от дясната, а не от лявата страна на пътя, щеше да намери проклетото нещо още преди един час и да си спести пълзенето.

— Добре ли си, синко? — обади се един глас зад него.

Маклафлин погледна през рамо и видя втренчения в него Фред. Сержантът се ухили и стана.

— Чудесно — увери го той. — Току-що намерих копелето, което е подредило мис Катрел.

— Къде е? — измърмори Фред, без да сваля подозрителния си поглед от полицая.

Сержантът коленичи и разтвори храстите, чиито листа скриваха предмета от погледа им.

— Виж. Момчетата от лабораторията отново ще имат излет сред природата.

С доста труд Фред успя да коленичи.

— Гръм да ме поразии! — каза той. — Това е „Пади Кларк Спешъл“.

Сгушена сред листата на рододендрона, се криеше старомодна каменна бирена бутилка. На долния ѝ край се виждаше тъмнокафява коричка. Маклафлин, който досега бе мислил само за отпечатъците и за нещото, което приличаше на следа от гуменка в сравнително меката почва под храста, погледна изненадано Фред.

— Какво, по дяволите, е „Пади Кларк Спешъл“?

Градинарят се изправи.

— Е, не е нещо опасно. То е повече хоби, отколкото бизнес, въпреки че данъчният чиновник сигурно не мисли по същия начин. Пади си има една малка стаичка до гаража, където го прави. Използва само традиционни материали и го оставя да узрее, докато придобие силата на конски къч и вкуса на нектар.

Фред погледна към рододендрона и продължи:

— Може да се пие само в кръчмата. Пади много цени тези бутилки и казва, че те запазват вкуса по-добре от стъклените. Не разрешава да се изнасят навън — завърши градинарят с разтревожен глас.

— Какво представлява той? От тези, дето бият жени ли?

Старецът се поразмърда.

— Не, няма такова нещо. Пади е добряк. Жена ми няма много добро мнение за него, защото често не спазва обещанията си, но да удари мис Катрел?! Не — поклати глава той. — Пади не може да направи това. Двамата са — погледна встрани Фред — приятели, така да се каже.

Пред очите на Маклафлин изплува откъс от дневника на Ан. П. е загадка. Казва, че всяка година спи с повече от петдесет жени, и аз му вярвам. Въпреки това обаче си остава нежен любовник. Защо ли го прави, щом получава пая си толкова лесно?

— Той пуши ли?

Фред, който редовно снабдяваше Пади с цигари, сметна въпроса за странен.

— Да, но от цигарите на другите — отвърна предпазливо той. — Жена му го държи здраво и не одобрява пушенето.

Маклафлин си спомни пълната с фасове камина в стаята на Ан.

— Добре, нека отгатна как изглежда — предложи унило той. — Превъплъщение на Рудолф Валентино, Пол Нюмън и Лорънс Оливие в един мъж.

Сержантът отвори колата си и се присегна да включи радиопредавателя.

— Не — отвърна нетърпеливо Фред. — Той е едър мъж, мургав, жизнерадостен и остроумен по свой начин. Винаги ми е напомнял на онзи, дето играеше в „Магнум“.

„Том Селек! Мразя го“ — помисли си Маклафлин.

Сержант Джоунс срещна Маклафлин на входа на участъка.

— Нали търсеше някакъв скитник, Анди?

— Е, и?

— Има следа от него при твоя приятел викария в Ийст Дийлър. Жена му твърди, че го е почерпила с чаша чай.

— Спомня ли си датата?

— Не, но викарият казва, че по това време пишел проповед и прекъсването го подразнило. Хванал се, че се моли за избавление от просяците, та после му се наложило да се наказва за липса на милосърдие.

— Типично за един викарий — цъкна с език Маклафлин.

— Той обаче винаги пише проповедите си в събота, докато гледа спорт по телевизията. Това ще ти свърши ли работа?

— Може би, Ник, може би.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

На следващата сутрин телефонът върху бюрото на Маклафлин иззвъня.

— Роден си с късмет, Анди. Открих следите на твоя скитник — дойде гласът на приятеля му от Саутхямптън. — Един от униформените сержанти го е познал по описанието. Прибрал е стареца преди около седмица и го е отвел в един нов приют по пътя за Шърли. Не ти гарантирам, че все още е там, но все пак ще ти дам адреса. Можеш да провериш сам. Скитникът се казва Уоли Ферис и през лятото редовно идва насам. Сержант Джордън го познава от години.

Маклафлин си записа адреса на приют „Райски врати“ и благодари на приятеля си.

— Дължиш ми услуга — отвърна весело той и затвори телефона.

„Райски врати“ се помещаваше в голяма усамотена викторианска къща, която в епохата преди изобретяването на двигателите с вътрешно горене сигурно би привлякла доста погледи. Сега обаче постоянният шум от профучаващите край вратата коли значително бе намалил цената ѝ.

Уоли Ферис отговаряше на описанието, разпространено от сержанта, само по два елемента: ръст и възраст. Той бе чист. Розовите му бузи и лъщящото теме, обградено от венче чиста коса, блестяха над бялата риза, черните панталони и огледално лъщящите обувки. Приличаше на позастарял ученик, пристъпващ за пръв път в класната стая. Влязоха във всекидневната и Уоли посочи един стол на сержанта.

— Сядай тука — подкани го той.

Маклафлин не скри разочарованието си.

— Няма смисъл — каза той. — Честно казано, не мисля, че си този, когото търся.

Уоли бързо се извърна и погледна към вратата.

— Става, синко. И без туй не се чувствам много добре с ченгетата. То си е факт.

— Чакай малко — спря го сержантът. — Нека поне да съм сигурен.

Уоли отново погледна назад и измърмори:

— Хайде решавай по-живо. Дойдох само щоту хазайката мъ накара. Тъй да съ кажи, тя ми почеса гърбъ и аз сига чеша нейния. К'во искаш?

Маклафлин седна.

— Сядай тука — повтори той думите на Уоли.

— Госпуди, как съ потривъш. Толкоз ли ни знайш к'во искъш? — седна той на един отдалечен стол.

— С какви дрехи беше облечен, когато дойде тук? — попита Маклафлин.

— К'во ти влиза в работътъ?

— Мога да попитам хазайката — заплаши го той.

— Абе к'во значение имъ?

— Просто ми отговори. Колкото по-бързо го сториш, толкова по-бързо ще те оставя на мира.

Уоли промлясна шумно.

— Зилену сако, кафява шапкъ, синя фланела и розови гащи — изстреля на един дъх той.

— Отдавна ли ги имаше?

— Доста отдавна.

— Колко отдавна?

— Ам'чи различну. Шапкътъ и сакоту от около пет години.

— А панталоните?

— Около една годинъ. Малку светлички, ама дубри. Да'н мислиш, че съм ги крал? Дадохъ ми ги — допълни обидено той.

— Не, не — успокой го Маклафлин. — Въобще не съм си и помислял такова нещо. Истината е, че се опитваме да намерим един човек и смятаме, че ти можеш да ни помогнеш.

Уоли сви крака под стола, готов всеки момент да избяга.

— Въобще ни знам нищу за никого — каза убедено той.

Маклафлин вдигна успокоително ръце.

— Не се притеснявай, Уоли. Доколкото ни е известно, не е извършено престъпление. Съпругата на изчезналия мъж ни помоли да го намерим. Каза ни също, че си ходил в къщата им в деня преди

изчезването. Просто се чудим дали си спомняш да си ходил там и дали случайно не си чул или видял нещо, което може да ни е от полза.

Старческите очи на Уоли го изгледаха подозрително.

— ’Одих в многу къщи.

— В тази са ти дали чифт кафяви обувки.

По набръчканото лице пробягна сянка на облекчение.

— Щом жината ’й там, що ни ви кажи де ’й отишъл хубостника й?
— попита той.

— Тя се е поболяла от изчезването на мъжа си — отвърна сержантът, раздувайки истината като балон. — Не можахме да научим много.

— И к’во е свършил тоз приятел?

— Нищо. Загубил е парите си и е избягал.

Това сякаш впечатли Уоли.

— Бедният дявол. Сигурну ни му съ ще да гу намериш.

— Не знам. Ти как мислиш? Жена му със сигурност иска той да се върне при нея.

Уоли се замисли за няколко минути.

— Мен пък никой ни мъ търси — каза най-накрая той. — Пунякугъ ми съ иска да дойдът. Искаха да съ отърват от мен. Давай тугаз. Питай.

След около час Маклафлин имаше точна представа за местата, които Уоли бе посетил през последната седмица на май. Самият Уоли не бе много уверен в думите си, тъй като през по-голямата част от времето бе обикалял пиан.

— Имах петачка — обясни той. — Няк’ва бабка ми я натикъ в ръкътъ наред Уинчестър. Аз заложих петака на някаква кранта, която съ казваши „Скитник“, и взех чи спичелих. Идинайсе към идно. Ни съм имал толкоз пари в животъ си. Изкарах цели три седмици.

През по-голямата част от тези три седмици Уоли се мотал из Уинчестър. Когато парите му свършили, поел по черните пътища към Саутхямптън, за да търси нови средства.

— Харесвам селатъ — продължи той. — Напомнят ми за младостъ.

Уоли помнеше и кръчмата в Стрийч.

— Тогаз вълеси — обясни той. — Кръчмарят беше чувек на мясту. Ни мъ изфърли.

Жената на Пади обаче бе окачествена като дърта стара крава, която по неизвестни причини Уоли не харесваше. Докато говореше за нея обаче, намигна няколко пъти. В три часа го изритала обратно в дъжда.

— Многу'й гадну кѣт вали — сподели тъжно той. — Затуй са запѣтих кѣм идна стряхъ, дет я знам, и прикарах следобедъ и ноцъ там.

— Кѣде? — попита сержантѣт, след като старецѣт не продължи.

— Ни сѣм правил нищу лошу — защити се Уоли. — Никой ни сѣ оплакѣ.

— Вярно е — окуражи го Маклафлин. — Пѣк и не смятам да те гоня оттам, Уоли. Що се отнася до мен, ако се държиш прилично, можеш да ползваш тази стряха, когато поискаш.

Уоли присви устни в розово кръгче.

— Имѣ там идна гулямъ кѣщъ. Оградѣтъ нискѣ и аз прискачам. Из градинѣтъ жива душа няма.

Той погледна кѣм сержанта, за да види дали думите му имаха ефект. Имаха.

— Край гуратѣ има малка пещера, ама правена от чувек — продължи той. — Ни знам що сѣ я правили, ама вътре има тухли. Цялата ѣ обраслѣ с кѣпини, ама лесну сѣ влизѣ. Винаги си нося малку папрат, чи да ми ѣ меку. Що мѣ гледѣш тѣй?

— Просто ми е интересно — поклати глава Маклафлин. — Имаш ли представа кой ден от месеца е било това, Уоли?

— Госпуд знай, синко.

— И не видя ли никого, докато беше в градината?

— Не.

— Тѣмно ли беше в тази пещера?

— Е, няма илектичеству, ама докат' навѣн е светлу, вътре сѣ виждѣ. Аку'ѣ отворена вратата де — добави той.

Маклафлин се чудеше как да зададе следващия си въпрос.

— И вътре нямаше нищо друго, освен купчината тухли, за която спомена?

— К'во искаш да кажеш?

— Нищо. Просто се опитвам да си представя мястото.

— Тогаз да. Празну беши.

— И какво се случи на сутринта?

— Ами мутах съ там ду обяд.

— В пещерата?

— Не, из горичкътъ. Там беши мирну и кротку. После ми пригладня и прескочих стенатъ да видя нещю за кльопачка.

Уоли обиколил няколко къщи, но без успех.

— А защо не си купи нещю с твоите пари? — полюбопитства Маклафлин.

Старецът го погледна с открито презрение.

— Абе ти у ред ли си? — попита той. — Що шъ плащъм, кът ми гу дават ей тъй? Ама пиячка никой не ти давъ. Пък и тогаз вечи бях посвършил парите.

Той намерил някакви къщички в покрайнините на Стрийч, където един „стар прилеп“ му дал сандвич. „Общинските къщи“ — помисли си Маклафлин.

— Опита ли и на друго място? — попита той.

— Някаквъ млада жениць мъ изрита. Права си беши, щоту някакви сукалчита крещяха в стаята.

Уоли изоставил Стрийч като безперспективно място и се отправил надолу по пътя. След около час стигнал до друго село.

— Ни си спомням имиту, синко, ама имаши викарии. Те винаги съ мили с мен.

Той поговорил с жената на викария и я убедил да му даде чаша чай и парче сладкиш.

— Хубавъ жениць беши, ама почна да проповядва. Туй е лошоту на викариите, чи почват да тъ поучават. При тях винаги шъ хапниш, ама трябвъ да ги слушаш.

Междувременно отново започнало да вали.

— Смахнату времи ти казвъм. Уж пече, пък току съ извий буря. Нали знайш. Аз му викам тлъст дъжд. Светкавици, гръмотевици.

Уоли се огледал за подслон.

— Нищю не съ виждъ. Хубави къщурки с гаражи. Ама мен ни мъ устройвът. Тогаз виждам тъз гулямата къщъ, малку настрани. Викам си що да ни отидъ в двора и да видя к’во има? Свивам аз зад ъгъла и к’во да видя — малка барачка кът за мен. Наоколу никой. Отварям и хоп вътре.

Старецът спря.

— И? — подкани го Маклафлин.

В очите на Уоли се появиха лукави пламъчета.

— Май многу съ разприказвах, а, синко? Няма ли нещца и за мен?

— Петачка — отвърна Маклафлин, — ако това, което ми кажеш, си струва.

— Десет — каза Уоли и като погледна вратата зад себе си, се наклони поверително към сержанта. — Да си кажа честну, синко, тук си е кофти. Хазайката съ старай, ама не е весело. Нали съ сецаш. Ако имах десетак, щях да съ измъкна оттук. Вечи прикарах цялъ седмиць. Чи то в пандиза беши по-весело.

Маклафлин се замисли какво щеше да стане, ако не даде на Уоли парите, и реши, че с тях или без тях Уоли ще обърне гръб на „Райските врати“. Вълкът козината си мени, но нрава не. Десет лири поне щяха да го осигурят за няколко дни.

— Дадено — каза сержантът. — Какво стана, като влезе в барачката?

— Ам'чи огледах съ да седна някъде. Тъй де, да съ настаня. Намерих оня приятел скрит зад някакви кашони. Кат' разбра, чи съм гу видял, съ измъкна и ми вика да съ разкарам от собствеността му. Тогаз аз гу питам 'къв собственик е, кат' съ пъха в барачката същу кът мен. Оня съ разбесня и почна да крещи. Тугаз дойди жината да види к'во става. Аз й казвъм сичку, а тя вика, чи онзи мухъл й бил мъж и търсел четка в баракатъ. Сигурну са си мислели, чи съм вчерашен — направи кисела гримаса Уоли. — Четкити си сидяха пудридени тиху и кротку на идна масичкъ. Мухлюту съ криеши. Както и да е, аз знам отде мога да изкрънкам. Онез искът да мъ изгонят и шъ си платят. Дадохъ бутилкъ пиени, чифт обувки и двадесетачкъ. Аз съ опитъх да взема ощи, но онез съ разсърдихъ и аз реших да си обирам крушите. Тоз ли е когот' търсити?

Маклафлин кимна.

— Така изглежда. Можеш ли да го опишеш?

Уоли сбърчи вежди.

— Метър и осемдесе, дебел, посивял. Гулям мъж, пък имаши малки крака. Обувките, дет' ги дадохъ, не струваха и пет пари.

— А как изглеждаше жената?

— Една такваз сбръчкана, малка и с тъжни очи, но беши люта. Накара ни съ и на дваматъ, чи сме дигали много шум. Не чи вдигахми

де — добави замислено той. — През цялота времи направу шепнехми. И дваматъ бяхъ луди — поклати глава той.

Маклафлин тържествуваше. „Пипнахме те, мистър Томпсън“ — помисли си той.

— А после накъде тръгна?

На лицето на Уоли се появи замислено изражение.

— Има идна приказка, синко. По-дубре птичкъ в ръката, отколкото две на дървоту. Беши спрялу да вали, ама май пак щещи да има буря. Аз имах бутилка пиени, а пък нямаши къде да го пия. Ни съ знаещи дали, ако продължъ, щях да намеря сухо местенци. Тъй че, викам си, що ни съ върна в пещератъ на гулямата къща и да съ наспя хубаву?

Уоли погледна Маклафлин с крайчеца на окото си.

— На другия ден тръгнах да ям в Силвърборн. Имах пари, пък и там съ намират хубави ресторанти.

— Остави ли нещо след себе си? — прекъсна го Маклафлин.

— К'во нещѹ?

— Например обувките?

— Фърлих ги в гортъ — отвърна пренебрежително Уоли. — Проклетите чепици ми направихъ пришки. Ету какво значи опитъ. Ако бях някой младу недоносчи, щях да съм си захвърлил старите обувки. Но аз ги запазих.

Маклафлин прибра бележника в джоба си.

— Благодаря ти, Уоли, свършихме добра работа.

— Туй ли беши?

Сержантът кимна.

— Ами дай десетачката.

Маклафлин извади от портфейла си банкнота от десет лири и ги подаде.

— Слушай, Уоли. Ще ти дам десетте лири веднага, за да видиш, че ти вярвам. Искам обаче да останеш тук още една ноц, защото може да ми потрябваш отново. Ако го сториш, утре сутринта ще се върна с още десет, така че печелиш двадесет лири. Става ли?

Уоли стана, взе банкнотата и я скри в дълбините на ризата си.

— Сериозну ли, синко?

— Ако искаш, ще ти дам писмено обещание.

Старецът понечи да се изплюе на килима, но после размисли.

— Туй обещание ша ми свърши работъ колкут' халба с водъ — каза той. — Добре, синко, става. Но ако ни додиш, утре заран си тръгвам. И нидей да казваш на хазайкатъ — допълни той. — Аз съм си свършил работътъ таз седмица. Тук не оставят чувек на мира.

Маклафлин цъкна с език.

— Ще мълча като гроб.

— Открих шаблона — каза Маклафлин на Уолш с леко ироничен тон, от който в очите на инспектора блеснаха искри, — когато отбелязах къщите, от които ни казаха, че са видели скитника. Ако си спомняте — посочи той малките червени кръстчета на картата пред тях, — Ник Робинсън бе получил сведения от две места. Първото от жената, която му каза, че скитникът минал покрай къщата ѝ на път за кръчмата. Това означава, че е идвал от Уинчестър. Второто бе от кръчмаря. Той твърдеше, че скитникът стоял, докато затворили, а после се запътил покрай стената на Стрийч Грейндж, което ще рече към Ийст Дийлър. Другата информация за него ни донесе Уилямс. Той научил, че една възрастна жена дала на скитника сандвич, а друга по-млада го изгонила, защото синът ѝ имал рожден ден. И двете живеят в общинските жилища, които са западно от Стрийч по пътя за Ийст Лийлър. Датата, която е посочила по-младата жена, е двадесет и седми май. Когато говорихме с мисис Томпсън обаче, тя ни каза, че скитникът е ходил у тях на двадесет и четвърти. Това означава, че той отново трябва да е минал през Стрийч откъм Уинчестър, но три дни по-късно.

Уолш събра останките от авторитета си и се опита да изглежда колкото се може по-достойно.

— Аз също стигнах до този извод — излъга той. — Фактът, че намерихме обувките в Стрийч Грейндж, потвърждава думите му.

— Съгласен съм. Трябваше ни обаче още едно потвърждение на датата от Ийст Дийлър. Джоунс се е погрижил за това. Той си поговорил е нашия приятел викария, който му казал, че когато скитникът идвал у тях, тъкмо подготвял проповедта си. Не можал да си спомни точната дата, но той винаги пише проповедите си в събота. И ето ни с две сигурни дати. Едната — на мисис Томпсън — двадесет и четвърти — сряда, а другата — двадесет и седми — събота. Уоли е

абсолютно сигурен, че от общинските жилища в Стрийч се е насочил към викария и семейство Томпсън в Ийст Дийлър, което го отвежда там на двадесет и седми май, събота. Защо ни е излъгала мисис Томпсън?

— Хайде казвай — подкани го нетърпеливо Уолш.

— Защото ние открихме, че кафявите обувки са на Даниел Томпсън и тя трябваше да обясни защо не са у тях. Този път е решила да ни каже цялата истина или почти цялата. Мисис Томпсън ни разказа за скитника и ни даде описанието му, за да можем да проверим разказа ѝ сами. Спомнете си, че тя и досега не знае къде сме намерили обувките. Сигурно си е мислела, че сме ги взели от скитника. Мисис Томпсън обаче е сигурна, че ако намерим скитника, той ще ни разкаже за съпруга ѝ. Да ни даде истинската дата означава да признае, че съпругът ѝ е бил жив и здрав в Ийст Дийлър три дни след като е съобщила за изчезването му. Алибито ѝ отива на вятъра. Тя решава да ни излъже с три дни. И рискът ѝ за малко не успя. Уоли не си спомня кога е минал през Ийст Дийлър и ако не беше рожденият ден на момчето, ние също нямаше да знаем. Никой друг не си спомня датата. Когато ѝ кажем къде е захвърлил обувките Уоли, сигурно ще припадне. Не вярвам и в кошмарите си да е сънувала, че ще ги намерим на местопрестъплението.

Уолш се изправи.

— Поетична справедливост. Искам да знам обаче как го е убедила да се крие и след това да отиде в къщата за лед.

— Използвайте чара си и може би ще разберем — отвърна Маклафлин.

ДВАДЕСЕТ

Мисис Томпсън отвори вратата с весела усмивка. Бе облечена като за излизане, със синьо костюмче и бели ръкавици. Усещането ѝ за модните тенденции безвъзвратно си бе отишло заедно с петдесетте години. Зад нея в хола се виждаха два куфара. Червилото и ружът по бузите ѝ придаваха безгрижен вид, но тълпата полицаи пред вратата накара долната ѝ устна да увисне.

— Ооо — изрази разочарованието си тя. — Мислех, че е викарият.

— Може ли да влезем? — попита Уолш.

Неспособността на жената да реагира го отблъскваше като евтин парфюм.

— Толкова сте много — прошепна тя. — Дяволът ли ви изпрати?

Уолш я хвана за ръката и я избута назад, като направи място за хората си.

— Няма ли да ни поканите в гостната, мисис Томпсън? Глупаво е да стоим на стълбите.

Тя се опита да се съпротивлява.

— Какво е това? — заоглежда се мисис Томпсън и заби токчета в килима. — Моля ви, не ме докосвайте.

Маклафлин хвана другата ѝ ръка и двамата с инспектора я изтикаха през коридора и я сложиха да седне в гостната. Сержантът също седна, като не сваляше ръка от рамото ѝ, а полицаите под ръководството на Уолш внимателно претърсиха къщата и градината. След като приключиха, инспекторът ѝ показа набързо разрешителното за обиск и седна в стола срещу нея.

— Така, мисис Томпсън — каза сърдечно той. — Заминавате за вашата малка почивка край морето, нали?

Тя отблъсна ръката на Маклафлин от рамото си, но не стана.

— Всеки момент викарият ще дойде да ме откара до гарата — отвърна с достойнство тя.

Сержантът забеляза, че на едно място косата ѝ бе доста поизтъняла. Стана му неприятно. Сякаш бе разкрил добре пазена тайна.

— Тогава предлагам да не губим повече време — продължи Уолш. — Не ми се иска да го караме да чака.

— Защо сте дошли? Защо полицаите претърсват къщата ми?

Уолш сплете пръсти в скута си.

— Спомняте ли си скитника, за когото ни разказахте, мисис Томпсън?

Тя кимна отсечено.

— Намерихме го.

— Добре. Значи сте разбрали, че не съм ви лъгала за щедростта на скъпия ми Даниел.

— Всъщност да. Той спомена, че освен обувките мистър Томпсън му е дал бутилка уиски и двадесет лири.

В тъжните очи блеснаха доволни пламъчета.

— Казах ви, че Даниел бе светец. Той щеше да свали и ризата от гърба си, ако някой му я бе поискал.

Маклафлин се премести на стола до инспектора и се наклони агресивно напред.

— Името на скитника е Уоли Ферис. Аз доста си поговорих с него. Той твърди, че вие и мистър Томпсън сте искали да го изгоните и затова сте били толкова щедри.

— Черна неблагодарност — въздъхна тя, а устните ѝ затрепериха. — Какво е казал Господ? „Дай на бедните и небесата ще те наградят.“ Бедничкият ми Даниел! Хората го уважаваха заради добротата му. Не мога да кажа същото и за този скитник.

— Той твърди още — продължи лукаво Маклафлин, — че е намерил съпруга ви да се крие в една барачка зад къщата.

— Всъщност — погледна тя сержанта право в очите — бе точно обратното. Даниел намери скитника да се крие в барачката. Той отиде там да търси някаква четка и се натъкнал на вързоп стари дрехи, скрити зад кашоните. Представете си как се е изненадал, когато вързопът проговорил.

Тя говореше толкова убедено, че съмненията внезапно връхлетяха Маклафлин. Дали не беше се доверил прекалено много на

думите на един старец, който не отричаше, че живее в постоянно алкохолно опиянение?

— Уоли твърди, че докато е бил в барачката, навън е валяло. Аз проверих в метеорологичната станция и оттам ми казаха, че на двадесет и четвърти май, сряда, е било сухо. Бурята е започнала след два дни и с известни прекъсвания е продължила през следващите три.

— Горкият човек — промърмори мисис Томпсън. — Още тогава казаха на Даниел, че трябва да го заведем на лекар. Той бе пиан и много объркан. Попита ме дали не съм сестра му. Беше си въобразил, че най-накрая съм дошла да го търся.

— Но, мисис Томпсън — попита изненадано Уолш, — ако, както казвате, е бил много пиан, защо тогава сте му дали бутилка уиски? Така само сте влошили състоянието му.

Тя погледна към тавана.

— Той ни моли със сълзи на очи, инспекторе. Не можехме да му откажем. Не съдете, за да не бъдете съдени. Ако горкият човек е решил да се самоубие с демона на алкохола, аз нямам право да го обвинявам.

— Но, предполагам, сте имали право да ускорите процеса — намеси се саркастично Маклафлин.

— Той бе един тъжен човек, чиято единствена утеха се намираще в бутилката с уиски — отвърна тихо мисис Томпсън. — Щеше да бъде жестоко да му я откажем. Дадохме му пари за храна, обувки, да не ходи бос, и го посъветвахме да отиде да се лекува. Повече от това не можехме да направим. Съвестта ми е чиста, сержант.

— Уоли твърди, че е дошъл тук в събота, на двадесет и седми май — обади се отново Уолш.

Тя набръчка чело и се замисли.

— Не може да бъде — каза искрено изненадана жената. — Даниел бе тук. Нали се уточнихме, че е било на двадесет и четвърти?

Маклафлин бе удивен от представлението ѝ. Хрумна му, че тя може да е прогонила всички спомени, свързани с убийството, и сама да вярва в историята, която разказва. Ако наистина бе така, то щеше да бъде дяволски трудно да предявят обвинение срещу нея. Показанията на Уоли, подкрепени, с тези на жената от общинските жилища, нямаше да струват и пукната пара в съда. Трябваше им признание.

— Датата е потвърдена от трето лице — каза той.

— Наистина ли — издума мисис Томпсън. — Колко странно. Не си спомням да имаше придружители, пък и ние живеем така усамотено — погледна го укорително тя, а пръстите ѝ заиграха с кръста. — Чудя се кой ли е бил той?

Уолш шумно се изкашля.

— Интересува ли ви къде намерихме обувките на съпруга ви, мисис Томпсън?

— Ни най-малко — увери го тя. — От разказа ви предполагам, че този скитник — Уоли — ги е захвърлил като безполезни. Намирам, че това е болезнено за паметта на скъпия ми Даниел.

— Вие сте убедена, че е мъртъв, нали? — попита Маклафлин.

Тя извади копринената кърпичка отнякъде като магьосник и избърса неизбежните сълзи.

— Той никога не би ме изоставил — подхвана рефрена си мисис Томпсън.

— Намерихме обувките в Стрийч Грейндж, недалеч от къщата за лед — каза Уолш, като я наблюдаваше внимателно.

— Нима? — отзова се любезно тя.

— Уоли е прекарал нощта на двадесет и седми май в къщата за лед и когато на сутринта си е тръгнал, е захвърлил обувките в горичката.

Тя свали кърпичката от очите си и изгледа любопитно първо единия, а после другия полицаи.

— Наистина ли? — попита объркано тя. — Това важно ли е?

— Нима не знаете, че в къщата за лед в Стрийч Грейндж е намерен труп? — намеси се грубо Маклафлин. — Той е на мъж на възраст около петдесет-шестдесет години, широкоплещест, посивял, висок метър и осемдесет. Бил е убит преди два месеца, приблизително по времето, когато е изчезнал съпругът ви.

Удивлението ѝ бе пълно. В продължение на няколко секунди по лицето ѝ премина цял калейдоскоп от чувства. Двамата мъже я наблюдаваха внимателно, но дори и между чувствата да имаше вина, те не успяха да забележат. Най-ясно личеше изненадата ѝ.

— Нямах представа — каза тя. — Ни най-малка представа. Никой не ми е казал и думичка. Чий е трупа?

Маклафлин погледна Уолш и отчаяно вдигна вежди.

— Вестниците писаха за това, мисис Томпсън — обърна се към нея инспекторът. — Съобщиха и по телевизията в местните новини. Едва ли сте могли да го пропуснете. Тялото бе разложено до такава степен, че все още не сме успели да го идентифицираме. Разбира се, имаме подозрения — погледна я настойчиво инспекторът.

Мисис Томпсън дишаше дълбоко, сякаш страдаше от задух. Петна руж ярко изпъкваха по бузите ѝ.

— Нямам телевизор — промълви тя. — Даниел носеше вестници на връщане от работа и ми казваше новините. Господи — продължи тя, като държеше ръка на гърдите си. — Значи всички са се опитвали да ме предпазят? Нямах представа. Никой нищо не ми е казал.

— Нямахте представа, че сме намерили тялото или че въобще е имало тяло? — попита Маклафлин.

Мисис Томпсън се замисли за момент над въпроса.

— Нямах представа, че е имало тяло, разбира се — отвърна тя и го изгледа враждебно.

Жената с усилие успокои дишането си и устните ѝ отново се свиха в обичайната тънка линия. После се обърна към Уолш.

— Сега разбирам интереса ви към обувките на Даниел — каза тя. — Предполагате, че по някакъв начин са свързани с тялото, което сте открили.

Горната ѝ устна започна конвулсивно да трепери.

— Може би — отвърна предпазливо инспекторът.

В очите на жената сякаш блеснаха победоносни пламъчета.

— Този скитник обаче е доказал, че предположенията ви не са верни. Казахте, че на двадесет и седми май е прекарал нощта в — как се казваше това?

— Къщата за лед.

— В къщата за лед. Предполагам, че той не би останал, ако там е имало труп. Значи е захвърлил обувките преди тялото да е било там — заключи облекчено мисис Томпсън.

— Не виждам никаква връзка. Това е просто странно съвпадение.

— Напълно сте права — съгласи се Уолш. — В този смисъл няма никаква връзка.

— Тогава защо ме разпитвате?

— Странното съвпадение ни отведе не само до скитника, мисис Томпсън, но и до някои интересни факти за вас и съпруга ви. Можем

да докажем, че е бил жив и здрав в тази къща два дни след като сте съобщили за изчезването му. При това положение алибито ви също става безсмислено. Оттогава мистър Томпсън не е бил виждан, а преди седмица открихме невъзможно за идентифициране тяло само на четири мили оттук. То доста добре отговаря на описанието на съпруга ви. Честно казано, от тези факти можем да сглобим едно чудесно обвинение. Като например това, че сте убили мъжа си на двадесет и осми май.

Горната устна затрепери още по-бързо.

— Не може да е Даниел.

— Защо? — попита Маклафлин.

Тя замълча. Явно събираше мислите си.

— Защо? — повтори сержантът.

— Защото преди две седмици получих писмо от него.

Ръцете ѝ увиснаха и тя отново заплака.

— Беше ужасно писмо. Пишеше колко ме мрази и каква лоша съпруга съм била и...

— Ще ни покажете ли писмото, моля — отрязва я Маклафлин.

— Не мога — изплака мисис Томпсън. — Изгорих го. Бе пълно с толкова неприлични неща.

На вратата се почука и в стаята влезе униформен полицаи.

— Претърсихме къщата и градината, сър. Не, все още нищо — отвърна той на въпросителния поглед на инспектора. — Останаха тази стая и куфарите на мисис Томпсън. Те са заключени. Ще ни трябват ключовете.

Жената грабна ръчната си чанта и я притисна към себе си.

— Няма да ви дам ключовете. Няма да позволя да претърсват куфарите ми. Вътре има само бельо.

— Повикайте полицейска служителка — нареди Уолш и се наклони към мисис Томпсън. — Съжалявам, но нямате избор. Ако предпочитате, ще заповядам полицейската служителка да внесе куфарите и да ги претърси пред вас. Ключовете, моля — протегна ръка Уолш.

— Добре тогава — каза сърдито тя и като поровичка из чантата си, извади два ключа, завързани с бяла панделка. — Според мен всичко това е незаконно. Смятам да подам оплакване срещу поведението ви.

Уолш не се изненада, че мисис Томпсън възразява срещу проверката на бельото си. От куфара се появи черно дантелено бельо, което повече би подходило на порнозвезда, отколкото на тази безцветна досадна женица. Опитът обаче го бе научил, че често най-непривлекателните жени притежават най-богат гардероб от съблазнителни аксесоари. Неговата жена не правеше изключение. Още от първата им брачна нощ тя лягаше облечена с коприна или мек сатен, предназначен само за неговите очи. Дълго време Уолш бе оценявал това и бе полагал всички сили, за да ѝ го покаже. Годишите обаче го бяха научили, че мисис Уолш не си купува съблазнително бельо заради него, а за да си достави някаква своя вътрешна наслада. Инспекторът отдавна се бе отказал от желанието да разбере каква е тя.

Полицейската служителка заключи куфарите и поклати глава.

— Тук няма нищо, сър.

— Нали ви казах — обади се мисис Томпсън. — Един господ знае какво си мислите, че ще откриете.

— Ръчната ви чанта, моля.

Тя им я подаде с презрителна гримаса. Полицайката изпразни съдържанието върху масичката и опипа меката кожа за нещо скрито в нея. После внимателно подреди предметите и погледна въпросително към инспектора.

— Нищо особено, сър.

Той ѝ направи знак да върне всичко обратно.

— Предпочитате ли да изчакате отвън, докато претърсим стаята, мисис Томпсън? — попита инспекторът.

— Не, ще стоя тук.

Докато полицаите вършеха работата си, Уолш поднови разпита.

— Казахте, че сте получили писмо от съпруга си. Защо не го споменахте преди?

Тя отклони поглед и се сви на топка в стола.

— Защото единственото, което ми остана, е гордостта. Не исках хората да научат как се е отнесъл с мен. Беше срамно — избърса сухите си очи тя.

— Откъде беше пощенското клеймо? — попита Маклафлин.

— Мисля, че от Лондон.

— Предполагам, писмото е било написано на ръка — заразсъждава на глас той. — Не вярвам мистър Томпсън да си е купил

пишеща машина.

Тя кимна.

— Да, беше написано на ръка.

— Какъв беше пликът?

Мисис Томпсън се замисли за момент.

— Бял — отвърна тя.

Маклафлин се разсмя.

— Не се напрягайте напразно. Не можете постоянно да измисляте нови лъжи и да се надявате, че ще стоим и ще ръкопляскаме на изобретателността ви. Ще попитаме пощальона. Той сигурно носи писмата от години. Предполагам, е онова момче, което се грижи за малката поща край църквата. Вашите писма през последните месеци ще да са били истинска сензация за него. Навярно внимателно е разглеждал всяко от тях с надеждата пръв да донесе вест от изчезналия Даниел. Не можете да ни убедите, че съпругът ви е жив, като измисляте разни писма, мисис Томпсън.

Тя погледна към полицайката, която в момента претърсваше шкафа, и каза:

— Попитайте пощальона, сержант. Ще разберете, че не ви лъжа.

Гласът ѝ звучеше искрено, но преценяващият и пресметлив поглед я издаваше.

— Само ако знаех какво сте си мислели, щях да ви кажа за писмото още първия път.

Маклафлин се приближи към нея и подпря ръце на облегалките на креслото.

— Защо се изплашихте толкова много, когато разбрахте за трупа в къщата за лед, ако сте били сигурна, че мъжът ви е жив?

— Този човек ме заплашва — изсъска тя към Уолш — и това не ми харесва.

Мисис Томпсън още повече се сви в стола си.

— Дръпни се, Анди.

— С удоволствие.

Без предупреждение сержантът хвана жената под ръка и рязко отстъпи назад. Тя излетя от стола като тапа от шампанско. После започна да се извива и злобно го наплю. Маклафлин здраво държеше ръката ѝ и се опитваше да избегне ударите на другата. Топлата слюнка започна бавно да се стича по бузата му.

— Стола, сър — извика той. — Крие нещо в него.

— Намерих го.

Маклафлин успя да улови и другата ѝ ръка, като се опитваше да се държи далеч от жената, за да не го достигнат токчетата на обувките ѝ.

— Къде сте, мухльовци? — извика той към двамата полицаи. — Не виждате ли, че ме плюе. В кого са белезниците, по дяволите?

— Копеле! — изкрещя мисис Томпсън. — Тъпо шибано копеле!

Тя отново събра слюнка и се прицели. За ужас на сержанта слюнката попадна на устните му и малко от нея проникна в устата му.

Полицаяте, отърсили се от първоначалното си вцепенение, сложиха белезниците на мисис Томпсън и я изблъскаха на дивана. Тя видя отчаяните усилия на Маклафлин да се избърше и злобно се ухили.

— Пада ти се, скапаняко. Дано прихванеш нещо.

— Май хванах теб — отвърна мрачно той и се обърна към Уолш.
— Е, и какво намерихме?

Инспекторът му показа тънък плик.

— Сигурно го е измъкнала от чантата си и го е скрила, докато зяпахме проклетите ѝ гащички. Чиста загуба на време, госпожо — цъкна доволно с език той. — Така или иначе щяхме да го намерим.

Маклафлин отвори плика. Вътре имаше два самолетни билета на името на мистър и мисис Томпсън за полета до Марбела същата вечер.

— Къде се е крил през цялото това време? — попита той.

— Върви по дяволите!

— Мисис Томпсън, мисис Томпсън! — възкликна един изненадан глас откъм вратата. — Овладейте се, моля ви.

Тя се изсмя.

— Върви да си играеш на пясъка, стари глупако.

— Луда ли е? — попита ужасено викарият.

— В известен смисъл — отвърна весело Уолш.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Когато Маклафлин разказа историята на Ан, тя се смя с цяло гърло. Бузите ѝ се бяха позачервили и веселите пламъчета отново блещукаха в очите ѝ. Единственото, което напомняше за нападението, бе увитата около бинта на главата ѝ шарена кърпа. Въпреки лекарските предупреждения тя бе напуснала болницата още предния ден, решавайки, че пет дни са абсолютният максимум за един заклет пушач. Фийби примирено я откара у дома, но преди това успя да изтръгне обещанието, че Ан ще прави всичко, което ѝ казват лекарите.

— Само ми дай цигара — бе казала тя, — и ще направя всичко, което пожелаеш.

Това, което не знаеше, бе, че Фийби е поела отговорността за безопасността ѝ.

— Ако тя напусне болницата, мисис Мейбъри, вече няма да можем да я пазим — бе предупредил Уолш. — Просто нямаме достатъчно хора, за да патрулират край Стрийч Грейндж. Ще посъветвам мис Катрел да остане в болницата, а вас — да се изнесете от имението.

— Не си хавете думите, инспекторе — бе отвърнала презрително Фийби. — Стрийч е наш дом. Ако се надявахме на вас да ни пазите, нямаше да живеем там.

Уолш повдигна рамене.

— Вие сте просто една глупава жена, мисис Мейбъри.

Даяна, която слушаше разговора, се вбеси.

— Господи, инспекторе, какъв лицемер сте — намеси се тя. — Довчера не вярвахте на нито една думичка на Фийби. А сега, само защото сержант Маклафлин си направи труда да намери някои доказателства, я наричате глупачка. Нима е глупак всеки, който не иска да се съгласи с измислиците ви, че е в безопасност в собствения си дом? Единственото нещо, което се е променило през последните два дни, е мнението ви — тропна тя с крак. — Защо, по дяволите, трябва да бягаме днес, след като не избягахме вчера и онзи ден? Нима

опасността не е една и съща? И кой си въобразявате ни е пазил през цялото това време?

— Кой, мисис Гуд?

Даяна му обърна гръб.

— Сами сме се пазили, разбира се — отговори вместо нея Фийби. — И ще продължим да го правим. Кучетата са най-добрите пазачи, които имаме.

Ан бе седнала в любимото си кресло, облегната на няколко възглавнички. Краката ѝ почиваха на тапицирана табуретка. Бе облякла старо сако, а зад ухото ѝ се виждаше затъкнат молив. Маклафлин си помисли, че е напълно безразлична към хорското мнение. Видът ѝ сякаш казваше: „Аз съм каквато ме виждаш. Изборът е твой“^[1]. Той се зачуди дали това бе израз на голямо самочувствие, или пък на пълно безразличие. Все пак каквото и да беше, Маклафлин искаше да има поне малко от него. Засега обаче той все още не можеше да живее без хорското одобрение.

— И къде се криеше мистър Томпсън? — попита тя.

— Тя не искаше да ни каже, но не бе трудно да го открием и сами. Цъфна на летището в седем и половина за полета за Марбела.

— Значи са искали да се измъкнат с плячката?

Маклафлин кимна. След като го заловиха и Уоли го разпозна като човека от барачката, Даниел Томпсън се съгласи да сътрудничи. Идеята им дошла, когато прочели в някаква книга от библиотеката за охолния живот на английските измамници на Испанската Ривиера. Бизнесът на Томпсън западал все повече и повече. Един ден той се оплакал на жена си колко несправедливо е да се блъска по цял ден за трохи, когато други, изправени пред същия проблем, просто прибират парите и отиват да се пекат на слънце. Според мисис Томпсън решението било просто. И те щели да тръгнат след слънцето. Нямали деца, тя не обичала Англия и открито мразела Ийст Дийлър, където хората били тъпи и ограничени. Освен това не възнамерявала да прекара следващите десет години от живота си в спестовност, за да може бизнесът на Даниел да не фалира.

— Най-странното беше — спомни си Томпсън, — че толкова лесно убедих хората в рентабилността на инвестициите в прозрачни радиатори. Това още веднъж доказва колко малко мозък и колко много пари имат южняците.

Нещо в този човек напомняше на Маклафлин за Артър Дейли.

— От какво се правят прозрачните радиатори? — бе попитал любопитно той.

— От закалено топлоустойчиво стъкло — отвърна Томпсън. — Същото, което използват за онези тигани. Идеята беше да се оцвети водата в радиаторите и да се гледа движението ѝ.

— Мисис Гуд твърди, че е можело да се направи революция в областта на дизайна.

„Светецът“ Даниел въздъхна.

— Ето тук се крие ужасната ирония. Възможно е да е имала право. Реших да се захвана с радиаторите, защото, въпреки че идеята бе осъществима, тя бе и достатъчно абсурдна, за да доведе фирмата до фалит. Представете си изненадата ми, когато, без каквато и да е реклама бизнесът взе да потръгва. Тогава обаче беше твърде късно. Щеше да бъде невероятно трудно да направя предприятието печелившо. На всичко отгоре Мейси, жена ми — обясни услужливо той, — се бе влюбила в Коста дел Сол. Тъжно наистина — замисли се Даниел Томпсън с отнесен поглед. — Може би тези радиатори щяха да ми осигурят парите и тъй или иначе да отидем в Испания.

— Защо си направихте труда да разигравате комедията с изчезването? Защо просто не си събрахте багажа и не заминахте?

Томпсън се ухили.

— Това щеше да разтревожи хората — обясни той. — Да ги направи подозрителни. Пък и не искахме да си имаме проблеми с испанците. Те вече не са толкова доверчиви. Докато Мейси си стоеше вкъщи, всички я съжالياха, че се е омъжила за толкова слаб и неспособен човек.

— И къде бяхте през последните два месеца?

— В Ийст Дийлър — отвърна той, сякаш се разбираше от само себе си. — Допреди две нощи, когато отидох на хотел, за да може тя да си събере багажа. Посещенията ви ставаха подозрително чести.

— Значи сте се крили в собствената си къща?

Той кимна.

— Така беше най-сигурно. След като полицията претърси къщата и градината за пръв път, Мейси ми звънна в хотела в Лондон и аз пристигнах. Беше през нощта на двадесет и шести май. Скрих се на

тавана. Сметнахме, че така е по-безопасно, отколкото да се мотая навън, при положение че полицията ме издирва.

— Уоли ви е видял в барачката — възрази Маклафлин.

— Да, това беше грешка — въздъхна Даниел Томпсън. — Мислехме си, че барачката е най-доброто скривалище, защото лесно можеше да се избяга при внезапна полицейска проверка. От друга страна обаче, чужд човек би влязъл първо там. Ако беше някой нормален, никога нямаше да ме открие — додаде злобно той. — Мейси се бе постарала добре да ме скрие зад куп стари кашони. Старият глупак обаче — стисна юмруци Даниел — сам търсеше къде да се скрие. Не знам кой се изплаши повече, когато се видяхме — той или аз.

— Полицията е претърсвала къщата два пъти — напомни Маклафлин. — Как така не са ви открили втория път?

— Много просто. Ние ги очаквахме. Помислихме си, че ако полицията направи внезапен обиск и не намери нищо, окончателно ще реши, че съм изчезнал и съм захвърлил Мейси на произвола на съдбата. Така че тя позвъни в полицията и ги накара да претърсят къщата още веднъж. Доста се поизнервихме от двата дни чакане, но когато дойдоха, бяхме готови. Аз просто прескочих оградата в долната част на градината и се скрих в един храст у съседите. Когато всичко свърши, Мейси ми даде знак — усмихна се дружелюбно той.

Даниел Томпсън точно отговаряше на описанието на Даяна. Той наистина приличаше на танк. Усмивката разделяше кръглото му лице на два полумесеца. Единствената разлика между тях бе, че долният имаше двойна брадичка.

— Докато не се появихте с онези обувки, няхмахме никакви неприятности. Изчезването ми наистина се оказа чудо за три дни.

Маклафлин си каза, че сигурно е било така.

— Все пак сте поели голям риск. Съседите сигурно са идвали постоянно у вас.

— Не и след като Мейси разви буйната си секс мания — отвърна Томпсън. — В началото жените идваха просто от благоприличие, но после престанаха. Чудно е как неудобството отчуждава хората толкова бързо. Винаги съм твърдял, че Мейси е трябвало да стане актриса. Идеята за тавана взехме от дневника на Ан Франк — добави той не без известна гордост.

— И жена ви наистина не е знаела за трупа в къщата за лед? Това ми се струва странно.

— Дяволски малшанс — отвърна ядосано Томпсън. — Мейси не можеше да промени навиците си. Ако бе взела телевизор под наем или бе започнала да си купува вестници, хората можеха да решат, че отново се интересува от изчезването. Щеше да е подозрително, нали разбирате?

Маклафлин кимна.

— И никой не ѝ е казал, защото са си мислели, че трупът сте вие?

— С нашите камъни по нашите глави — въздъхна Даниел.

— Защо сте се бавили толкова? Можели сте да излетите още преди няколко седмици?

— Полакомихме се — призна Томпсън. — Искрахме да приберем и парите от продажбата на къщата. Ставаше въпрос за около четвърт милион лири. Не можехме да ги зарежем току-така. Планът беше Мейси да се показва все по-депресирана, докато накрая стане очевидно, че единственото решение е да се продаде къщата. Тогава никой нямаше да задава въпроси. Даже напротив, всички щяха да се зарадват на заминаването ѝ. Ние пък щяхме да приберем паричките, да са качим на ферибота за Франция и оттам — в слънчева Испания.

— Значи сте възнамерявали да пътувате със собствените си паспорти?

Томпсън кимна.

— Но вие сте били обявен за издирване, мистър Томпсън. Щяха да ви задържат.

— О, аз съвсем не мисля така, сержант — възрази убедено той. — Щяха да са минали шест месеца. Слуховете щяха да са забравени. Пък и оттам всеки ден минават стотици хора. На кого ще направят впечатление мъж и жена на средна възраст с толкова обикновено име? Пък и в какво можеха да ме обвинят? Жена ми щеше да свидетелства, че съм се върнал по живо, по здраво. Пък и не е издавана заповед за задържането ми, прав ли съм? — наклони глава той и загледа любопитно сержанта.

— Прав сте — призна Маклафлин.

— Бях некомпетентен — продължи Томпсън. — Признавам го доброволно. Но в крайна сметка никой не е загубил чак толкова много

пари с моя банкрут — скръсти ръце върху закръгленото си коремче той. — Всичките ми бивши работници са си намерили нова работа. Освен това държавната хазна се е съгласила да изплати застраховките им, които аз така необмислено — как да се изразя — заех, за да спася бизнеса си — смигна той. — Разбрах от Мейси, че помощникът ми е преговарял от тяхно име. Чудесно момче е той. Има организаторски талант и най-важното — отнася се почтено с хората. Оправил е кашата, която забърках, и май е успял да позаздрави бизнеса. Вярно, че по телефона е казал на Мейси няколко остри думи за мен — нарекъл ме е „непоправим некадърник“ — но аз не му се сърдя — изтупа той пращинка от сакото си. — Хората, които инвестираха в моя бизнес, поеха голям риск и за съжаление загубиха. Те обаче са го преживели и са се насочили към по-перспективни сделки. Аз съм доволен. Щеше да бъде жалко, ако съм ги провалил.

— Чакайте малко — каза остро Маклафлин. — Вие не сте ги провалили, мистър Томпсън. Вие сте отмъкнали парите им.

— Кой е казал такова нещо?

— Самият вие.

— Кога?

Маклафлин се обърна към полицай Браунлоу, която стенографираше.

— Намерете онова място, където каза, че е взел идеята от английските измамници, които живеели на Испанската Ривиера.

Тя се зарови из листите.

— Всъщност мистър Томпсън не е казал, че самият той е измамник — призна след няколко минути тя. — Казал е само, че бизнесът му не вървял.

— Виж няколко страници по-напред — нареди Маклафлин. — Каза, че било детински лесно да накара хората да вложат пари в прозрачни радиатори.

— Ами така си беше — обади се Томпсън. — Идеята бе добра.

— По дяволите — избухна Маклафлин, — вие твърдяхте, че идеята била достатъчно абсурдна, за да предизвика фалита ви.

— И се оказах прав. Случи се точно това.

— Вие не сте банкрутирали, защото идеята се е оказала лоша. Вие просто се отмъкнали парите. Сам казахте, че работата е можела да се превърне в печеливша.

Томпсън въздъхна.

— Сигурен съм, че щеше да стане печеливша, ако бях проявил малко повече здрав разум. Както вече ви обясних, моят проблем е, че съм некомпетентен. Ще ни арестувате ли, сержант?

— Да, мистър Томпсън. Можете да сте сигурен в това.

— И по какво обвинение?

— На първо време в губене на полицейско време. След това ще се намери някой, който да предяви по-сериозно обвинение.

— И кой ще бъде той?

— Една от кредиторките ви — мисис Гуд.

— Адвокатът ми ще уреди извънсъдебно споразумение — каза спокойно той. — Смятам, че тя няма да бъде толкова глупава, че да предпочете съд.

— Ще обвиня жена ви в нападение срещу полицейски служител.

— Горката Мейси! Нали знаете, че е побъркана — смигна весело той. — През повечето от времето не знае какво върши. Сигурно лечението ще ѝ бъде доста по-полезно от полицейското обвинение. Викарият също ще се съгласи с мен.

— Вие сте двойка мошеници.

— Силни думи, сержант. Истината е, че аз съм страхливец, който не смее да се изправи срещу разочарованието на хората, които са му вярвали. Вместо това предпочетох бягството. Постъпка, достойна за презрение, но в никакъв случай не и наказуема.

Погледът му бе пряк и искрен, но двойната брадичка издайнически потрепваше. Маклафлин така и не разбра дали от съдържан смях, или от разкаяние.

Когато Маклафлин свърши разказа си, Ан се превиваше от смях.

— И какво? Пусна ли ги да си отидат?

— Все едно да се опитваш да задържиш змиорки — усмихна се глупаво той. — Тъкмо си мислиш, че си ги хванал здраво, и те се изплъзват. Сега са си у дома, но до две седмици ще трябва да отговарят по обвинение за нанесени щети. Междувременно се свързах с помощника му, който е бесен, че са го взели за канарче. Казах му да провери внимателно счетоводните книги за подправяне на данни.

— Няма да намери нищо такова — каза Ан, докато бършеше очи. — Изглежда, мистър Томпсън си разбира от работата. Сигурно парите вече са отишли за някоя вила в Испания.

— Може би — отвърна Маклафлин и се протегна с удоволствие. Отново бе будувал цяла нощ и бе дяволски изморен.

Джейн бе казала на Ан, че Маклафлин си е сбъркал професията. „Защо?“ — бе попитала Ан. Защото според кръщелницата ѝ сержантът бил твърде чувствителен и отзивчив към проблемите на другите. Ан го гледаше през цигарения дим. Тя не бе наивна като Джейн и преценката ѝ не се влияеше от сантименталности. Може и да си падаше по сержанта, но това в никакъв случай не се отразяваше на обективността ѝ. Той не страдеше от свръхчувствителност към проблемите на другите, а от свръхчувствителност към себе си. Според Ан това бе клопка, в която попадаха доста мъже. Да се опитваш да изглеждаш добре в очите на хората бе все едно да облечеш тясно сако. Тя се зачуди кога ли за последен път Маклафлин се бе смял от сърце. Може би никога?! „За него — помисли си Ан — животът представлява серия от препятствия, които трябва да бъдат преодоляни, без да бъдат докоснати.“ В противен случай всички щяха да се смеят.

— За какво се замисли? — попита сержантът.

— Чудех се защо мъжете се вземат толкова насериозно.

— Не знаех, че го правят.

— Опитвам се да се сетя за някой, който не го прави. Този мистър Томпсън май е най-добрият кандидат.

Тя размърда пръстите на краката си.

— Проблемите на една жена се въртят около генетичната ѝ програма. Ако тя не желае да ражда и да отглежда поколението, човешкият род ще загине. Лошото е това, че родът не иска да признае жертвите, които тя прави в името на общото благо. Не получаваш заплата от благодарното правителство за това, че по двадесет и четири часа се грижиш за семейството си. Не ти дават награда за това, че възпитаваш децата си. В девет десети от случаите дори децата ти не оценяват усилията. Вместо това ти се изсмиват в лицето и казват, че не са те карали да ги раждаш.

Ан изтръска цигарата си и цъкна с език.

— Кучешки е животът на майките. Няма утвърдена процедура, по която да се движиш, няма независим арбитър, който да решава споровете, няма уволнение за постоянното ти малтретиране и няма изгледи за повишаване. Никой мъж не би търпял подобно отношение

— продължи тя с блеснал поглед. — В противен случай самолюбието му ще бъде наранено.

Маклафлин мислено прокле глупостта си. Защо не послуша вътрешния си глас, който му казваше да не се занимава с тази жена? Ан трябваше да е нещо изключително в леглото, за да си струва да седи с нея и да слуша феминистките ѝ бръщолевения. В края на краищата каква бе разликата между нея и напусналата го Кели? Оплакванията бяха същите, само дето Ан се изразяваше по-хубаво и ги формулираше по-добре. Сержантът се закле да си остане ерген. Нямаше нито желанието, нито пък силите да води война всеки път, когато му се приискаше да легне с жена си. Ако цената на удоволствието бе капитулацията, то той щеше да мине и без него. Щеше да се наложи отново да се въргаля до Кели и да гледа евтини филми до среднощ, за да получи съботния си секс. „Проклет да бъда, ако го направя за жена, с която не съм свързан.“

Той стана рязко и даде израз на гнева и разочарованието си.

— Слушай сега, мис Катрел. До гуша ми дойде да слушам жени, които оплакват съдбите си. Всички сте единомдушни по един въпрос: как хубаво си живеят мъжете и как лошо се отнасят с жените.

Маклафлин отиде до камината и като се облегна на полицата, впери поглед в изкуствения огън.

— Да не мислиш, че само твоят пол страда от генетичното си програмиране? Ако мъжете не бяха програмирани да сеят семето си, женското нежелание отдавна да е изтрило човешкия род от лицето на земята. Опитваш се да убедиш една жена да правите секс. Това ти струва усилия, пари, емоционален тормоз и травматизиране от постоянните откази. Ако един мъж иска да изпълни дълга си към обществото, трябва цяла вечност да се влачи по корем, за да накара жената първо да се съгласи да роди потомство, а после да го отгледа. Това е унижително — каза горчиво той.

— Моите възпроизводствени инстинкти не са по-различни от тези на едно куче. Природата кара и двама ни да хвърляме спермата си в женските, само че докато то не трябва да обяснява защо иска да го направи, на мен ми се налага. Когато отново ти се прииска да се подиграеш с мъжкото самоуважение, си спомни думите ми. Защото то наистина е крехко. Дяволски си права, че се вземам насериозно. За мен това е повече от необходимо. Вече единствено в службата ми все още

важат някакви правила за поведение. Само там не ми се налага да се правя на клоун, за да постигна целите, които съм си поставил.

Ан взе ябълка от купата с плодове до себе си и му я подхвърли.

— Отлично се справяш, Маклафлин. Сигурно след малко ще ми кажеш, че ти се иска да си се родил момиче.

Той я погледна, видя удивлението, изписано по лицето ѝ, и се разсмя.

— Та аз почти го казах. Ти ме навиваш.

— Не — усмихна се тя. — Аз те развивам. Животът е чист фарс от началото до края с малко черна комедия, прибавена за сянка. Ако беше нещо друго, човечеството отдавна да е завряло колективната си глава в газовата печка и да е пугнало газта. Никой не може да издържи седемдесет години трагедия. Когато умра — вероятно от рак — Джейн е обещала да напише на гроба ми: „Тук лежи Ан Катрел, която се смееше. Шегата бе за нейна сметка, но тя го знаеше“.

Ан взе друга ябълка и я подхвърли във въздуха.

— Ако издържиш на темпото, след около половин месец ще станеш циничен почти колкото мен, Маклафлин. Тогава ще разбереш какво е щастието, синко.

Сержантът седна, захапа ябълката и отвори куфарчето си.

— Ти не си цинична — каза той с пълна уста.

— Какво те кара да мислиш така? — усмихна се Ан.

— Прочетох дневника ти — извади тънкото томче той.

— Хареса ли ти? — погледна го любопитно тя.

— А трябваше ли?

— Не — отвърна язвително Ан. — Не съм го писала за публикуване.

— И добре си направила — каза откровено Маклафлин. — За да стане за четене, ще трябва да се редактира.

— Ти сигурно разбираш от редактиране — погледна го Ан.

Думите му я бяха наранили. Писането ѝ, дори писането за собствена консумация, означаваше много за нея.

— Мога да чета.

— Аз пък мога да държа четка. Това все още не ме прави експерт по изобразително изкуство.

Тя погледа часовника си.

— Не трябваше ли по това време да се занимаваш с разрешаването на убийството? Доколкото знам, все още не си разбрал чие е тялото в къщата за лед. Нито пък кой ме е ударил по главата.

Не даваше и пет пари за мнението му. Та той бе само един полицай. Защо обаче стомахът я присвиваше, сякаш съдържанието му всеки момент щеше да излезе навън?

Маклафлин продължаваше да гризе ябълката си.

— „П.“ има нужда от редактиране — каза той. — Това „П.“ разваля всичко. Касапският нож е все още в участъка — подхвърли дневника в скута ѝ Маклафлин. — Чака да подпишеш квитанцията. Успях да спася само дневника, преди Фрайър да е преснимал по-пикантните откъси.

Сержантът бе с гръб към прозореца и очите му оставаха в сянка. Ан не можеше да разбере дали се шегува или не.

— Жалко. Фрайър може би щеше да ги оцени.

— Разкажи ми за П. Ан.

Тя го погледна внимателно.

— Какво те интересува?

— Способен ли е да те нападне?

— Не.

— Сигурна ли си? Може би е ревнив. Била си ударена с една от бутилките му за специално пиво, а аз разбрах, че не позволява да се изнасят от кръчмата.

Перспективата Маклафлин да се срещне с П., за когото бе чел, ужасяваше Ан. Можеше да отрече, че П. и Пади са едно и също лице, но това щеше да бъде проява на свенливост. Тя не беше свенлива.

— Сигурна съм — каза Ан. — Говори ли вече с него?

— Все още не. Едва тази сутрин получихме резултатите от лабораторията.

Кръвта и косата по бутилката без съмнение бяха на Ан. Другите резултати обаче се оказаха разочароващи. Около гърлото на бутилката имаше няколко размазани отпечатъка от пръсти. Освен тях разполагаха и с неясната следа от обувка в пръстта. Това обаче не ги водеше доникъде.

На Ан ѝ се искаше да може да чете мисли. Дали сержантът бе строг съдник? Щеше ли въобще да разбере, че единствено Пади, който рано или късно, но винаги се връщаше, правеше Стрийч поносим.

Честно казано, Ан се съмняваше. Въпреки странното привличане, което излъчваше Маклафлин, за нея той си оставаше обикновен човек. Привличането нямаше да продължи дълго и тя го знаеше. Рано или късно той отново щеше да се върне в правия път и тя щеше да остане в спомените му само като краткотрайна лудост. Тогава отново само Пади щеше да ѝ напомня, че стените на Стрийч Грейндж не са непристъпни. В очите ѝ се надигнаха сълзи.

— Той е нежен мъж — каза тя — и разбира всичко.

Дори и да бе разбрал, Маклафлин не го показа. Той си замина, без да се сбогува.

Пади подреждаше празните бирени бурета в дъното на кръчмата. Докато качваше с лекота поредното на върха на купчината, той зърна Маклафлин.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Детектив сержант Маклафлин от полицията в Силвърборн.

Въображението на Маклафлин бе изрисувало Пади като огромен мускулест Адонис с магнетичното привличане на Северния полюс и с мозък на Айнщайн. Реалността му показва едър, понатежал космат мъж с раздърпана фланела и протрити панталони. Той показва на Пади снимка на бирената бутилка, с която бе ударена Ан.

— Познавате ли това?

Очите на кръчмаря бързо пробягнаха по снимката.

— Може би.

— Казаха ми, че наливат специалното си пиво в тях.

За момент и двамата млъкнаха, душейки подозрително въздуха, досущ като мелези, охраняващи територията си. После Пади се отдръпна и безгрижно повдигна рамене.

— Добре де, изглежда като една от моите — каза той, — но това ми е хоби. Пиша книга за старите методи за производство на бира. Не искам традицията да бъде забравена.

Пади гледаше честно и открито.

— Понякога организирам събирания и давам на местните хора да я дегустират. Искам да знам мнението им.

Той погледна мургавото лице на сержанта, за да види реакцията му.

— Добре де, случвало се е и да поискам да ми платят. Във всеки случай и аз трябва да покривам разходите си. Хобито ми е доста скъпо. По дяволите, човече — избухна най-накрая той, раздразнен от мълчанието на Маклафлин. — Нямате ли си по-важни занимания? Кой ви е дал бутилката? Живо ще го одера това копеле.

— Вярно ли е, че не позволявате бутилките да се изнасят от кръчмата ви, мистър Кларк?

— Да, вярно е и Господ ми е свидетел, че ще пипна мръсника, който я е изнесъл. Кой е той?

Маклафлин посочи черното петно на дъното на тъмната бутилка.

— Това е кръв, мистър Кларк. Кръвта на мис Катрел.

Огромният мъж притихна.

— Какво, по дяволите, е това?

— Оръжието, с което са се опитали да строшат черепа на една жена. Помислих, че вие можете да ми кажете как се е озовало то в градината на Грейндж.

Пади отвори уста да каже нещо, но после се свлече върху най-близкия варел.

— Исусе Христе! Тези бутилки тежат цял тон. Чух, че е добре, но за бога!

— Как се е озовала бутилката в градината, мистър Кларк?

Кръчмарят сякаш не го чу.

— Робинсън каза, че са я ударили по главата. Онези смахнати драскачи повтарят, че е сътресение.

— Какви драскачи?

— Журналистите.

— Получила е фрактура на черепа.

Пади заби поглед в земята.

— А сега добре ли е?

— Използвали са една от вашите бутилки, за да го направят.

— По дяволите, човече, попитах те нещо — изправи се той и погледна гневно Маклафлин. — Добре ли е?

— Да. Защо се интересувате толкова? Да не би да сте я ударили по-силно, отколкото сте искали?

В очите на Пади проблеснаха светкавици. Той погледна към вратата, за да се увери, че е затворена, и след това сниши глас.

— Сбъркал си пътя, синко. Ан ми е приятелка. Познаваме се отдавна. Тя най-добре ще ти каже, че не бих я ударил.

— Било е тъмно. Може да сте я взели за мисис Гуд или мисис Мейбъри.

— Какви ги дрънкаш, човече? И с тях се познавам отдавна. Всичките са ми приятелки.

Долната устна на Маклафлин увисна.

— И трите ли?

— Да.

— Искаш да кажеш, че спиш и с трите?

Пади отчаяно размаха ръце.

— Недей да крециш така, по дяволите. Кой ти е говорил нещо за спане? Просто в Грейндж е много самотно. Понякога им правя компания. Това е всичко.

Маклафлин се разтrese от смях, а пламъкът на ревността съвсем изчезна.

— А те знаят ли, че караш наред?

Пади усети, че сержантът вече не е враждебно настроен към него, и се ухили:

— Не мога да ти кажа, че за такива неща не се пита, нали? Ще имаш ли време за една бутилка специално? — попита той след кратък размисъл. — По-добре да я изпием, отколкото да я пипнат данъчните. Докато пийваме, ще ти дам списък на всички, които са я опитвали. Никога не я предлагам на непознати, така че познавам лично всеки, който я е опитвал. Мръсникът, когото търсите, трябва да е един от тях и аз май вече се досещам за кого става дума. В селото има само един човек, който е достатъчно глупав и достатъчно отмъстителен, за да го направи.

Той поведе Маклафлин през задния двор към гаража, където миризмата на ферментирал малц го удари в носа.

— Да ти кажа честно, неведнъж съм се замислял да започна цялата работа законно и както трябва. Може би ми е трябвало именно такъв подтик. Жената ще се заеме с кръчмата. Тя доста по-добре се оправя там.

Пади взе две бутилки, махна обвитите с гума запушалки и грижливо наля тъмнокехлибарената течност в две халби. След това подаде едната на Маклафлин и каза с блестящ поглед:

— Запомни едно нещо от мен, сержант. Имаш цялото време на света, тъй че подходи, както подхождаш към жените. Бавно, любещо, търпеливо и с нужното уважение. Ако не го сториш, само след три глътки ще се озовеш на пода и ще има да се чудиш какво те е ударило.

— Това ли е тайната ти?

— Да.

— Наздраве — вдигна халбата си Маклафлин.

Когато детектив сержант Робинсън пристигна сутринта на работа, писмото го чакаше на бюрото. Почеркът на плика бе разкривен. Приличаше на детски. Клеймото бе местно. Той го отвори нетърпеливо и разгърна карирания лист пред себе си. Редовете бяха изписани със същия разкривен почерк, който объркано разказваше странна случка в средата на май. Еди Стайнс анонимно бе свалил картите.

„Питахти за жината, кога и тъй нататък. Беши ниделя. Знам щоту приятелката е религиозна и беши ходила на църквата и разправящи. Шъ дъ е било четиринайсти май, щот на дванайсти имам ружден ден и туй беши кът закъснял пударък. Направихми гу в горътъ на Грейндж какту обикновену. Чухми тез стонуве на другатъ странъ. Приятелката искаши да съ разкарами ама аз утидух да поугледъм. Ни беши жина ами мъж и той съ разкарваши и съ биеш по главътъ. Луд за връзвани мен аку питаш. Аз гу усветих с финерчиту и питам дубре ли си. Той вика да вървя намайната си и аз утидух. Четух описаниету на трупъ. Майчи е той. Имами дългъ сивъ косъ. Бях гу забравил. Рабутътъ е там чи гу пузнавъм. Тугаз ни съ сетих как съ казва ама бях виждъл лицету някъди. Ама не си спомнях. Сига съ сетих чи е Мейбъри. Тува е сичку.“

Със заповедта за повишение пред очите сержант Робинсън се затича към Уолш. Имаше моментно колебание дали да удържи обещанието си — анонимността на Еди със сигурност не можеше да се

запази — но то бе само моментно. В края на краищата Еди него бе заплашвал, че ще му качи топките на врата.

[1] Предполага се, че в испанския курорт Коста дел Сол се укриват много английски престъпници, тъй като между двете страни няма договор за екстрадиране. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Маклафлин отвори летящите стъклени врати на полицейския участък и жегата нахълта заедно с него. Специалното пиво на Пади, което бе пил бавно, любещо и с нужното уважение, шумеше приятно в главата му.

— Дойде време, час настъпи — изгърмя той. — Днес ще влезем в битка с врага си. Къде е Монти^[1]? Трябва ми подкрепление.

Дежурният сержант цъкна удивено с език. Между Уолш и Монтгомъри наистина имаше известна прилика.

— На маневри — отвърна той.

— По дяволите.

— Някой е идентифицирал трупа.

— И?

— Дейвид Мейбъри. Инспекторът се подмокри от щастие.

Шокът от изненадата веднага отрезви Маклафлин.

Мамка му — помисли си той. — Не може да бъде. Беше се влюбил в тези жени. Болката от влюбването го гризеше отвътре като изгладнял плъх.

— И къде е отишъл?

Дежурният поклати глава.

— Нямам представа. Предполагам, че разпитва свидетели. Двамата с Ник изхвърчаха като изтребители преди два часа.

— Той обаче е сбъркал — каза Маклафлин с хриплив глас. — Не е Мейбъри. Ако се върне тук преди мен, кажи му го, чу ли?

„Как ли пък не“ — помисли си дежурният сержант, докато гледаше как ядосаният му колега отваря с рамо летящите врати и излиза от участъка. Ако Маклафлин бе решил да се самоубива — много му здраве. Той нямаше желание да го последва. Дежурният сержант погледна часовника си и с облекчение видя, че смяната му почти е свършила.

Маклафлин измъкна Ан от креслото и така я разтресе, че чак зъбите ѝ затракаха.

— Дейвид Мейбъри ли беше? — изкрещя сержантът. — Той ли беше?

Тя остана безмълвна и Маклафлин я пусна. Старото сако се свлече от раменете ѝ. Ан остана само по една мъжка пижама, която ѝ бе голяма. Изглеждаше странно — като дете, което се преструва на възрастен.

— Не знам — каза с достойнство тя. — Тялото бе толкова обезобразено, че чертите на лицето му не можеха да се различат. Не мисля обаче, че бе Дейвид. Дори и да допуснем, че е все още жив, вероятността да се завърне тук след десет години е твърде малка.

— Не си играй с мен, Ан — отзова се сърдито Маклафлин. — Видяла си тялото, преди да се разложи. Кой беше?

Тя поклати глава.

— Някой го е идентифицирал. Казват, че е Дейвид Мейбъри.

Ан облиза устни, но не отговори.

— Помогни ми.

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

— Има ли значение?

— Да — каза горчиво той. — За мен има. Аз ти вярвах. Вярвах на всички ви.

Лицето ѝ се изкриви.

— Съжалявам.

— Съжаляваш? — изсмя се злорадо Маклафлин. — Исусе Христе.

Той грабна ръката ѝ, а дългите му пръсти се впиха в меката плът.

— Не разбираш ли, малка мръснице? Аз ти се доверих. Пъхнах главата си в торбата заради теб. По дяволите, дължиш ми нещо.

Последва дълго мълчание. Когато Ан заговори, гласът ѝ режеше като бръснач.

— Е, Маклафлин, не искам да разправяш, че Ан Катрел не се отплащала.

Тя дръпна шнура на пижамата си и долнището се свлече на пода.

— Хайде, давай! Изчукай ме. Нали това искаше? Едно здраво чукане. Също като скъпия ти шеф преди десет години.

Земята под краката му се разлюля. Той вдигна ръце към гърлото ѝ и погали бялата кожа по шията.

— Не знаеше ли? — попита тя с блестящи очи, докато ръцете ѝ отстраняваха неговите. — Онова малко скапано идиотче направи на Фийби предложение: той ще приключи следствието набързо-набързо, а тя ще легне с него. Е, не беше толкова вулгарен, разбира се. Поукраси го малко с думи. Тя била толкова самотна и беззащитна — изимитира Ан гласа на Уолш. — Той искал да я предпази. Красотата ѝ го била трогнала. След жестокото отношение на съпруга си заслужавала нещо по-добро. Фийби му каза къде да завре защитата си — изкриви презрително устни Ан. — Господи, колко наивно постъпи тогава. Дори и за момент не помисли, че този мъж държи бъдещето ѝ в ръцете си.

— Не вярвам на тази история.

Ан отиде до креслото и си взе цигара от пакета на облегалката.

— Защо не? — попита студено тя, докато палеше. — Какво те кара да мислиш, че спането със заподозрени в убийство е твой патент? Дявол знае какво е, но явно в нас има нещо много привлекателно — каза с подигравателен тон Ан. — Може би е неизвестността.

Той поклати глава.

— Какво искаше да кажеш с това, че е държал бъдещето ѝ в ръцете си? Каза, че е била наивна.

— О, за бога — отвърна раздразнено тя. — Кой мислиш е казал на жена му, разбирай на целия свят, че Фийби е убила съпруга си? Кой е осведомил журналистите, Маклафлин?

— Можела е да ги съди — каза замислено сержантът.

— Кого?

— Вестниците.

— Никой не я наклевети. Не бяха толкова груби, че да я нарекат „убийца“. Просто я описваха като „запалената градинарка“, чиито лехи се разкопават от полицията. Всичките сведения любезно им предоставяше твоят шеф.

— Защо не се е оплакала? — попита Маклафлин, но като видя изражението на лицето ѝ, вдигна ръце в защита. — Не ми казвай. Какво са щели да значат думите ѝ срещу твърденията на полицейски инспектор. И какво стана? — додаде той след кратко мълчание.

Ан дръпна от цигарата си и го прониза с гневен поглед.

— Уолш не можа да докаже нищо, защото Дейвид не бе убит, така че прекрати разследването. Тогава обаче започна веселбата. Срещу Фийби се надигна зловна кампания и нито един човек от цялата околност не се осмели да я защити. Когато се преместих тук, тя бе на ръба на нервна криза. Джони на единадесет години бе започнал да подмокря чаршафите си нощем, а Джейн... Това ще се случи отново — каза твърдо тя и го погледна в очите. — Онова копеле няма да се поколебае да хвърли Фийби за втори път на вълците.

Бялото лице контрастираше на шарената кърпа около главата ѝ.

— Защо не ми разказа всичко още в началото?

— Щеше ли да ми повярваш?

— Не.

— А сега?

— Може би.

Маклафлин млъкна и започна замислено да разтрива челюстта си.

— Ти си чудесна журналистка, Ан. Не можеше ли да напишеш нещо в защита на Фийби?

— Кажи ми как да го направя, без да споменавам Джейн, и ще те поздравя. Фийби по-скоро би изгоряла на кладата, отколкото да позволи дъщеря ѝ да се появи на първите страници в жълтата преса. Ако се наложи, и аз не бих се поколебала да го сторя. В крайна сметка Джейн въобще не струва като алиби — въздъхна тя. — Горкото момиче може просто да е спяло тогава.

Сержантът кимна.

— Защо тогава си толкова сигурна, че Дейвид Мейбъри е излязъл жив от къщата?

Ан се обърна да загаси цигарата си.

— А ти защо си толкова сигурен? — погледна го тя. — Ти си сигурен, нали?

— Да.

— Защото някой си твърди, че трупът в къщата за лед е на Дейвид Мейбъри ли?

— Не.

— Защо тогава?

Той я изгледа продължително.

— Защото ти доброволно си се погребала в Стрийч Грейндж. Ето затова съм сигурен, че Дейвид Мейбъри е излязъл от тази къща жив.

— Не знам за какво говориш.

— Ти си най-ужасната лъжкиня, Катрел.

— Искан ми се да не го повтаряш постоянно — каза сърдито Ан и тропна с крак. — Освен това замръзвам.

— В такъв случай спри да ми показваш задника си и се облечи.

Той повдигна пижамата ѝ от земята и я хвърли към нея. Докато Ан се обличаше, Маклафлин не свали поглед от тялото ѝ.

— Хубав задник, Катрел — промърмори той. — Аз обаче дойдох тук за истината. Май получих повече, отколкото исках.

Маклафлин спря пред лабораторията и отиде в кабинета на д-р Уебстър.

— Минавах оттук — каза той — и реших да се отбия. Чудех се дали имате някакви нови предположения за нашия труп.

Дори и д-р Уебстър да намираше подхода на сержанта за необичаен, той не го показа.

— Всичко е в доклада — отвърна той и потупа една папка върху бюрото си. — Машинописката го приключи тази сутрин. Можеш да вземеш копие от него, ако те интересува. Имай предвид обаче — цъкна с език той, — че Джордж сигурно няма да ти се зарадва много, когато му го занесеш. Той обича бързите решения, но те невинаги са най-правилни. Вие открихте ли нещо ново?

Маклафлин махна неопределено с ръка.

— Не много. Един от най-вероятните заподозрени се оказа жив. Сега отново сме на тъмно.

— В такъв случай докладът ми сигурно няма да ви е от голяма полза. Дайте ми описание или още по-добре снимка и аз ще ви кажа дали този човек е при мен в моргата. Но не мога да ви отговоря кой е той. Джордж се обажда всеки ден и настоява за резултати, но чудесата не стават бързо. Пресните трупове са едно. Виж, за парче стара кожа е необходимо повечко търпение.

— А какво ще кажете за Мейбъри?

Патологът изръмжа нетърпеливо.

— Вие май всичките сте откачени на тази тема?! Разбира се, че не е Мейбъри. Можеш да кажеш на Джордж, че съм се посъветвал и с

други специалисти. Те поддържат мнението ми. Фактите са си факти — изръмжа отново той. — В този случай не могат да се интерпретират.

Маклафлин въздъхна дълбоко.

— А какво ви кара да мислите така?

— Много е стар. Доста си поиграх с рентгеновите снимки и установих, че разстоянието между плочите е значително по-голямо, отколкото предполагах. Сега съм сигурен, че си имаме работа с шестдесет и пет — седемдесетгодишен човек. Но е най-малко шестдесетгодишен. А на колко трябваше да е в момента Мейбъри? Петдесет и четири, петдесет и пет?

— Петдесет и четири.

Уебстър взе папката и извади няколко снимки от нея.

— В доклада си съм писал, че трупът не е бил обезобразяван. Това обаче е само мнение и съм готов да приема и обратната хипотеза. По костите наистина личат резки, които може да са били причинени от остър нож, но според мен не са. Явно са следи от зъби на плъх — посочи снимките той.

Маклафлин кимна.

— Нещо друго?

— Колебая се по въпроса за причината на смъртта. Това наистина зависи от факта дали е бил облечен или не в момента, когато е умрял. Установихте ли го вече?

— Не.

— Изчовърках доста пръст от земята около тялото. Анализирахме я внимателно, но честно казано, в нея има незначително количество кръв.

Сержантът се намръщи.

— Продължавайте.

— Това прави категоричното ми заключение по въпроса почти невъзможно. Ако е бил гол и е бил прободен с нож, земята щеше да е напоена с кръв. Ако пък е бил облечен и прободен, то тогава дрехите трябва да са попили по-голямата част от кръвта. Ще трябва да ги намерите.

— Чакайте малко, докторе. Искате да кажете, че ако е бил гол, сигурно не е бил промушен, но ако е бил облечен, това е възможно.

— Да. Казано с две думи, това е. Има и още една възможност — животните да са облизали кръвта от пода. В съда обаче такава

твърдение няма да струва и пукната пара.

— Главният инспектор Уолш знае ли за мнението ви?

— Защо питаш? — погледна го над очилата си Уебстър.

Маклафлин разроши косата си.

— Ами не го е споменавал.

А може би беше? Сержантът си спомняше много малка част от думите на Уолш през онази първа нощ.

— Добре, да предположим, че е бил гол. От какво е умрял?

Уебстър присви устни.

— От старост, от студ... Честно казано, малкото останало от трупа прави работата ми неописуемо тежка. Не личат следи от приспивателни или пък от задушаване, но... — повдигна рамене той и посочи снимките. — Намерете дрехите. Те ще ви кажат повече от мен.

Маклафлин сложи ръце на бюрото и се надвеси над патолога.

— Ние разследвахме версията за убийство на базата на това, че е бил прободен в корема. Сега казвате, че може да е умрял от естествена смърт. Имате ли представа колко часа съм работил през последната седмица?

Уебстър цъкна с език.

— Не претендирам да съм точен, но вероятно наполовината на тези, които съм работил аз. Въобще не съм жалил сили. За бога, момко, не всеки ден се откриват трупове като този. Повечето от телата имат поне деветдесет процента от органите си. Във всеки случай поне докато не ми представите някакви чисти дрехи и ме оборите, смъртта от прободна рана е най-вероятна. Възрастните хора, които се мотаят голи в търсене на къща за лед, където да измръзнат до смърт, не са по моята част.

Маклафлин се изправи.

— Туше! Други изненади?

— Да, има още едно интересно нещо, което съм написал в доклада си. Не искам обаче следващата седмица пак да дойдете и да ме обвините, че ви натрапвам идеите си. Вчера отново ходих в къщата за лед. Била е запечатана повече от седмица и температурата вътре значително е спаднала. Вратата е стара колкото и самата къща, но все още работи отлично. Бях изумен. Очевидно това е доста ефикасен метод за складиране на лед. Вътре е много студено и много чисто. Сигурно ледът не се е разтапял с месеци.

— И?

Уебстър насочи вниманието си към някакви писма на бюрото пред него.

— Поразсъждавах малко над състоянието, в което щеше да бъде тялото, ако вратата е била затворена до момента, в който градинарят го е открил.

Той надраска името си върху един от пликовете.

— Трябва да призная, че сигурно ще да е било отлично запазено. Бих искал да го видя в това положение. Просто от научен интерес, разбира се.

Уебстър вдигна глава. Маклафлин бе изчезнал заедно с папката.

Сержант Боб Роджърс тъкмо бе застъпил на следобедна смяна, когато видя Маклафлин да влиза в участъка.

— О, Анди! Точно теб търся — подаде му той описанието на Уоли Ферис, което бе разпространено из околността. — Този ли е скитникът, когото търсеше?

— Намерих го. Всъщност веднага след като се срещна с инспектора, тръгвам отново да го търся.

— Добре. След като го откриеш, можеш да го доведеш тук. Обявен е за издирване.

Маклафлин се приближи бавно към Роджърс.

— Уоли Ферис обявен за издирване?! Та той кръстосва пътищата от години!

Роджърс се намръщи и подаде листа на Маклафлин.

— Ето виж сам. Описанието отговаря на разпространеното от теб до последната буква.

Маклафлин погледна към листа.

— Уолш виждал ли го е?

— Оставих му го още първата нощ.

Маклафлин грабна телефонната слушалка.

— Направи ми една услуга, Боб. Следващия път, когато забравя да проверя какво точно прави това копеле, удари ме ето тук — посочи брадичката си той.

Той се отпусна в един стол в кабинета на главния инспектор и се загледа в тънките безкръвни устни, от които излизаше дим. Неусетно

лицето се бе променило. Там, където преди уважението виждаше мъдрост, сега презрението съзираше злоба. В главата на Маклафлин изникнаха отделни фрази... „със сигурност е Мейбъри“... „идентифицирал го е един младеж“... „преди две седмици в къщата за лед“... „скитникът сигурно го е видял“... „ти напълно си пропуснал този факт“... „напиши рапорт“... „семејните проблеми не могат да извинят немарливостта ти“... — но същността на разговора сякаш бе преминала покрай ушите му. Той гледаше Уолш в очите и си мислеше за ноктите, които се крият под кадифените ръкавици.

Инспекторът сърдито насочи мундщука на лулата си към Маклафлин.

— Сержант Робинсън отиде да докара Уоли Ферис и Бог ми е свидетел, че този път няма да има грешки.

Сержантът се размърда.

— И какво смятате да правите? Да му покажете снимката на Мейбъри и да го питате дали това е мъртвецът, когото е видял? Уоли веднага ще се съгласи, само и само да се измъкне отгук.

— Стайнс вече го е идентифицирал. Ако Уоли потвърди показанията му, то тогава всичко е наред.

— Колко годишен е този Стайнс?

— Около двадесет и пет.

— Значи за последен път е видял Мейбъри, когато е бил на петнадесет години? И твърди, че го е познал въпреки мрака? Обвинението ви няма да издържи и минута.

— Аз не мисля така — отвърна спокойно Уолш. — Имаме мотиви, средства, възможности плюс голямо количество доказателствен материал. Обезобразяването на трупа, за да се скрие самоличността, подхвърляне на агнешки кости, за да се привлекат хищници, събличане на тялото, за да се затрудни разследването и заличаване на всички следи от Фред. Като прибавим към всичко това идентификацията, мисля, че този път няма да има друг избор, освен да признае.

Маклафлин разтри небръснатата си челюст и се прозя.

— Забравяте резултатите от медицинската експертиза. Те доста трудно биха могли да се фалшифицират. Уебстър няма да излъже заради вас.

Рунтавите вежди на Уолш се срещнаха.

— Какво означава това?

— Дяволски добре знаете... сър. Мъртвецът е твърде стар, за да е Мейбъри. И къде е отишла кръвта?

Инспекторът го погледна с открита неприязън.

— Напусни кабинета — изръмжа той.

Мургавото лице на сержанта се озари от подигравателна усмивка.

— Нима ще гоните адвоката й от залата след всеки разумен въпрос от негова страна?

— Кръвта е попила в дрехите, които са унищожени — заяви решително Уолш. — Що се отнася до интерпретацията, която дава Уебстър на рентгеновите снимки, то тя си е само интерпретация. Разликата между становищата ни е шест години. Аз казвам петдесет и четири, а той — шестдесет. Грешката е негова. Сега се махай оттук.

Маклафлин повдигна рамене и стана. После бръкна в джоба си и извади оттам сгънат лист хартия.

— Списък на обявените за издирване — каза той и го остави на бюрото. — Преснимах си го. Сега е ваш. Задръжте го за спомен.

— Виждаш съм го.

Сержантът погледна розовото теме, прозиращо през оредялата коса. Спомни си, че някога харесваше шефа си. Това обаче беше преди откровението на Ан.

— И аз така разбрах. Боб Роджърс ви го е показал в нощта след откриването на тялото. Случаят, ако това въобще е случай, е трябвало да приключи още на следващата сутрин.

Уолш го изгледа втренчено в продължение на минута, след което взе листа и го разгърна. Там бяха написани същите пет имена с тази разлика, че срещу Даниел Томпсън бе вписано „открит“. Двете жени явно нямаха връзка.

В такъв случай оставаха азиатецът Мохамед Мирахмади, който беше твърде млад, и възрастният Кейт Чапъл — шестдесет и осем годишен. Той бе напуснал старческия дом преди пет месеца, облечен в зелено сако, синя фланела и яркорозови панталони. Една желязна ръка се стегна около гърлото на Уолш. Той остави листа на бюрото си.

— Скитникът се появи на сцената едва вчера — измърмори той. — И откъде, по дяволите, този старец ще знае, че в Стрийч Грейндж има къща за лед?

Маклафлин посочи името.

— Погледнете инициалите му — каза той. — Кейт Чапъл. К. Ч.^[2] Говорих със съдържателя на старческия дом. Старецът постоянно е бърборел за гаража, който имал, и как всичко вървяло добре, докато някаква жена не го наклеветила и бил принуден да продаде всичко. Вие през цялото време сте знаели за това. По дяволите, та нали вие накарахте мисис Гуд да разкаже историята!

— Чувал съм само слухове — измърмори Уолш. — Никога не съм срещал собственика на гаража. Когато Мейбъри изчезна, той вече се бе преместил. Мислех, че „Кейси“ е име. Всички го наричаха Кейси. Дори и в досието е записан като Кейси.

— Дяволски прав сте, че е записан в досието. Доста сте се потрудили над едни обикновени слухове. „Чудесна история, само дето нямаме факти.“ Сигурно доста сте съжалявали.

— Не съм виновен, че хората я смятаха за убийца на родителите си. Просто записахме каквото ни казаха.

— И още как. Първо обаче сте ги подучили какво да кажат. Господи, онази вечер дори и на мен пробутахте измислицата си. И аз ви повярвах — поклати глава той. — Какво ви е направила, по дяволите? Присмяла ли ви се е? Или пък ви е нарекла „стар мръсник“? Заплашила е, че ще каже на жена ви?

Той изчака за момент.

— Или просто не е могла да скрие отвращението си.

— Уволнен сте — прошепна Уолш. Ръцете му неудържимо трепереха.

— За какво? За разкриване на истината ли? — удари с юмрук по бюрото Маклафлин. — Копеле такова! И имаш наглостта да ме обвиняваш в немарливост. В продължение на двадесет и четири часа два пъти си чул описанието и на двамата. Колко мъже носят розови панталони, за бога?! Знаел си, че е бил обявен за издирване човек с розови панталони. Не е било проблем да намериш Уоли. — Ако имах тези сведения, когато говорих с него...

Маклафлин поклати разярено глава и отвори куфарчето си.

— Ето доклада на д-р Уебстър — хвърли той папката на бюрото. — Като имам предвид факта, че Уоли е взел дрехите на Кейси просто за да ги носи, мога със сигурност да твърдя, че не са били нито

раздрани, нито пък просмукани с кръв. Старецът сигурно е умрял от простуда.

— Той е изчезнал преди пет месеца — обади се плахо Уолш. — Къде е бил през цялото това време?

— Спал е из подлезите и под мостовете, предполагам. Както и хилядите други отритнати от обществото нещастници.

Инспекторът нервно се размърда.

— Ами Мейбъри? Нали знаеш отговорите на всички въпроси. Къде е тогава Мейбъри?

— Не знам. Предполагам, че си живее някъде из Франция. Търговията с вино му е помогнала да завърже доста контакти там.

— Тя го е убила.

Маклафлин присви очи.

— Когато парите са свършили, мръсникът е избягал и е зарязал двете си дечица да се оправят сами. Всичко е предварително планирано, за бога. Не мога да се сетя за причина — продължи след кратко мълчание той, — поради която е искал да ги накаже. Ако обаче е искал, сигурно се е молил разследването да се води от някой мухльо като теб.

Сержантът се обърна и се запъти към вратата.

— Какво мислиш да правиш? — настигна го шепотът на Уолш.

Маклафлин излезе, без да отговори.

В коридора налетя на Ник Робинсън и Уоли Ферис. Той потупа стареца приятелски по рамото и каза:

— Можеше да му оставиш поне бельото, стар дяволе.

Уоли се спря и го изгледа под вежди.

— Значи шъ мъ обвиниш?

— За какво?

— Нищу лошу ни направих. Тува е истинатъ. Целия бях прогизнъл от тоз' дъж', а пък той си кротуваше вътре кът мишка. Да си кажъ праву утначалу въобще ни разбрах, чи е умрял. Видях саму чи е от мойта черга. Саму дету беши леку мръднал. Таквиз с лупатъ да ги риниш. Грешкатъ им е, че малку са пили. Ама дубре си пуговорихми. Той нямаши бильо, синко — отбеляза печално Уоли. — Нямащи нищу усвен дрехите, дету ги беши сгънал на зимята ду себе си. Ни виждам к'во лошу съм направил, чи ги взех. На негу вечи ни му трябвахъ, а пък на мен да. Беши доста студену. Ублякух ги направу върху моите.

Ник Робинсън, който досега не бе успял да изкопчи и думичка от Уоли, попита:

— Искаш да кажеш, че онзи е бил гол и вцепенен като пън и въпреки това си говорил с него?

— Ам'чи к'во, беши кумпания — измърмори оправдателно Уоли. — Пък и дукат' свикнъ с полумрака в пицерата. И в моя бизнес съсблъсквам със странни нища.

— Като розови слонове например — обади се Робинсън и погледна въпросително колегата си. — Каква е тази история с дрехите?

— Ще разбереш. Как мислиш, Уоли, от какво е умрял?

— Кой знай, синко. От студ сигур. Тази пицера е дяволски студенъ кугат е затворенъ. А пък той беши пудпрял вратата с тухла. Доста здраву пунатиснъх, дукат отворя. Ама ни беши страшну. Чувекъ беши умрял с усмивкъ.

— Но беше окървавен, нали? — попита със затаен дъх Робинсън. Уоли, изглежда, се изненада.

— Нямаши кръв. К'ва кръв? Аку имаши кръв, аз нямаши да сидя вътри. Беши в отличну състояние. Малку поизбелял, ама изглеждаши дубре. Отвънка така вълеси. Е, малку понамирисваши — сбръчи нос Уоли, — ама аз ни съм придирчив. То да си кажа честну и аз ни бях чист.

„Прилича на пиеса на Самюел Бекет — помисли си Маклафлин. — Двама старци седят в мрака и разговарят. Единият е мъртъв и гол, а другият вони не само на алкохол.“ Сержантът и за миг не се усъмни, че Уоли е прекарал нощта с Кейси, бъррейки за това-онова. Уоли обичаше да говори. Как ли се бе почувствал, когато на сутринта, вече изтрезнял, е разбрал, че е говорил с труп? Сигурно не се бе изненадал чак толкова. Маклафлин бе сигурен, че Уоли е виждал доста по-страшни неща.

— А затвори ли вратата, когато си тръгна?

Старецът замислено пощипна устни.

— Майчи — каза той, като явно се мъчеше да си спомни. — Искъм да кажа първия път. Първия път я затворих. Стори ми съ, чи искаши да гу уставят на мира. Иначе що шъ подпиръ отвътри с тухла? После онзи мухъл в барачката ми дади уискиту и кът му ударих няколко гълтока, съ замислих за пугребения и тъй нататък. Щещи да е несправедливу да гу уставя съвсем без няколко думи за душата му. Тъй

чи съ върнѣх и утворих врататъ, та дано гу намери някой и да гу пугребе приличну. Кугат' вратата е отворенъ, все някуй шъ види.

Щеше да бѣде жестоко да му каже, че през отворената врата са влезли горещината, плъховете, кучетата и разлагането. Маклафин се надяваше и Уолш да се сети за това.

— И туй — завърши Уоли — е сичку, дету зная. Сига да си ходя ли?

— Все още не — каза Ник Робинсън. — Инспекторът иска да си поговори с теб.

Той хвана Уоли за ръка и погледна въпросително Маклафлин.

— Няма ли да ми обясниш какво става?

— Май е станало късо съединение, синко — ухили се злоещо Маклафлин.

[1] Монлтомъри, Бърнард Лоу — „Монти“ (1887–1976) — британски маршал, един от главнокомандващите съюзническите сили през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] К.Ч. — инициалите К.Ч. се произнасят на английски като „кейси“. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Маклафлин седна в колата и остана известно време така, загледан през прозореца. През последните дни натрапчиво го преследваше една мисъл на Франсис Бейкън: „Отмъщението е дивашко правосъдие. Колкото по-често прибягват към него хората, толкова по-строг трябва да става законът“. Той разтърка изпитото си лице. Бе казал на Ан, че одобрява личното отмъщение, но знаеше, че не е вярно. Крайният резултат от приложението на принципа „око за око“ щеше да бъде един сляп свят. Сержантът въздъхна, запали колата и потегли.

Живееше в една моделна бетонна кутия в северозападната част на Силвърборн. Всички къщи наоколо бяха потискащо еднакви, индивидуалността на обитателите им се изразяваше в избора на цвят, в който да се боядиса входната врата. Някога това му бе достатъчно. Преди да бе видял Стрийч Грейндж.

— Здравей, Анди — посрещна го Кели.

Тя стоеше смутено край мивката с гъба в ръка и миеше мръсните чинии, които Маклафлин не бе побутнал от десет дни. Бе забравил колко очарователна е жена му. Бе забравил стегнатото ѝ тяло, което го подлудяваше.

— Здравсти.

— Радваш ли се да ме видиш?

— Разбира се — повдигна рамене той. — Виж, остави това. Мислех да ги измия в събота и неделя. Тази седмица не съм се свъртал много у дома.

— Знам. Опитвах се да се свържа с теб по телефона.

Маклафлин отиде до хладилника и взе парче сирене, забутано из купищата консерви с белени домати и компот от праскови.

— Искаш ли — предложи ѝ той.

Тя поклати отрицателно глава и Маклафлин изяде цялата бучка. Погледна часовника си.

— Трябва да се обадя по телефона. След това ще се изкъпя и излизам. Огледай се спокойно и вземи всичко, каквото ти харесва — махна с ръка той и се усмихна приятелски. — Освен книгите ми и двата морски пейзажа. Не вярвам да ги искаш. Винаги си казвала, че не служат за друго, освен да събират прахоляк.

Кели толкова ги ненавиждаше, че ги бе захвърлила в празната им стая. Маклафлин вече слизаше по стълбите, когато съвестта го загриза, и той се върна.

— Виж, наистина недей да миеш тези чинии. Не е необходимо. Щях да ги измия сам, но просто нямах време. Ще си олющиш лака — усмихна се той.

Устните ѝ затрепериха.

— Ние с Джак... Не потръгна...

Кели се спусна към него и зарови уханната си главица в гърдите му.

— О, Анди, толкова ми липсваше. Искам да се върна у дома. Толкова искам.

Изведнъж го обзе ужасна апатия. Приличаше му на апатията, която сигурно обзема удавника точно преди да изгуби съзнание. Очите му се загледаха немиждащо в прозореца, търсейки сламка, за която да се хване. Сламки не се виждаха. Той я поддържа още секунда-две, след което нежно я отстрани от себе си.

— Ела си у дома — каза той. — Този дом е колкото мой, толкова и твой.

— Значи не се сърдиш?

— Не. Ни най-малко. Радвам се.

Прекрасните ѝ очи заблестяха като скъпоценни камъни.

— Майка ти каза, че ще се ядосаш.

„Сламките — помисли си той — не могат да помогнат на удавника.“ Неимоверната жажда за живот бе тази, която държеше главата му над водата.

— Ще се изкъпя и излизам — каза той. — Книгите и да си прибера и плочите, които съм купил преди сватбата.

Погледът му пробягна по хромираната масичка за кафе в хола, по килима с цвят на овесено брашно, по мрежестите завеси, по пластмасовата облицовка на стените и му се стори, че сякаш никой не бе живял тук. Той поклати глава.

— Не искам нищо друго.

Кели го хвана за ръката.

— Ти си сърдит.

— Не, радвам се — повтори той и мургавото му лице се оживи от усмивка. — Трябваше ми начален тласък. Мразя тази къща. Винаги съм я мразил. Тя е толкова — затърси подходящата дума той — стерилна. Също като брака ни.

Тя впи пръсти в ръката му.

— Знаех си, че ще кажеш това, мръснико. Но причината не е у мен. И ти не искаше деца.

— Нямах предвид тази стерилност — освободи ръката си Маклафлин.

— Друга ли си намерил? — попита огорчено тя.

Той отиде до телефона, извади лист хартия от джоба си и набра номера, написан на него.

— Маклафлин е — каза сержантът. — Идентифицирахме тялото. Друго няма. Утре всички вестници ще пишат. Ако има поне малко ум в главата си, ще си кротува. Да, сигурно довечера. Да, искам го. Просто приемам това, което той направи, като лична обида.

Той послуша за момент.

— Сигурен е, че жените отново са се измъкнали. Ще бъда при теб в десет.

Маклафлин се извърна и видя размазания грим и насълзените очи на Кели.

— Къде мислиш да ходиш? — попита тя.

— Все още не съм решил. Може би в Глазгоу.

Сълзите й преминаха в гняв, който както винаги се изля върху него.

— Напуснал си скапаната си работа, нали? Толкова много те молих да я напуснеш, а сега си го направил заради някаква друга.

— Заради никого не съм го направил, Кели, освен това не съм напуснал. Все още не.

— Но ще напуснеш.

— Може би.

— Коя е тя?

Прииска му се да я нарани, така че сигурно му бе останало някакво чувство. Вероятно никога нямаше да се отърве от него.

Въпреки че бе стерилен, седемгодишният брак беше оставил следите си.

— Тя е моята роза — каза той. — Моята червена роза.

Кели, която бе чувала достатъчно много за Робин Бърнс, за да го мрази до края на живота си, усети, че гърлото ѝ се стяга.

Фийби разтърси Даяна за рамото и я събуди.

— Имаме посетители — прошепна тя. — Трябва да ми помогнеш.

Някъде в мрака зад нея се чу сподавеното ръмжене на кучетата. Даяна я погледна сънено с едно око и каза:

— Светни лампата.

— Не. Не искам да разберат, че сме будни. Хайде, малката, размърдай се — подкани я Фийби и включи малкото фенерче, без да вдига светлия лъч от пода. — Нямаме много време.

Даяна обу чехлите си и зашляпа след нея.

— Защо кучетата са тук, а не отвън? И къде е Маклафлин?

— Тази вечер не дойде — въздъхна приятелката ѝ. — Веднъж да имаме нужда от него и той да не се появи.

— И какво мислиш да правиш?

Фийби вдиша пушката си от мястото, където я бе подпряла.

— Ще използвам това — каза тя и заслиза по стълбите. — Не исках да застрелям кучетата по погрешка и затова се прибрах. Ще ми трябват тук, ако онези мръсници успеят да влязат в къщата.

— Господи, жено — възкликна Даяна. — Нали не възнамеряваш да убиваш никого?

— Не ставай глупава — отвърна Фийби и се запромъква през хола. — Смятам да изплаша до смърт тези копелдаци. Не успяха да се отърват от мен предишния път, няма да успеят и сега.

Като посочи на Даяна да застане от едната страна на прозореца, Фийби изключи фенерчето и застана от другата.

— Отваряй си очите. Ако забележиш нещо от отсрещната страна на терасата, кажи ми.

— Ще съжалявам за това — изпъшка Даяна и като отгърна леко завесата, погледна в мрака отвън. — Тъмно е като в рог. Откъде знаеш, че има някой?

— Бенсън се вмъкна през прозореца на килера и ме събуди. Дресирах го да прави така още след първото нападение — отвърна тя и потупа кучето по главата. — Ооо, доброто ми момче. От толкова години ни пазиш и все още не си забравил.

Звукът от търкащата се в килима опашка на Бенсън отекваше в тихата стая. Хеджес, който по времето на изчезването на Дейвид Мейбъри все още не бе роден, лежеше в краката на господарката си. Мускулите му бяха напрегнати и той очакваше да дойде неговият ред. Фийби огледа широката тераса за някакви признаци на живот.

— Скоро очите ти ще свикнат.

— Виждам нещо — обади се внезапно Даяна. — До дясната стена. Видя ли?

— Да. Още един идва откъм крилото на Ан — каза тя и сграбчи здраво пушката. — Можеш ли да отвориш прозорците, без да вдигаш шум?

Даяна се поколеба за момент, но после повдигна рамене и внимателно се присегна за бравата. „Фийби — каза си тя — знае всичко, което може да се научи за ада. Тя е била там и в никакъв случай няма да се върне отново.“ Въпреки това обаче кръвта блъскаше в главата ѝ не по-слабо, отколкото в главата на Фийби. „Било е ужасно време — помисли си Даяна. — Време, когато всички, дори и зайците, са показвали зъбите си.“

— Готово — прошепна тя, когато ключалката тихо поддаде. — О, господи — възкликна Даяна и се дръпна от завесата, — та те са поне десет!

Черните фигури вървяха по терасата, приведени досущ като маймуни. Оприличаването им на маймуни обаче бе неточно, тъй като и животните имат достойнство. Единствено човекът, достигнал най-висок етап в еволюцията, изпитва удоволствие от причиняването на болка. Устата на Даяна пресъхна. В психологията на тълпата, където всеки индивид бе подчинен на груповата истерия, имаше нещо невероятно смразяващо.

— Не, не са десет. Пет, най-много шест. Когато кажа „сега“, отвори широко прозореца. Искам да изпитам старата поговорка — засмя се грубо Фийби — и да видя дали ще се размиришат. Винаги съм искала.

Явно в групата отвън настъпи объркване. Те се събраха до стената на терасата, постояха малко и отново се разделиха.

— Какво правят? — попита Даяна.

— Май вземат тухли от парапета. Ако започнат да ги хвърлят; лягай на пода.

Един от групата, явно водачът, направляваше движенията им. Той направи знак на половината да отидат в долната част на терасата, а той с другите продължи нагоре.

— Сега — прошепна припряно Фийби. — Не искам да се разделят.

Даяна натисна бравата и отвори френския прозорец. Фийби изскочи навън и високата ѝ фигура се изгуби в мрака. Тя вдигна пушката и когато пръстът ѝ вече беше на спусъка, една огромна длан запуши устата ѝ, а друга изтръгна пушката от ръцете ѝ.

— На ваше място не бих постъпил точно така, мадам — прошепна в ухото ѝ Фред.

Като продължаваше да държи устата ѝ запушена, Фред накара Фийби да коленичи. После се наведе и остави пушката на каменните плочи. Без ни най-малко усилие градинарят хвана Фийби през кръста, повдигна я и я понесе навътре в хола. Той по-скоро почувства, отколкото видя Даяна.

— Да не сте гъкнали — предупреди я Фред шепнешком. — И затворете прозореца, ако обичате.

— Но, Фред... — започна тя.

— Направете каквото ви казвам, мисис Гуд. Или може би желаете мадам да пострада?

Съвсем обърквана, Даяна изпълни нареждането му.

Без да обръща внимание на впитите в ръката му зъби на Фийби, Фред безцеремонно я понесе през хола. Даяна го последва.

— Но какво правиш? — попита разгневено тя и започна да налага градинаря с юмруци по тялото. — Веднага остави Фийби.

Разтревожени от тона на Даяна, Бенсън и Хеджес се нахвърлиха върху краката на Фред.

— И тази врата, ако обичаш, мисис Гуд.

Тя го хвана за косата и задърпа.

— Пусни я веднага.

Фред изстена от болка, вдигна и Даяна и след като влезе в другата стая с двете жени, затвори вратата зад себе си с крак. Няколко секунди по-късно френските прозорци се натрошиха с трясък.

— Ето така — каза приятелски Фред и пусна двете жени на пода. — Мисля, че сега сме в безопасност. Ако нямате нищо против, мисис Гуд, ще ви помоля да пуснете косата ми. Причинявате ми болка. Благодаря ви.

Той извади носна кърпичка и я уви около кървящите си пръсти.

— Добри момчета — измърмори градинарят, като потупа кучетата по муцуните. — Не че не обичам да сменям стъклата на прозорците, но този път ще накараме тези палавници да си платят удоволствието. Ще ме извините ли, мадам? — попита той и отвори вратата. — Не ми се ще да изпускам зрелището.

Двете жени безмълвно изгледаха огромното му туловище, което се понесе през хола и излезе на терасата. Там на лунна светлина се разиграваше сцена, достойна за четката на Йеронимус Бош^[1]. Една тъпа безформени черни фигури шумно се боричкаше. Фред побърза да се включи в мелето. Изведнъж Фийби забеляза, че една от фигурите се измъква и побягна през поляната. Тя подсвирна на Хеджес и му посочи успелия да се откъсне от купа хора беглец.

— Тичай, момчето ми.

Кучето с радостен лай се втурна към жертвата си. След като я настигна, то я повали, опъна шия и огласи нощта с воя си. Бенсън, който побърза да не остане назад, се настани удобно на задните си лапи, протегна старата си муцуна и присъедини воя си към този на своя приятел.

Шумът, който вдигнаха борещите се мъже и виещите кучета, бе оглушителен.

— Мъже! — възкликна Даяна в ухото на Фийби.

Фийби, която все още не бе успяла да се успокои от напрежението, избухна в смях.

[1] Йеронимус Бош (1450–1516) — псевдоним на Жером ван Аскен, известен средновековен художник. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Объркването не трая дълго. Докато Даяна се направи да светне лампата в хола, шестимата вандали бяха спрели да се съпротивляват и стояха на терасата, обградени от Маклафлин, младия полицаи Уилямс, Джонатан, Фред и Пади Кларк. Всички бяха задъхани и дишаха тежко.

— Влизайте вътре — нареди Маклафлин. — Всички сте арестувани.

На светлината на лампите малката групичка далеч не изглеждаше толкова заплашителна. Това бяха шестима смутени, изпотени младежи с кисели физиономии и неуловими погледи. Даяна се бе срещала с всички в селото, но знаеше по име само двама. Единият бе Еди Стайнс, а другият — деветнадесетгодишният Питър Барнс — син на Дилис и брат на Ема. Тя ги погледна удивено.

— Какво сме ви направили? Та аз дори не познавам повечето от вас.

Барнс бе симпатичен младеж — висок и атлетичен, който работеше заедно с баща си в печатницата на Силвърборн. Той се усмихна подигравателно, но не отговори. Еди Стайнс и останалите момчета упорито гледаха в пода.

— Доста разумен въпрос — каза спокойно Маклафлин. — Какво са ви направили тези дами?

Барнс отклони поглед.

— Кои дами? — попита дръзко той. — Да не би да имате предвид лесбийките?

Правилният говор на Барнс заинтригува Маклафлин. Крясъците отвън на ливадата се отличаваха с акцента си. С такъв акцент говореха обикновените работници. Даяна понечи да каже нещо, но жестът на сержанта я накара да млъкне.

— Имах предвид мисис Мейбъри и приятелките ѝ — каза със същия спокоен тон той. — Какво са ви направили?

Той огледа безмълвните младежи и продължи:

— Добре. Засега ще бъдете обвинени в нападение над собственика на Стрийч Грейндж.

— Не сме я докосвали — обади се Еди Стайнс.

— Млъквай — викна му Барнс.

— Кого не сте докосвали?

— Нея, мисис Мейбъри.

— Не съм казал, че сте я докосвали.

— А какви са тогава тези глупости за нападението?

— Тя не е собственичка на Стрийч Грейндж — обясни Маклафлин. — Имението е притежание на мистър Джонатан Мейбъри и сестра му.

— Ооо — намръщи се Еди. — Ние мислехме, че е на лесбийката.

— Да не би да имате предвид мисис Мейбъри — повдигна вежди Маклафлин.

— Ти какво, да не си малоумен?

— Това — измърмори любезно сержантът — по-скоро се отнася за вас. Еди Стайнс, ако не се лъжа.

— Аха.

— Затваряй си голямата уста, говедо такова — процеди през зъби Барнс.

— Е, Пади, ти беше прав — каза Маклафлин със студен блясък в очите. — Малкият мръсник ги насъсква. И какъв му е проблемът.

— Майка му — отвърна лаконично Пади.

Момчето му хвърли убийствен поглед.

— Съжалявам за теб, момко — повдигна рамене Пади. — Ако притежаваш поне половината от разсъдъка на сестра си, сигурно щеше да се справиш. Щеше да се възпротивиш на болните амбиции на онази глупава крава и да запазиш доброто си име. Защо не попиташ кой е този, който води Ема тук, за да ѝ вдига полата? Чувал ли си израза „просяк на кон“? Когато просякът се сдобие с малко пари, той винаги си купува кон, за да видят хората колко се е издигнал. Само че остава разочарован, защото не може да язди. Това е Дилис Барнс. Тя дойде да работи в една ферма тук, но след това реши да се премести със семейството си в Стрийч. В това няма нищо лошо, разбира се. Живеем в свободна страна. Но ако имаш поне капчица мозък в главата си, няма да плюеш половината село, докато ближеш задниците на

другата половина и постоянно им натрапваш отрочетата си. По този начин губиш всички.

— Копеле! — изсъска Питър Барнс, а очите му започнаха да мятат мълнии.

— Хората, разбира се, ѝ се смееха — продължи невъзмутимо Пади. — И още ще ѝ се смеят. Катеренето по обществената стълбица е доста зрелищен спорт. Особено пък в място като Стрийч. От друга страна, Дилис никога не е била добра спортистка — почеса брадичката си той. — Тя е доста глупава жена. За толкова години така и не успя да усвои основното правило, че класата е обратнопропорционална на значимостта си. Да ти го преведа ли, момко? — погледна той към Питър. — Колкото по-класен си, толкова по-малко се налага да говориш за това.

— Да ти го начукам, Пади — изръмжа Барнс със стиснати юмруци. — Ти си само един тъп ирландски скапаняк.

За миг Маклафлин изпита странното усещане, че момчето се забавлява.

Пади се разсмя с глас.

— Приемам думите ти като комплимент, момко. От доста време никой не бе усещал ирландското в мен.

Кръчмарят успя да избегне юмрука на Питър Барнс.

— Боже мой! — каза сърдито той. — Та ти си по-глупав дори и от майка си. Жалко за модерното ти образование и за надутите идеи, които е вкарала в главата ти. Но за това си виновна ти, жено — размаха той пръст към Фийби. — Ти я направи за посмешище. Запомни от мен, че никоя Дилис Барнс на този свят не може да прости това. Всяка обида — истинска или въображаема — забива в сърцето ѝ отровна стрела. Най-голямата и най-отровна е изпратена от теб. Дилис Барнс без съмнение щедро е предала омразата си на този малък негодник.

Фийби го погледна изумено.

— Но аз едва я познавам. Вярно е, че веднъж ми направи сцена край езерцето, но тогава бях твърде ядосана, за да ѝ се смея.

— Преди изчезването на Дейвид — припомни ѝ Пади. — Всъщност главният виновник е именно той. Той повтори историята в кръчмата и тя обиколи селото за нула време.

Фийби го гледаше неразбиращо и клатеше глава. Пади се наведе и почеса зад ушите лежащия в краката ѝ лабрадор.

— Когато Бенсън бе все още кутре ли? Дилис го хвана, че бе покачил нейния пекинез.

Кръчмарят кимна окуражително.

— Когато ти се е обадила по телефона и ти е вдигнала скандал.

— О-о, боже мой! — разсмя се Фийби и скри лицето си в шепи.
— Да не би да е заради малката игрословица? Но това беше само шега — защити се тя. — Да не би да искате да ми кажете, че я е взела за обида? Та аз имах предвид пекинеза ѝ. Кучката ѝ се бе разгонила и тя я бе пустила да тича на свобода.

Пади цъкна с език така, че целият хол отекна. Това сякаш разведри атмосферата.

— В крайна сметка вината си беше изцяло нейна — продължи Фийби, като едва се сдържаше да не се разсмее. — Тя не спря да нарича Бенсън „мръсно куче“. „Вашето мръсно куче — наподобих несъзнателно сърдития глас на Дилис Фийби — трябва да се срамува, мисис Мейбъри.“ Господи, колко смешно беше. Тя така и не успя да си обърне езика и да каже, че Бенсън е оправил кучката ѝ.

Фийби избърса очи с ръкав.

— Е, аз ѝ казах, че съжалявам. Казах ѝ също, че тя по-добре от мен знае колко обичат мръсните кучета да си врат носовете в миризливите хамбари^[1].

Тя погледна към Даяна и се разсмя с глас. Стаята потрепери. Еди Стайнс, който не бе много интелигентен, но затова пък имаше чувство за хумор, се ухили.

— Това е смешно. Никога преди не съм го чувал. Значи затова викали на стария Барнс „Мръсното, куче“, а? Божичко, как му отива!

Той обаче не се смя дълго, защото ботушът на Питър Барнс улучи слабините му.

— Ооо, господи — изстена Еди и се отдръпна, превит на две.

Маклафлин изгледа изумено малката схватка, но не реагира.

— Предполагам — обърна се той към Пади, — че на Дилис са ѝ викали „миризливата“?

Кръчмарят се усмихна.

— Само за около месец-два. Доколкото си спомням, хората викаха „Мръсното куче“ на Тони доста по-дълго, отколкото на Дилис „Миризливата плевня“, но злината вече бе сторена. Тя се взема доста

насерiously. Когато си разяждан от противоречиви амбиции, няма място за хумор.

Той погледна мрачното лице на Питър.

— Порядъчността се е превърнала в мания за нея — каза Пади. — Също както и за този. За тях е смърт да им се присмоят.

Маклафлин знаеше, че Пади не може да му каже нищо повече. Той подозираше, че Питър Барнс е ударил Ан, но нямаше как да го докаже. Както не можеше да докаже и факта, че Дилис е разпространила всички клевети по адрес на Фийби.

— Тя е много по-коварна — бе казал сутринта Пади. — Ревността ѝ се е превърнала в болестно състояние. Този тип се среща от време на време. Обикновено са жени, по правило, неудовлетворени, и омразата им е насочена към техния пол, защото именно от него ревнуват. Те сякаш са изтъкани от злоба. Често потърпевши са собствените им дъщери.

— А защо Дилис е избрала мисис Мейбъри? — бе попитал Маклафлин.

— Защото тя е господарката на Стрийч Грейндж, а вие, непрокопсаници, я натикахте в калта. В продължение на десет години Дилис се е подмокрала от удоволствие, защото е можела да гледа на мисис Мейбъри от Стрийч Грейндж отвисоко. И бог ми е свидетел, че никога не би постъпила другояче.

— Какво точно е направила?

— Фабрикуваше лъжа след лъжа. След като си заминахте, хората бяха готови да повярват на всичко, което чуят.

Убийството бе най-безобидното, което можеше да ѝ бъде прикачено.

— В какъв канал живееш, Пади! — бе констатирал със спокоен глас Маклафлин.

Кръчмарят го изглежда.

— Ако е така, то вината е на Фийби — бе забелязал той. — Тя е мишената на всичко. Каквито и да бяха преимуществата на тази къща, всяка нормална жена щеше да я продаде и да си замине. Грейндж не струва и една десета от цената, която, е платила за него.

„Не — помисли си Маклафлин. — Пади греша.“ Грейндж си струваше всяка цена и Фийби щеше да я плати, защото ѝ се виждаше евтина. Сержантът внезапно изпита раздражение към нея. Проклета

жена! Хората я обичаха или я мразеха. Никой обаче не оставаше безразличен към Фийби Мейбъри.

— Добре — наруши внезапно мълчанието той. — Ти — посочи сержантът с пръст Еди Стайнс — ще чуеш няколко неща, които ще ти бъдат от полза. Както виждам, не си най-умното същество под небето, но сигурно си по-умен от онзи поплювко там — погледна той към Барнс, след което повдигна пръст във въздуха. — Първо, Еди, мисис Мейбъри не е убила родителите си. Полковник Галахър и съпругата му са загинали, защото спирачките на колата са отказали. А спирачките са отказали, защото Кейси не си е свършил работата. Ако го бе направил, щеше да забележи разядения маркуч. Схващаш ли?

— Аха, ама кой го е разял той маркуч, а? — попита победоносно Еди. — Това е въпросът!

— Прочети заключението на съдебния следовател — отвърна уморено Маклафлин. — Полковник Галахър е закарал колата в сервиза, защото спирачките не държали. Той е написал това собственоръчно на Кейси и бележката е в делото по случая. Кейси обаче не ѝ обърнал внимание. Второ — вдигна сержантът още един пръст, — мистър Дейвид Мейбъри е излязъл жив от тази къща преди десет години. Заминал си е, защото парите на мисис Мейбъри свършили, а пък на него не му се щяло да си цапа ръцете с работа.

— Че кой спори? Аз сам го видях преди три месеца. Ама сега е мъртъв — погледна към Фийби Еди. — Чудесно си си опекла работата, госпожо.

Маклафлин вдигна трети пръст.

— Трето, Еди, онзи човек не е бил Дейвид Мейбъри.

— А, тъй ли?! — отвърна скептично той.

— Да, тъй. Бил е Кейси. И това е сигурно. Доказано е.

Последва продължително мълчание. Лека-полека лицето на Еди се проясни.

— По дяволите, май наистина беше той. Знаех си, че го познавам. Ама онзи инспектор беше толкова сигурен, че е Мейбъри.

Пади изсумтя.

— Единствените, които винаги са напълно сигурни в нещо, са идиотите и политиците. Между тях май няма голяма разлика.

По изражението на лицето на Еди можеше да се следи хода на мислите му.

— Ами то няма голяма разлика. Пак се връщаме на първото. Ако този път е пречукала Кейси, значи преди десет години е очистила мъжа си. Единственото доказателство, което имаш, че не го е направила, е дето съм сбъркал Кейси с Мейбъри. Чаткаш ли?

— Чаткам — отвърна Маклафлин, — но цялата тази работа е гнусна. Не ти ли е хрумвало, че ако мъртвият беше Мейбъри, в продължение на десет години сте тормозили една невинна жена?

— Ами родителите... — изтърва се Еди. — Е, въъ, както казах, пак се връщаме на първото.

— Да, Еди, само че с една малка разлика. Не мисис Мейбъри е убила Кейси, а ти.

— К'ви ги дрънкаш бе?

— Всъщност той не е бил убит, а е умрял от студ, глад и невнимание. Ти си последният, който го е видял жив. Ако си му протегнал ръка, сега нямаше да е мъртъв. Имал е нужда от помощ, а ти не си му я дал.

— Чакай малко, мистър. Ти да не би да се опитваш да ми прикачиш нещо, а? Инспекторът каза, че е бил промушен в стомаха.

Между Сцила в лицето на Барнс и Харибда, олицетворена от Уолш, съвсем не бе чудно, че Фийби се е оттеглила в своята крепост. Без дори капчица съжаление Маклафлин хвърли Уолш заедно с тридесетте му години служба в калта.

— Инспекторът сгази лука и бе разжалван — каза глухо той. — Такива неща се случват и в полицията, както и навсякъде другаде. Заради това ще го пенсионираат по-рано и ще се отърват от него.

— Господи! — възкликна Еди, поразен от толкова много честност само в един полицай.

— Кретен такъв — измърмори Питър Барнс. — Не виждаш ли, че те будалка.

Маклафлин не му обърна внимание.

— И четвърто, Еди — продължи той, — запомни, че когато идваш тук с останалата измет да понадзъртате през прозорците, няма да видиш нищо. Обитателите на Стрийч Грейндж не са извратени. Кой ти е казал, че са?

— Ами всички го знаят — отвърна неуверено Еди. — Трите лесбийки, трите вещици. Викат им или едното, или другото. Аз не

идвам да надзъртам през прозорците — хвърли той бърз поглед към Питър Барнс.

— Разбирам — прехвърли вниманието си към него Маклафлин. — Значи ти си падаш по извратените — попита той и внезапно се прозя. — Защо така? Да не би в училището, в което си ходил, някой да си е поиграл с теб?

Сержантът забеляза разширилите се ноздри на момчето и широко се усмихна.

— Само не ми казвай, че ти е харесвало и сега се опитваш да се убедиш, че не е така.

— Мръсни содомити — избухна Питър. — Повръща ми се от тях.

Той се изплю в посока на Фийби.

— Мръсни содомити. Трябва да ги натикат в затвора. Мразя ги.

В черните очи на Маклафлин заблестяха зловни пламъчета. Той пристъпи напред, заби пръсти в меките бузи на момчето, сложи палци под брадичката му и го повдигна на пръсти.

— Смятам, че прекаляваш с грубостите — каза меко сержантът. — Ти си един малък смахнат психопат и в моята книга пише, че в затвора трябва да бъдат тикнати твоите приятелчета, а не приятелите на Оскар Уайлд. Единственият ти принос за обществото ще бъде негативен. Всичко, което ще направиш на този свят, е да предадеш предразсъдъците и тъпотата на поколението си.

Той повдигна Барнс с още няколко сантиметра.

— Освен това много се дразня, когато те чувам да наричаш тези жени содомити. Ясен ли съм?

Барнс се опита да отвърне, но думите заседнаха в гърлото му. Палците на Маклафлин започнаха да се забиват все по-дълбоко под брадичката на момчето и то замаха отчаяно с глава.

— Добре — каза сержантът и го отблъсна от себе си. После се обърна към Стайнс и се усмихна. — Предполагам, виждаш докъде води всичко това, Еди. Не искам да се отнасям и с теб по същия начин. Сигурно искрено си вярвал, че тези жени са виновни в нещо.

Еди набръчка чело и се замисли.

— Виж, мистър, аз дойдох тук, за да видя как се раздава правосъдие. Кълна се, че дойдох само за това. Всички дойдохме за това — махна с ръка той към младежите. — Чухме, че отново ще я

пуснат безнаказано. Надничането през прозорците е работа на Питър. Господи, нищо не разбирам — погледна той към Фийби. — Ако не сте извратени, защо тогава се примирявате с това?

Даяна вдигна очи към тавана.

— Знаеш ли, че и аз често съм се чудила — обърна се тя към Фийби. — Забравила съм, скъпа, защо се примирявахме с това?

Веселият смях на Фийби огласи стаята.

— Не бъди глупачка — каза тя, а после погледна Еди и вдигна безпомощно ръце. — Просто нямаме избор. Никой не говори с нас. Малкото, които все пак го правят, ни познават добре. Тези пък, които ни отбягват, си мислят каквото си искат. Ти си си наумил, че сме гей — засмя се тя. — Не знам как можем да те убедим в обратното. Може би трябва да преспим с половин дузина мъже край езерцето до селото? Както и да е, би ли погледнал на нас с по-добро око, ако знаеше, че предпочитаме мъже?

— Да — отвърна Еди и смигна заговорнически. — Разбира се. Това обаче — продължи замислено той — все още не обяснява какво се е случило с мъжа ви. Ако единствената причина да избяга са били парите, защо след това не е дошъл да каже, че сте невинна? Сигурно е прочел обвиненията във вестниците. Можел е просто да позвъни в полицията.

— Говориш така, сякаш Дейвид Мейбъри е бил с чиста съвест — обади се най-накрая Маклафлин.

С крайчеца на окото си той видя как кръвта напуска лицето на Джонатан. „По дяволите“ — каза си сержантът. Откъдето и да го подхванеше, все не излизаше нищо.

— Това са предположения, Еди. Все още не знаем нищо със сигурност. Мога обаче да ти обещаая, че в момента, в който този човек се появи, ще бъде изправен пред съд. Сега знам само, че му е добре всички да го мислят за мъртъв. Дейвид Мейбъри е бил злодей. Един ден ще го намерим.

Дори Пади изглеждаше впечатлен.

— Исусе! — възкликна Еди. — И-су-се!

Той подритна няколко парченца стъкла с ботуша си.

— Вижте, госпожо, за тези прозорци... Ще разчистим всичко и ще сложим нови — посочи той момчетата зад себе си. — Иначе няма да е честно.

— Можеш да направиш нещо още по-добро, Еди — каза зарадван Маклафлин. — Трябват ни имена. Да започнем с това, кой удари мис Катрел?

Еди поклати глава с искрено съжаление.

— И аз мисля същото като вас, но ако ви трябват доказателства, не мога да ви помогна. Както казах, не надничам през чужди прозорци. Аз и Боб — посочи той един от приятелите си — онази вечер бяхме забили две мацки. За другите не знам.

Последва цял хор от гласове:

— И аз не знам нищо. Гледах телевизия с нашите.

— За бога, Еди, че аз бях при сестра ти. Защо се правиш на ударен?

— Мене не ме бройте, аз разбрах чак на другия ден.

Маклафлин улови погледа на Пади и съзря собственото си разочарование, отразено в очите му. Истината изплуваше като масло над вода.

— А ти? — обърна се той към Питър Барнс, макар да знаеше, че малкото копеленце ще се измъкне. — Ти къде си бил?

Барнс се ухили.

— Бях заедно с майка си до полунощ. След това си легнах. Ако я помолите учтиво, тя ще гарантира.

Той вдигна среден пръст и го показа на Пади.

— Това е за теб и за тъпите ти басни, смотаняко — изхили се той, а после удари с длан сгъвката на лявата си ръка и тя се прегъна. — А това е за шибаната ви клопка. Какъв майтап. Беше толкова прозрачно, че и слепец би се досетил. Да не мислите, че не претършувах мястото и не видях ченгетата, дето пазят? — изсмя се отново той.

Маклафлин бе поразен. Що за психопат бе това момче? Нима бе от типа на Чарлс Менсън?^[2] Господи! Сержантът знаеше, че „претършувам“ е изразът, използван от семейството на Чарлс Менсън, за да опишат начина, по който бяха влезли в къщата на Шарън Тати, преди да я убият.

— И за какво си дошъл тук? — попита Маклафлин, докато сваляше белезниците от колана си. — Сигурно ще има да разправяш как са те арестували.

— Ще има да разправам какви смешници сте, кретени такива. За това си заслужава да те арестуват. Голям майтап беше. Татко ще плати щетите.

Последва кратко мълчание, което бе нарушено от спокойния глас на Джонатан.

— Това е разумно разрешение — каза той. — Аз пък ще платя за щетите, които ще ти нанесе сега.

Изненадата бе толкова голяма, че никой не успя да реагира. Като на забавен кадър Джонатан прекоси стаята, грабна пушката на майка си, свали предпазителя, завря дулото между краката на Барнс и натисна спусъка. Шум от изстрела бе оглушителен. През облака от прах те по-скоро видяха, отколкото чува писъците, излизащи от разкривената уста на момчето. До краката му имаше малка локвичка.

Маклафлин се опомни и се опита да се намеси, но две здрави ръце го хванаха през гърдите и го задържаха.

— Джон — извика той, като едва чуваше гласа си от все още пищящите в ушите му звънци. — За бога! Той не си заслужава.

— Оставете го, сър — долетя иззад него гласът на Фред. — Той достатъчно дълго чака.

Пред невярващите очи на Маклафлин, Джонатан Мейбъри изблъска Питър Барнс до стената и натика дулото на пушката в разтворената от ужас уста на момчето.

[1] Игра на думи. На английски „Барн“ означава „хамбар, плевня“, а множественото число е „Барнс“. — Б.пр. ↑

[2] Чарлс Менсън — известен американски, масов убиец — в момента излежаващ присъда. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Надупчена като френско сирене от отворените прозорци, старата къща продължаваше дрямката си. През своята четиристотингодишна история тя бе станала мълчалив свидетел на доста по-ужасни сцени. Половин час по-късно три патрулни коли пристигнаха, за да отведат заловените в участъка. Младият полицай Уилямс неохотно, но твърдо ръководеше операцията.

— Това е твоя работа, серж — протестираше той. — Ти трябва да ги отведеш в участъка.

— Не. Сега всички са в ръцете ти. Аз имам да довърша още няколко неща тук.

— А какво да правя с Мейбъри, серж?

Маклафлин скръсти ръце, но не отговори.

— Барнс сигурно ще се оплаче.

— Нека.

— Не трябва ли да обвиним Мейбъри?

— За какво? За случаен изстрел на регистрирана пушка?

— Няма да може да се отърве така лесно. Най-малкото защото Еди знае, че изстрелът не беше случаен.

Маклафлин се изненада.

— Аз пък не знаех, че Еди е толкова очарован от Питър Барнс. Освен всичко друго на него май не му се нрави да бъде потърпевш от странното чувство за хумор на малкия мухльо. Между другото Еди ми каза, че той и приятелите му гледали в друга посока по време на инцидента.

Уилямс се смути.

— А аз какво да кажа?

— Това решаваш ти, Гевин. Страхувам се, че не мога да ти помогна. По време на изстрела бях обърнат с гръб и записвах имената и адресите на нарушителите. После се вдигна такъв прах, че не можах да видя нищо.

— По дяволите, серж!

— А ти, през това време не записваше ли имената и адресите на свидетелите на цялата вандалщина? Това е стандартната полицейска процедура.

Полицаят направи разтревожена гримаса.

— А как ще обясним самопризнанието на Барнс? Имам предвид ако всичко е било случайно, той защо ще се накисва сам? Господи, серж, той беше толкова ужасен, че опика всичко наоколо.

Маклафлин потупа весело младия си колега по рамото.

— Така ли, Гейви? Аз пък не видях нищо от този проклет прах, който ми влезе в очите. Така че не ме питай кой му е развързал езика. Може би го е сторил шокът от изстрела. Знаеш, че пушките влияят на хората по различен начин. Аз например за момент изгубвам зрението си, но за сметка на това чувам отлично. Предполагам, че се дължи на някакъв компенсационен ефект. Не можах да видя нищичко, но затова пък чух всяка думичка, която каза онзи шушумига Барнс.

Уилямс поклати глава.

— Аз пък бях като ударен с мокър парцал. Помислих си, че докторът направо го е скопил.

„Аз също — каза си Маклафлин. — Аз също.“ Вероятно тази мисъл бе минала и през главата на Барнс. Притиснат към стената, вцепенен от изстрела между краката му, той бе изпаднал в истерия. И въпреки че куршумът се заби в стената, когато Джонатан напъха дулото в устата му и заплаши да натисне и втория спусък, Питър Барнс запелтечи:

— Не исках да я удрям. Просто реших да претършувам къщата. Не исках да я удрям. Не исках да я удрям! — крещеше той. — Тя се върна. Тъпата кучка се върна. Трябваше да я ударя.

Пръстът на Джонатан започна да натиска спусъка.

— Сега ми разкажи какво се случи преди десет години.

— О, господи, помогнете ми! Помогнете ми!

Целите му панталони бяха мокри от урина.

— *Казвай!* — изгърмя Джонатан с побеляло от гняв лице. — Някой преобърна тази къща надолу с главата. *Кой беше?*

— Баща ми — изкрещя момчето, което неудържимо трепереше. — Напил се с някакви приятели.

Когато видя, че пръстът на Джонатан се мести върху спусъка, очите му се разшириха от ужас.

— Не съм виновен. Мама винаги се смее на тази случка. Не съм виновен. Баща ми го е направил — успя да извика Питър Барнс, преди да се свлече на пода.

Джонатан отпусна пушката и се обърна към Маклафлин.

— Така и не разбрахме кой го е направил. Мама, Джейн и аз се бяхме заключили в килера и останахме там, докато си тръгнаха. Никога не съм се страхувал толкова. Чувахме ги как крещат и трошат всичко попаднало пред погледа им. Мислех, че ще ни убият. Заклех се, че ще им отмъстя — кимна той към падналото момче, — ако някога разбере кои са. Използваха къщата ни за тоалетна и бяха написали с кетчуп по стените „Убийца“ и „Кучка“. Бях само единадесетгодишен. Мислех си, че е кръв.

Маклафлин се освободи от мечешката прегръдка на Фред и изтупа праха от дрехите си.

— Едва не го улучи, Джон. Какво стана? Да не би да си се подхлъзнал на счупените стъкла?

— Точно така стана, сержант — намеси се спокойно Фред. — Аз видях. Можеше да се случи нещо доста неприятно, ако младият Джон не бе запазил самообладание.

— Да... тъъ... направи нещо с тази проклета пушка, преди да е гръмнала отново.

Той изгледа как Фред пое пушката от Джонатан и извади втория патрон от цевта.

— О, за бога, Барнс, ставай веднага и престани да се преструваш. Имаш дяволски късмет, че д-р Мейбъри благоразумно държеше дулото насочено надолу. Арестуван си — изправи го на крака Маклафлин и щракна белезниците около китките му. — Полицай Уилямс ще ти прочете правата.

— Той се опита да ме убие — изстена момчето.

— Каква неблагоприятност — обади се Пади, като изтупваше праха от главата си. — Джон едва не простреля крака си, за да предпази този малък негодник, а той сега има наглостта да го обвинява.

Той видя обърканото изражение на Джонатан, в което се прокрадваха първите признаци на страх, и направи на Фред знак с очи. Градинарят спокойно хвана младежа за ръката и го поведе към вратата.

— Предлагам да огледаме къщата, сър. Да не забравяме, че мис Катрел е сама горе — каза той и решително затвори вратата след себе

си.

„Изминал е само половин час — помисли си Маклафлин, — а ми се струва като година.“ Той поглади замислено наболата си брада и погледна младия полицай.

— Не мога да ти помогна, Гевин. Ти умееш да се справяш с трудностите, пък и не съм аз този, който да ти казва какво да правиш. Трябва да решиш сам.

Уилямс погледна в хола, където Фред помагаше на Фийби да оправи бъркотията.

— Всъщност аз се съгласих да патрулирам около къщата заради него и старата дама. Те са добри хора. Нямахте да е справедливо да ги оставим на някакви хулигани.

— Съгласен съм — каза сухо Маклафлин.

— Ако искаш мнението ми — намръщи се полицаят, — мисля, че главният инспектор ми дължи обяснение. Само да беше чул какво разказа Моли за пристигането им в Стрийч Грейндж. Мисис Мейбъри и двете деца живеели в една стая, която мис Катрел и момчето — Джонатан — успели да почистят. Според Моли мисис Мейбъри и Джейн се намирили в такъв шок, че не знаели будни ли са, или сънуват. Каза още, че вонята на урина се усещала дори и след три месеца, а кетчупът бил започнал да попива в стените. Били им необходими няколко седмици, за да почистят цялата къща. Какво толкова има главният инспектор срещу тях, серж? Защо не им вярва?

„Защото не може да си го позволи“ — помисли си Маклафлин. Преди десет години именно Уолш бе създал атмосферата, която е позволила Фийби и децата ѝ да бъдат тероризирани. По някаква необяснима причина за него тя винаги е била виновна. Именно това бе подтикнало другите да се захванат с правосъдие, след като самият той не бе успял да го раздаде.

— Той е мижитурка, Гевин — каза Маклафлин.

— На мен обаче това не ми харесва и няма да мълча. Не съм постъпил на служба, за да ме командват мижитурки. Попитах Моли защо не са се обадили в полицията. И знаеш ли какво ми отговори? „Защото мадам не е толкова глупава, та да иска помощ от враговете си.“ Искане ми се да покаже на Фред и Моли това-онова. Искане ми се да разберат, че не всички полицаи са им врагове — каза Уилямс и неловко наведе глава.

Маклафлин се усмихна. Ако момчето искаше да демонстрира обичта си под формата на полицейска активност, то това си беше негов проблем.

— Чух, че мисис Филипс прави хубав кейк.

— Превъзходен — отвърна Уилямс със светнали очи. — На всяка цена трябва да го опиташ.

— Ще го опитам — побутна го Маклафлин към чакащите патрулни коли. — Една нощ в участъка няма да навреди на Еди и приятелчетата му, тъй че арестувай всички. Ако утре мисис Мейбъри реши да подаде оплакване срещу тях, ще попълним необходимите документи. Но сигурно няма да се наложи. Тази вечер тя ще сложи първия камък от моста.

— А Барнс?

— Остави го на мен. Утре сутринта ще се занимая с него. Ще го разпитам лично. И, Гевин...

— Да?

— Той така или иначе щеше да проговори. Нямаше да издържи. Твърде арогантен е, за да си мълчи. Ще видиш, че утре ще си изпее всичко, без да го натискам.

Сякаш камък падна от плещите на младия полицай.

— След около два часа позвъни на родителите му. Някъде около три часа. Кажим им, че сме задържали сина им, и ги извикай в участъка. Не им разрешавай да говорят с него. Нека почакаат, докато дойда аз. Просто им подметни, че е признал за дяволиите им отпреди десет години. Искам да поомекнат малко.

Уилямс го изгледа невярващо.

— Няма да успееш да повдигнеш обвинение. Не и след десет години.

— Знам — усмихна се Маклафлин. — Но поне ще ги оставя да се попекаат на бавен огън за няколко часа.

Пади неохотно се сбогува с всички.

— Сега вече ще трябва да се показвате по-често — обърна се той към Фийби и Даяна. — Така или иначе първата крачка е направена. Това е чудесно. Време е и вие да се понапънете малко. Елате утре в кръчмата. Защо да не започнете оттам?

Той се ръкува с Маклафлин.

— Зарежи полицията, Анди, и ела да отворим пивоварна. Ще ми трябва добър помощник.

— Та аз и понятие си нямам от пивоварство.

— Няма да те карам да правиш бира. С нея ще се занимавам аз. Просто завърти бизнеса, намери купувачи и тъй нататък. С това сигурно ще се справиш. Трябва ми човек, на когото мога да имам доверие.

Маклафлин се ухили.

— Имаш предвид такъв, който да ти помага в укриването от данъчните агенти? Не, Пади, аз не съм настроен толкова анархистично. Само за три месеца ще се превърна в пощурял глупак, който не може да си спомни какво не е трябвало да казва.

Пади разтърси стаята с гръмогласния си смях.

— Помисли си още веднъж, синко. Ти си добра компания — каза той и излезе.

Джонатан бе седнал в едно дръпнато настрани кресло. Стоеше мълчаливо и избягваше всички погледи. Гневът му отдавна бе стихнал и сега се опитваше да свикне с мисълта за това, което бе сторил на Питър Барнс. Не можеше да оправдае насилието си. Фред се изкашля почтително.

— Ако не съм ви необходим, мадам — обърна се той към Фийби, — ще се връщам в портиерната. Жената и Джейн сигурно вече се чудят какво става.

Последните няколко нощи, докато Маклафлин, Уилямс и Фред патрулираха около имението, Джейн спеше при Моли.

— О, Фред — отвърна искрено загрижена Фийби, — съжалявам. Толкова съжалявам. Повярвай ми, дори и за момент не съм си мислела, че си един от тях. Просто се изплаших. Вярваш ми, нали? Утре ще те закарам в болницата, за да ти бият инжекция против тетанус.

Фред погледна към ръката си. Тя бе измита, дезинфекцирана, бинтована, оплакана и обсипана с хиляди извинения от Фийби и Даяна.

— Мисля, мадам — каза гневно той, — че ако кажете дори още една дума по въпроса, ще бъда принуден да си подам оставката. Мога да изтърпя много неща, но не и празните приказки, ясно ли е? Добре. А сега моля да ме извините.

— Ще те закарам — каза веднага Фийби.

— Бих предпочел да ме закара Джонатан. Ако е възможно, разбира се. Искам да се посъветвам с него по един въпрос.

Вратата зад тях се затвори.

Фийби се извърна, за да скрие напирещите в очите ѝ сълзи.

— Бог сигурно е счупил калъпа, след като е създал Фред и Моли — каза глухо тя. — Те с нищо не са заслужили дори и част от всичко, което преживяха, но въпреки това не ни изоставиха дори за миг. Аз реших, Ди — продължи разпалено Фийби. — Утре ще се появя в тази нещастна кръчма. Някой трябва да направи първата стъпка и този „някой“ ще съм аз. Фред ходи там от години и единственият, който разговаря с него, е Пади. Проклета да съм, ако не променя това.

Даяна погледна разгневеното лице на приятелката си.

— И какво смяташ да направиш? Да насочиш пушката към тях и да натискаш спусъка, докато не се съгласят да говорят с Фред?

— Не — засмя се Фийби. — Смятам да забравя какво е било.

— В такъв случай и аз ще дойда с теб. Можем ли да го направим? — обърна се тя към Маклафлин. — Всичко свърши, нали? Инспекторът бе доста рязък по телефона, но ми се строи, че сме опростени.

— Да, опростени сте — кимна сержантът.

— И какво излезе накрая, че се е самоубил ли? — попита Фийби.

— Съмнявам се. Той е бил просто един объркан старец, чиито спомени за Стрийч Грейндж са надживели всички други. Мисля, че е дошъл тук просто за да потърси място, където да умре.

— Но как е възможно да е знаел за къщата за лед?

— Вероятно от листовките, които е разпространил съпругът ви. Ако се опитваш да привлечеш туристи, сервизът за коли е добро място, където можеш да оставиш рекламата си. На хартия Кейси сигурно е познавал градината доста по-добре от вас.

— И все пак. Изминало е толкова време.

— Паметта е странно нещо — намеси се Даяна. — Възрастните хора помнят всеки ден от детството си, но забравят какво са закусили. Никога не съм познавала този човек — поклати глава тя, — но винаги съм го осъждала за случилото се с родителите на Фийби и за лъжите, които е разпространявал след това. Все пак — повдигна рамене Даяна — да умре така — сам и забравен. Тъжно е. Може и да звучи глупаво, но щеше да е по-добре, ако не се бе събличал. Така нещата изглеждат

още по-лоши. Сякаш е искал да покаже безплодието на живота. Голи се раждаме и голи умираме. Имам ужасното чувство, че всичко, което му се е случило между раждането и смъртта, е било безсмислено.

Маклафлин се протегна.

— Ако бях на ваше място, нямаше да се вживявам толкова, мисис Гуд. Единственото доказателство, че е бил гол, са думите на Уоли. Според мен той малко се срамува от себе си. Има голяма разлика между това да вземеш изоставени, никому непотребни дрехи и да съблечеш труп. Имате ли още въпроси към мен? — погледна часовника си Маклафлин.

— Искаме да ви благодарим — каза Фийби.

— За какво?

— За всичко. За Джейн, за Джонатан, за Ан, за нас.

Той кимна и се запъти към вратата. Двете жени се спогледаха.

— Ще идвате пак, нали — избърбори Даяна.

Маклафлин се засмя.

— Ако трябва, ще идвам.

— Какво означава това?

Фийби цъкна с език.

— Според мен означава, че въобще не е имал намерение да си тръгва. Все пак не може да се върне, ако въобще не си е тръгнал, нали?

Изстрелите и виковете не бяха успели напълно да премахнат действието на приспивателните. Ан спеше леко и сънуваше цветни сънища. Нямаше кошмари. Сънищата ѝ представляваха нескончаемо шествие от лица и места, някои от които почти непознати. Те изникваха едно след друго и преминаваха пред затворените ѝ очи в някакъв сюрреалистичен ред. Някъде в далечината Маклафлин тропаше по двойните прозорци на огромна крепост и ѝ казваше да му помогне да ги отворят, ако не иска да бъдат погребани живи.

Ан се стресна и отвори очи. Нощната ѝ лампа светеше.

— Сънувах, че Джон и Лизи се женят — каза тя, успявайки да спаси един от сънищата си. Останалите изчезнаха завинаги.

Маклафлин придърпа един люлеещ се стол и седна.

— Дай им време и може би наистина ще го направят.

— Ти май знаеш всичко, а? — попита замислено тя.

— Зависи. Хванахме нападателя ти.

Той протегна дългите си крака и ѝ разказа подробностите.

— Пади иска да отворим заедно пивоварна.

— Харесва ли ти? — усмихна се Ан.

— Мръсник е той.

— Но ти харесва, нали?

Маклафлин кимна.

— Да, странен човек е Пади, но наистина ми допада.

— И какво, ще приемеш ли предложението му?

— Не ми се вярва. Опасявам се, че твърде скоро ще се пристрастя към собственото ни производство. Джон утре се връща в Лондон — погледна я той през притворените си клепачи. — Помоли ме да те попитам дали искаш обратно любовните си писма. Каза, че може да се опита да ги извади, преди да си тръгне.

Ан склони поглед.

— Знаеш ли къде ги е сложил?

— Разбрах, че са в някаква хралупа в Стария дъб зад къщата за лед. Джон не е много сигурен дали ще успее да ги извади. Помоли ме да му помогна. Да му помогна ли, Катрел? — попита Маклафлин и я погледна внимателно.

— Не. Нека останат там.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Когато се пооправя, ще взема малко цимент и ще запълня всяка пукнатина в дъба, така че проклетите неща повече няма да видят бял свят. Накарах Джон да ги скрие, защото беше единственият свободен, когато Уолш ме отведе. Момчето обаче е последният човек, който искам да ги види. Господи, защо наистина не бяха любовни писма?!

— А какво са всъщност?

— Снимки.

— На Дейвид Мейбъри ли?

Тя кимна.

— След като Фийби го е убила?

Ан отново кимна.

— Сигурно отново си искала да се застраховаш?

— Тогава дори и за момент не предположих, че ще ни се размине — въздъхна Ан. — Направих снимките, в случай че открият тялото и Фийби трябва да се защитава. Промих ги сама. Ужасни, ужасни снимки, показващи Дейвид две седмици след като Фийби го бе убила.

Снимах и самата нея. Тя имаше такъв безумен вид, че просто не беше същата жена. Освен това направих снимки на къщата, след като онези вандали я бяха опустошили, и на гробницата, която направих в килера. Не искам да ги виждам отново.

— Разкажи ми, Ан.

Тя въздъхна дълбоко.

— Дейвид се върнал в нощта след нападението на онези мръсници. Всъщност знаеше се, че рано или късно ще се върне, но да избере точно онази нощ... — поклати глава тя.

— Той, разбира се, не е могъл да предполага. Ако е знаел, никога нямаше да се появи. Вратите били залостени с изпотрошени мебели, така че той влязъл през прозореца на килера. Фийби била в кухнята и чула нечии стъпки.

Очите на Ан потърсиха очите на Маклафлин.

— Била е ужасно изплашена. Помислила си, че пианиците са се върнали да убият нея и децата.

— Разбирам.

— Взела най-тежкото нещо, което й попаднало пред очите — малката брадва за дърва край печката, — и когато влязъл, разсякла главата му на две.

— Познала ли го е?

— Имаш предвид дали го е познала, преди да го убие? Не вярвам. Всичко е станало толкова бързо. След това, разбира се, го е познала.

Последва продължително мълчание.

— Могли сте веднага да доведете полицията — обади се най-накрая Маклафлин. — С доказателствата от случилото се предната нощ съдът сигурно е щял да прецени, че става въпрос за самозащита. Щели са да я освободят без никакви последствия.

Ан заби поглед в ръцете си.

— Ако знаех, щях да я накарам да постъпи точно така. Джон обаче ми се обади едва след две седмици.

Тя закри лицето си с длани, за да прогони кошмарните видения.

— Фийби няма никакъв спомен от този период. Единственото нещо, което си спомня, е, че преди да изпадне в шок, избутала тялото на Дейвид обратно в килера и заключила вратата. Децата така и не са разбрали какво е станало. Фийби се е заключила в една от стаите с тях

и през двете седмици са яли само консерви. Джон взел ключа, докато спяла, отишъл до телефона и звънял, докато вдигна слушалката.

От спомените сълзите се затъркаляха по бузите ѝ.

— Той бе само единадесетгодишен. Всъщност си беше просто дете. Каза ми, че правел всичко възможно, но му се струвало, че за Джейн и мама трябва да се погрижи някой възрастен човек.

Ан избърса сълзите си.

— О, господи, съжалявам. Въпреки че беше преди девет години, все още не мога да се сдържа. Сигурно е бил ужасен. Пристигнах веднага. Не можех да отида в полицията, Маклафлин — продължи уморено Ан. — Фийби бе обезумяла, а Джейн и Джон не искаха да говорят. Помислих си, че самата тя е изпотрошила къщата, след като е убила Дейвид. Нямахме начин да се докаже кое е станало първо. А щом аз си го бях помислила, до какъв извод щеше да стигне Уолш? Беше кошмарно. Всичко, което успях да измисля, бе да се опитам да предпазя децата, защото именно за това ме бе помолил полковник Галахър, когато ме назначи за доверител. Кое то пък означаваше да се опитам да предпазя майка им от затворническата болница. Така че — въздъхна Ан — в продължение на известно време купувах по малко тухли от различни магазини из цял Южен Хампшир. Трябваше да вземам малки количества, за да могат да се съберат в багажника на колата. Ходех сама, защото ме бе страх да ги поръчам. После се заключих в килера и натиках вонящата полуразложена маса, която някога е била Дейвид Мейбъри, зад една фалшива стена. Все още е там. Никой не е обръщал внимание на стената. След като Фред намери трупа в къщата за лед, Даяна отиде да провери в килера. Ужасно се бяхме изплашили да не е излязъл по някакъв начин.

— Фред знае ли?

— Не. Само Даяна, Фийби и аз.

— И Фийби знае, че го е направила?

— Да, разбира се. Отне ѝ известно време, но в края на краищата си спомни всичко. Преди четири години искаше да отиде в полицията и да си признае, но я разубедихме. На четиринадесет години Джейн бе само двадесет и девет килограма. Казахме ѝ, че душевното състояние на дъщеря ѝ е по-важно от нейното — въздъхна дълбоко Ан. — Това, разбира се, означаваше, че никога няма да можем да продадем Грейндж. Законът на Мърфи гласи, че който и да го купи, ще иска да

разбие стената на килера, за да го разшири или дявол знае защо. От време на време ставаше непоносимо — усмихна се нерадостно тя. — Но сега, когато ги погледна и тримата заедно, знам, че усилието си е струвало.

Мокрите ѝ очи молеха за това, което устата никога нямаше да изрече — подкрепа. Маклафлин взе ръката ѝ в своите.

— Какво мога да ти кажа, жено? Следващия път, когато те посъветвам как да живееш живота си, ми напомни, че знаеш по-добре от мен.

Той се заигра с пръстите ѝ.

— Мога да използвам снимките, за да дам заслуженото на Уолш и Барнс за причиненото на Фийби.

— Не — отвърна веднага тя. — Освен нас двамата никой друг не знае, че снимките съществуват. Фийби и Даяна също. Да ги оставим, където са. И без тях постоянно сънувам смъртта. Пък и Фийби не би се съгласила. Уолш бе прав. Тя наистина е убила Дейвид.

Маклафлин кимна и обърна глава. Преди отново да заговори, мина известно време.

— Снощи жена ми се върна.

— Щастлив ли си? — усмихна се пресилено Ан.

— Всъщност наистина съм щастлив.

Ан се опита тактично да измъкне ръката си от неговите, но той не я пусна.

— Радвам се за теб. Как мислиш, ще потръгне ли този път?

— О, да. В момента дори си мисля дали да не напусна полицията. Ти какво ще кажеш?

— Ами, че ще ти е по-леко вкъщи. Процентът на разводите сред полицаите е направо феноменален.

— Забрави за момент практичните наставления. Искам съвет.

— Не мога да те посъветвам — каза му Ан. — Това е нещо, което ще трябва да решиш сам. Ще ти кажа само, че преди да вземеш каквото и да е решение, трябва да си убеден, че наистина го искаш. Аз сбърках преди — призна си тя и го погледна срамежливо. — Мисля, че с право си постъпил в полицията. Тя има нужда от теб.

Маклафлин кимна.

— А ти? Ти какво ще правиш?

— О, както обикновено — усмихна се слънчево Ан. — Ще превзема няколко крепости, ще прелъстя един-двама скулптори.

— Преди да го направиш, ще ми помогнеш ли да свършим една малка работа в килера някоя нощ? Мисля, че е време стената да се събори и Дейвид Мейбъри да напусне тази къща завинаги. Не се безпокой, няма да бъде неприятно. За девет години едва ли е останало много от него. Този път ще свършим всичко както трябва.

— Няма ли да е по-добре да забравим за него?

— Не.

— Защо?

— Защото, Катрел, Фийби все още не се е освободила от бившия си съпруг. Вие с Даяна също ще бъдете завързани за Стрийч Грейндж до края на дните си.

Ан се вторачи в тъмнината през прозореца. Той не разбираше нищо. Каквото и да правеха, те нямаше да се освободят от тези въжета. Беше изминало твърде много време. Сега вече нямаха куража да започнат отново.

Маклафлин пусна ръката ѝ и стана.

— По-добре е да се ориентирам към леглото.

Ан кимна с прекалено бляскави очи.

— Довиждане, Маклафлин. Желая ти успех. Наистина.

Маклафлин се почеса по бузата.

— Предполагам, ще ми заемеш някоя възглавница? А може би имаш и излишна четка за зъби?

— За какво са ти?

— Нямам къде да спя, Катрел. Нали ти казах, че жена ми се върна. Проклет да съм, ако прекарам още седем години с човек, чийто любим цвят е бежов. Напуснах къщата. Помислих си, че този път ще е добре да започна с някоя приятелка.

По устните на Ан заигра усмивка.

— Каква приятелка?

— О, не знам. Може би ми трябва някоя цинична, която да е егоистичен интелектуален сноб, да не може да поддържа сериозна връзка, да не се примирява и да хвърля хората в ужас?

— Всичко това е вярно — усмихна се тя.

— Разбира се, че е. Имаме толкова много общи неща. Това описание би подходило и на мен.

- Няма да ти хареса да живееш тук.
 - На теб също, предполагам. Как ти звучи Глазгоу?
 - И какво ще правим там?
 - Ще пътешествуваме, Катрел, ще пътешествуваме.
- Очите ѝ заиграха.
- Ще приемеш ли „не“ за отговор, Маклафлин?
 - Не.
 - Ами какво чакаш тогава?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.